

SANDRA BROWN
PROMISIUNEA DE MÂINE
(TOMORROW'S PROMISE)

Capitolul 1

Cursa 124 *American Airlines* de la New Orleans spre Washington, D.C. Avea probleme. Cel puțin, așa i se părea lui Keely Preston, care-și ținea încleștate în poală mâinile reci și umede privind neliniștită prin hublou la frecventele fulgere alb-albăstrui, orbitoare.

Salonul de clasa întâi oferea condiții de zbor mult mai confortabile decât cele de care beneficiau pasagerii de la clasa a doua, așa încât Keely alegea întotdeauna clasa întâi, exact din acest motiv.

— Domnișoară Preston.

Keely tresări, întorcând scurt capul, pentru a o privi pe stewardesa care se apleca, plină de solitudine, peste fotoliul gol de lângă culoar, pentru a i se adresa confidențial.

— Ați dori ceva de băut? Keely își împinse înapoi câteva șuvițe ale părului ei de culoarea zahărului ars, încercând un zâmbet, cu buzele crispate, țepene. Nu era sigură că reușise.

— Nu, mulțumesc.

— Poate v-ar ajuta să vă calmați. Am observat că furtuna vă neliniștește. Vă asigur că totul este în ordine.

Keely își privi mâinile încleștate, zâmbind cu

autoironie.

— Îmi pare rău că se vede.

Revenind cu privirea spre stewardesă, zâmbi ceva mai convinsă.

— Mă simt bine. Serios.

Tânăra își afișă zâmbetul profesional, oferindu-se:

— Sunați-mă, dacă aveți nevoie de ceva. Ar trebui să ieșim din furtună în câteva minute, iar în circa o oră vom ateriza la Washington.

— Vă mulțumesc.

Keely făcu un efort să se relaxeze, rezemându-se de spătarul moale, luxos, al fotoliului de clasa întâi și închizând ochii, într-o tentativă de a alunga ferocitatea furtunii.

Bărbatul așezat de cealaltă parte a coridorului îi admira demonstrația de curaj, deși simțea că era îngrozită. În fond, admirase totul la femeia aceea, de când se îmbarcase un avion, la câteva minute după el. Era posesoarea unor calități admirabile.

Părul, de exemplu. Era mătăsos și coafat lejer. Disprețuia coafurile la modă, copiate după vedete punk, rock sau sportive celebre. Femeia de vizavi avea un păr ce i se unduia peste umeri la fiecare mișcare a capului. Părea proaspăt spălat, periat și bănuia că mirosea a flori.

N-ar fi fost bărbat, dacă nu-i observa silueta armonioasă, suplă, când trecuse pe lângă el, așezat în fotoliul său de lângă culoar pentru a găsi locul ei, de cealaltă parte, cu un rând mai în față. Purta un costum verde, tricotat, din două piese. Puloverul i se îngusta spre talia zveltă. Fusta era mulată pe șoldurile tari, lărgindu-se treptat pentru a se înfoia imediat sub genunchi.

Avea și picioare al dracului de frumoase.

Observase acest lucru când femeia se întinsese să-și arunce impermeabilul în compartimentul de deasupra fotoliului. Atunci o văzuse din profil, remarcând că partea din față a puloverului îi contura un piept apetisant, dar nu peste măsură de plin.

În ochii oricui l-ar fi urmărit, apărea ca preocupat de teancul de hârtii pe care-l scosese din servietă la scurt timp după decolare. De fapt, observa femeia, pe furiș. Comandase la cina filet mignon, dar nu luase decât exact trei îmbucături mici. Puțină conopidă. Fără pâine. Fără desert. Băuse o jumătate de pahar cu vin rosé și o ceașcă de cafea cu puțină frișca.

După cină, bărbatul mai citise câteva dintre documentele cu aspect oficial, apoi le introdusese la loc în servietă. Frunzărise *Time*, însă continua să arunce câte o privire spre femeie, la intervale regulate, pe deasupra revistei. Astfel, văzuse și auzise schimbul de replici cu stewardesa. Acum, renunță la orice prefăcătorie de a citi, începând doar s-o studieze atent.

În acel moment, avionul intră într-un gol de aer și se lăasă pe neașteptate în jos. Pentru un zburător cu experiență, nu era niciun motiv de îngrijorare. Femeia însă sări drept în picioare, răsucindu-și capul. Ochii i se dilataseră de spaimă.

Înainte de a se fi gândit, supunându-se unei comenzi subconștiente pe care nu stătu s-o analizeze, traversă culoarul, până pe scaunul de lângă ea, apucându-i mâinile într-ale lui.

— Nu-i nimic. Nu vă faceți griji. Doar o mică turbulență. N-aveți de ce intra în panică.

Într-adevăr, păreau să fie singurii pasageri de la clasa întâi, care observaseră pierderea de altitudine bruscă, dar imediat corectată. Stewardesele erau tot la bucătărie, de unde se auzea inconfundabilul clăntănit

al porțelanurilor. Ceilalți pasageri, oricât erau de puțini în cursa aceea de noapte, fie dormeau, fie erau prea preocupați pentru a fi observat că tânărul cel chipeș aproape sărise peste coridor, ca să i se alăture femeii deznădăjduite.

Mâinile calde, puternice, masculine, care le apucară pe ale ei, erau atât de elegant îngrijite, încât Keely le privi surprinsă un moment, înainte de a-și ridica ochii mirați spre chipul bărbatul care era extrem de aproape de al ei însă, curios, nu se simțea deloc stânjenită.

— Scuzați-mă, își auzi ea vocea răspunzând. N-am nimic. Sincer. Doar că...

Răgușeala din propriu-i gât o șoca. Unde erau intonațiile melodioase, care-i caracterizau de obicei vorbirea? Și de ce se bâlbâia ca o idioată, cum o credea, fără-ndoială, omul acela? Cine altcineva s-ar mai fi comportat ca o femeie bătută-n cap, dacă nu una isterică și nevropată? Și de ce nu simțea nevoia să-și retragă mâinile dintr-ale lui?

În schimb, privi cei mai negri ochi, încadrați de cele mai negre sprâncene și gene, pe care le văzuse vreodată. Pe obraz, chiar sub ochiul stâng, avea o cicatrice lungă de un centimetru. Nasul îi era subțire și cizelat fin. Gura, lată și generoasă, avea buzele periculos de aproape de a fi senzuale. Maxilarele și bărbia exprimau, categoric, îndărătnicie și masculinitate, însă severitatea le-o risipea groșița adâncă din obrazul drept, aflată lângă colțul gurii aceleia care o intriga.

— Ei, altfel pentru ce există prietenii? Întrebă el, afișând acel surâs care sensibiliza inimi și inspira numai încredere, devenit caracteristic pentru el, dar anatemă în ochii dușmanilor.

Ce dracu', pe cine protestezi? se întrebă. Nu se

simțea ca un prieten. Fulgerele care electrizaseră atmosfera din afara avionului erau nimic pe lângă trăsnetul ce-l lovise drept în față, ajungând până-n inimă, când o privi pentru prima oară în față.

Verzi! Ochii ei erau verzi, mari, plini de integritate și sexy, de mama focului. Nu avea tenul ca piersica și laptele. Nu atât de deschis. Mai mult piersică și... miere, un soi de caisă, care vara se bronza auriu. O minimă tușă de machiaj îl accentua, dovedind mult gust.

Nasul era perfect. Gura... Dumnezeuule, *gura!* Avea buzele moi și rujate cu un ruj în culoarea coralului lucitor.

Purta mici cercei-inel de aur la urechi. Un lănțisor subțire, tot de aur, îi împodobeza baza gâtului. Nu avea inele pe degetele aflate încă în strânsoarea lui. Acest fapt îl bucură și mai mult.

Trupul femeii, tremura ușor și, preț de-un nebunesc moment, își dori să fi știut cum ar fi fost s-o aibă trepidând sub el de patimă dezlănțuită. Gândul îl fascina și-l rușina totodată. Era evident că nu solicita asemenea reacții din partea unui bărbat. Pofta se nășteă numai în mintea lui, însă exista, incontestabilă. Și totuși, nu era numai dorință primară. Se simțea îndemnat s-o acopere. Nu dominator, ci protector. S-o ocrotească S-o îmbibe cu forța lui. Era o stare emotivă strict masculină. Și n-o mai simțise niciodată, cu nicio femeie.

Pesemne că o parte din voracitatea gândurilor îi strălucea în ochi, căci femeia începu să-și retragă ușor mâinile. Îi dădu drumul, fără tragere de inimă.

— Eu sunt Dax Devereaux, se prezentă el, mai mult ca să acopere acea stinghereală ce se ivise dintr-o dată între ei.

— Da, așa este, răspunse ea, după care râse

încet, nervoasă, de propriile-i cuvinte. Vreau să zic, acum vă recunosc. Încântată de cunoștință, domnule congressman Devereaux. Eu sunt Keely Preston.

Ochii i se îngustară, privind-o, cu capul înclinat a concentrare.

— Keely Preston. Keely Preston. Unde-am mai auzit numele ăsta? Ar trebui să vă cunosc de undeva?

Keely zâmbi.

— Numai dacă circulați cu mașina prin New Orleans. Sunt reporteră de trafic a postului de radio K.D.I.X. Transmit din elicopter, în timpul orelor de vârf.

Dax se plesni cu palma peste frunte.

— Sigur că da! Keely Preston! Ei bine, mă simt umilit să cunosc o asemenea celebritate.

Keely râse din nou, spre încântarea lui. Râsul ei avea o sonoritate scăzută, muzicală. Fața aceea fermecătoare nu mai era încordată.

— Nu tocmai celebritate, răspunse ea, modestă.

— Ba cum să nu! se aplecă Dax înainte, pentru a șopti conspirativ: Cunosc oameni care n-ar îndrăzni să meargă zilnic cu mașina la serviciu fără îndrumările dumitale de sus.

Înclină capul, lăsându-și sprâncenele stufoase peste ochii negri. Aceștia o priveau perplecși.

— Iartă-mă, pentru că fac o observație atât de deplasată Keely, dar dacă zbori în fiecare zi...?

Lasă întrebarea neeterminată, iar Keely o încheie în locul lui:

— De ce m-am speriat acum câteva minute? Întoarse capul, privind din nou pe hublou. Trecuseră de iureșul furtunii, deși zigzag-urile fulgerelor continuau să lumineze orizontul în depărtare.

— E o prostie, știu. Nu despre zbor era vorba. Cum spuneai, fac asta zilnic. Cred că furtuna m-a tulburat.

Era o scuză jalnică, sunând astfel până și-n propriile ei urechi. Nici nu voia să presupună cât de ridicol suna pentru Dax Devereaux.

De ce nu-i explica pur și simplu? De ce nu-i spunea că *Preston* era numele ei profesional și că avea și un altul? De ce să nu-i explice că uneori zborurile o înspăimântau, că munca ei de zi cu zi în elicopter făcea parte din terapia pe care și-o autoprescrisese pentru a-și depăși propriile spaime?

Acele lucruri erau greu de împăcat cu ea însăși, și cu atât mai greu exprimabile prin viu grai. Știa din experiență că bărbații, cei necăsătoriți și atrăgători, se simțeau jenați când le descria împrejurările vieții ei. Nu prea știau cum s-o catalogheze. Pentru a se scuti pe ea însăși și pe Dax Devereaux de o asemenea situație jenantă, se rezumă la răspunsul vag pe care i-l dăduse Dax. Părea satisfăcut de el, pentru moment.

Ca să abată vorba de la ea însăși, îl întrebă:

— Veți fi viitorul nostru senator de Louisiana?

Dax râse, ferindu-și capul, cu un manierism aproape băiețesc. Keely îi văzu câteva șuvițe argintii în părul negru. Frumos păr!

Numai dacă-mi da voie Opoziția. Ce părere ai? o întreba el, de-a dreptul.

— Cred ca aveți șanse foarte mari, răspunse Keely sinceră și fără rezerve. Dosarul dumneavoastră de congressman e foarte bun.

Dax Devereaux își făcuse un nume de prestigiu în statul natal. Era cunoscut ca reprezentant politic al muncitorilor. Adeseori, putea fi văzut în blugi și în cămașă de lucru, discutând cu pescari, agricultori sau muncitori din fabrici. Criticii lui luau în derâdere aceste tactici, acuzându-l de nesinceritate și de demagogie. Susținătorii îl adora. În orice caz, ținea populația la curent cu activitățile lui. Nimeni din circumscripția sa

electorală nu era în necunoștință de cauză cu privire la identitatea reprezentantului local.

— Nu mă consideri un „oportunist, tulburând mereu apele ca să aibă de câștigat”? o întrebă, citând dintr-un recent editorial critic.

Keely, care citise articolul, zâmbi.

— Ei, trebuie să recunoașteți că nu prinde rău să aveți un nume ca Devereaux, când candidați pentru Oficiul public în statul Louisiana.

Dax zâmbi și el.

— Sunt eu de vină că unul dintre străbunii mei a fost un ilustru creol francez? Nici nu știu dacă-i un avantaj sau un neajuns. Ai idee cât de barbar se comportau uneori? Era o haită de snobi, iuți la mânie și cu sânge fierbinte. Unul dintre strămoșii mei a scandalizat familia, însurându-se cu o fată „americană”, după înfrângerea lui Jackson de către britanici. Iar o oaie neagră a familiei a mers până la a colabora cu yankeii, când armata unionistă a cucerit New Orleans-ul, în timpul Războiului Civil.

Keely râdea de-a binelea.

— O.K., O.K. Descindeți dintr-o familie de cuțitari și de trădători.

Îl privi speculativ.

— Aș zice că sunteți visul oricărui publicist, remarcă ea cu candoare.

— Ei, nu zău? replică el, iar ochii îi luciră, văzându-i neașteptata stânjeneală.

Keely răspunse, încurcată:

— Voiam să zic că ambele dumneavoastră nume încep cu D și se termină cu x. Cu siguranță, un agent publicitar deștept ar putea face din asta minuni, în timpul campaniei. Plus tinerețea dumneavoastră și... aspectul plăcut. Oarecum, un tip asemănător lui John Kennedy.

— A, dar domnul Kennedy a avut-o pe doamna Kennedy. Eu nu am în patrimoniu o soție atrăgătoare.

Keely știa acest lucru. Toată lumea îl știa. Burlăcia lui Devereaux era un subiect cu care Opoziția își făcea de cap în voie. Felul cum arăta nu-i era de niciun ajutor. Unii considerau că un celibatar chipeș reprezenta o amenințare de-a dreptul mortală, când venea vorba despre politica propriu-zisă.

Keely își coborâse privirea în poală. Genunchiul lui Dax era atât de aproape de al ei, încât îi simțea țesătura pantalonului pe picior. Nu se retrase. În schimb, ridică ochii spre el, pentru a-l surprinde studiind-o atent.

— Nici măcar în perspectivă nu am o soție bună, continuă el.

Keely înghiți în sec.

— Nu?

Întrebarea abia se auzise peste o mică explozie de respirație tremurătoare.

— Nu.

Glorioasa abstenență sexuală. Era atât de exploatată în filme, în cântece și în cărți. Dar putea fi dureroasă, când o aplicai efectiv. Tumultul ce se acumulase în pieptul lui Keely, pe când îl privea pe Dax, nu se lăsa ușor stăvilit. Timp de atâția ani i se refuzase recunoașterea, viața însăși. Acum, când avea o șansă, înflorea în proporții enorme dilatându-i pieptul, umplându-i întreg trupul până la a-i tăia respirația. Dar, înainte de a muri de pe urma acelei dulci sufocări, i se acordă o recreație.

Stewardesa se aplecă lângă fotoliul lui Dax, spunând:

— Văd că ați făcut cunoștință. Vă pot aduce ceva, domnișoara Preston? Domnule congressman Devereaux?

Dax, care nu-și luase ochii de la Kelly, o întrebă calm:

— Bei cu mine un brandy?

Keely încercă să vorbească dar nu reuși, așa că se rezumă să dea din cap, mutește. Întorcându-se spre stewardesă, Dax spuse:

— Două brandy-uri.

Keely profită de acest interval, ca să-și revină. Își trecu limba peste buze, clipi de câteva ori din ochi, trase de trei ori adânc aer în piept și-și șterse de fustă palmele umede. Piciorul lui rămăsese în același loc. Dacă nu cumva era și mai aproape. Ce înălțime avea? Nu apucase să observe, când Dax apăruse lângă ea, pe neașteptate, apucând-o de mâini.

— Keely?

Își ridică privirea spre el. Era serios la față.

— Dacă voi candida pentru senat, mă votezi?

Râseră, iar tensiunea se risipi. Li se serviră brandy-urile, iar Kelly luă o sorbitură nesigură. Nu-i plăcea, dar nu lăsa să se vadă.

— Vorbește-mi despre munca ta. Trebuie să fie distractivă și interesantă, spuse el amical.

— Din afară pare mult mai spectaculoasă decât dinăuntru, te asigur. Dar îmi place totuși.

— Nu te-ai săturat niciodată să te asalteze pentru autografe gloata de admiratori?

— Să nu uităm că lucrez la radio. Oamenii nu-mi recunosc prea des figura. Dar, dacă-mi fac apariția în public, din partea postului, sunt oarecum tratată ca un V.I.P.

— Poate-ar trebui să treci într-un mediu de informare mai vizibil.

— Televiziunea? Nu, mulțumesc! replică ea cu emfază. Las camerele de luat vederi în seama prietenei mele, Nicole.

— Nicole? Și mai cum?

— Nicole Castleman. Prezintă actualitățile de la ora șase ale postului de televiziune din clădirea comună cu a postului de radio unde lucrez eu.

— Mda. O știu din perioadele când stau în New Orleans. Blondă?

— Da. Bărbații n-o uită niciodată pe Nicole comentă Keely. Fără ranchiună. Noi două suntem prietene bune de ani de zile. Se desfată în arzătoarea-i popularitate. Când ieșim împreună, ei i se acordă toată atenția.

— Mă-ndoiesc, replică scurt Dax.

Uitându-se la el, Keely văzu că vorbea serios. Își mută repede privirea.

— Nu mi-aș schimba munca pe a ei, spuse ea.

— Presupun că e istovitoare. Nu-ți afectează viața personală? Familia?

Era o întrebare cu două tășuri, iar Keely preferă să se eschiveze. Îi surâse.

— Reușesc să le împac pe amândouă.

Abandonară subiectul.

Anunțul pentru centurile de siguranță se aprinse, iar stewardesa veni să le ia paharele. Pilotul anunță aterizarea pe Aeroportul Național. Ascultară amândoi, fără să audă, care erau condițiile meteorologice în capitală. Nu se priveau, însă nici n-ar fi avut de ce. Acuta apropiere reciprocă era inconfundabilă.

Mâna lui Dax stătea pe brațul dintre fotolii. Era puternică, prelungă, cu degete conice și presărată cu păr negru. O mână frumoasă. Purta un inel de aur cu sigiliu pe degetul inelar. Ceasul îi era prins la încheietură cu o curea din piele de aligator. Avea cadran rotund, cu cifre romane groase. Nu arăta decât ora. N-avea calendar, nici sonerie, nici cântecele, nici

cronometru, nici afișaj luminos sau alte gadgets-uri. Numai cele două ace subțiri, care indicau timpul. Lui Keely îi plăcea acest lucru.

Ținând cont de profesia lui, s-ar fi așteptat să îmbrace un costum gri-conservator. Însă Dax Devereaux purta pantaloni din păr de cămilă, un blezăr bleumarin, la două rânduri, cămașă bej și cravată în dungi, de bun-gust.

Era ceva în neregulă cu el? Vreun mic defect? Până una-alta, Keely nu observase niciunul.

Dax își privea și el mâna, ostentativ. În realitate, calcula distanța dintre degetele lui relaxate, cu vârfurile în jos, și întinderea netedă a piciorului, aflat lângă ele. Keely stătea cu picioarele alăturate pudic, dar poziția îi îngăduia lui Dax să-i întrezărească, ispititor, coapsa învăluită în mătase. Un tiv ce dantelă bleu-bébé se ițea de sub marginea fustei. Inima îi bubuia în piept. Un furou bleu! Era oare un semi sau unul întreg, cu bretele de satin?

Blestemă calea desfrânată pe care i-o apucau gândurile. Erau nedrepte față de ea. Și incomode. Și-l făceau să amețească. Se foi în fotoliu, răsucindu-se brusc spre ea.

— Cât timp stai la Washington?

— Nu... Nu-s sigură. Depinde de... mai multe, răspunse ea enigmatic.

— Unde vei locui?

Keely se crispă. Situația devenea periculoasă. Dax se apropia prea mult de ea. Era prea atrăgător, prea apetisant. Sosise momentul să-i pună capăt, înainte de a începe.

— Nu știu. Mă gândeam să telefonez la un hotel, de pe aeroport.

Dax știu imediat, după eschiva ochilor verzi și după tonul ezitant din voce, că îl mințea, dar o iertă

bucuros. Nu era decât prudentă. Îi confirma părerea anterioară. N-avea obiceiul agățatului. Avea s-o găsească el.

— Mi-a făcut mare plăcere, Keely.

Zâmbi, întinzând mâna într-un gest prietenos. Keely i-o acceptă, cu aceeași intenție, și o strânse, dar în același timp se minună cât de adâncă îi era gropița aceea.

— Îți mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor. Buzele lucioase i se despărțiră, dezvăluindu-i dinții strălucitori și drepți, iar Dax trebui să facă un mare efort pentru a-și muta ochii dinspre gura ei.

— La revedere, o salută, ridicându-se, pentru a se retrage pe culoar.

— La revedere.

Reveni la locul lui, ca să-și ia lucrurile, pregătindu-se pentru aterizare, care avu loc peste câteva minute și fu executată impecabil Keely rămase cu privirea drept înainte, spre partea din față a avionului, puțin către hublou, deși era conștientă de prezența lui în spatele său.

Când avionul 727 se opri, rămase un moment așezată înainte de a se ridica să-și ia impermeabilul de deasupra. Își feri rapid ochii de zona unde se afla kongresmanul Devereaux, deși distingea cu coada ochiului că își îmbrăca pardesiul. Se hotărî ca pe-al ei să nu și-l pună încă. Poate s-ar fi oferit s-o ajute. Atunci, trebuia s-o atingă din nou și prefera să evite acest lucru.

Keely își luă poșeta și mica servietă-diplomat, așezându-și impermeabilul pe braț, înainte de a ieși între fotolii.

Dax îi făcu loc să treacă înaintea lui.

— Ai bagaje? o întrebă.

— Da. Dar dumneata?

Clatină din cap.

— Drumul ăsta îl fac lejer.

— Aha.

Altceva nu avea de spus. Intră în tunelul mobil, viu luminat, care făcea legătura dintre aeronavă și terminal, parcurgându-l cu pas vioi. Era ridicol! De ce nu se întorcea pentru a lega o conversație amicală și neangajantă cu el? Știa că o urma îndeaproape. De ce nu vorbea cu ea? Amândoi se comportau ca niște adolescenți aiuriți. Dar era mai bine așa. Discreția îi dicta să se țină cât mai departe de el. Era mai sigur.

Intră în aeroport. Exact în timp ce trecea de ușă, un iureș de reporteri cu microfoane și camere de luat vederi se apropiară năvalnic. Curiozitatea o îndemnă să se uite în spate.

Dax fu înconjurat imediat de reporteri cu blitz-uri. Zâmbea, parându-le întrebările rapide și sporovăind cu ei despre vremea urâtă de la Washington. În timp ce un reporter mai agresiv îl mitralia cu o întrebare, pe care Keely n-o putu auzi, Dax își ridică ochii, peste capetele mulțimii și o văzu. Zâmbi aproape cu o expresie de scuză. Keely murmură o formulă de rămas bun, apoi se întoarse și porni spre scara rulantă.

După ce singura ei valiză fu luată de pe carusel și confruntată cu numărul înscris pe bilet, Keely o ridică și începu să-și croiască drum prin aeroport, ieșind pe trotuar. Opri un taxi care trecea și tocmai se dădea la o parte, pe când șoferul îi introducea valiza în portbagaj, când un alt taxi opri scrâșnind pe culoarul alăturat.

Dax deschise portiera din spate și ieși ca o ghiulea, ocolind portbagajul mașinii, pentru a sări pe bordură în fața lui Keely. Respira greu. Noaptea era friguroasă. Respirația lui forma aburi între ei.

— Keely...

Părea deconcertat, nemulțumit de el însuși, agitat.

— Keely încă nu vreau să ne luăm rămas bun. Vii să bem o cafea, undeva?

— Dax...

— Știu. Sunt un străin. Nu ești genul care să te lipești de un bărbat în avion, ba chiar nicăieri, la o adică. Nu vreau să te jignesc cu invitația asta. Doar că...

Își trecu mâna prin părul răvășit de vânt. Avea gulerul pardesiului ridicat, încadrându-i linia rigidă a maxilarului.

— Of, la dracu', înjură el încet și-și înfundă mâinile în buzunarele pardesiului, pe când scruta traficul aglomerat; apoi, o privi din nou. Vreau doar să mai stăm un timp împreună, să te cunosc mai bine. Nu-i chiar atât de târziu. Vii cu mine la o cafea? Te rog!

Cum ar fi putut cineva să reziste acelei gropițe, surâsului aceluia îmbietor? Și totuși, Keely Preston trebuia s-o facă.

— Îmi pare rău, Dax. Nu pot.

Cineva dintr-o mașină oprită în spatele taxiului parcat neregulamentar claxonă nervos. Șoferul taxiului ei îi privi încruntat, nerăbdător. Nu-l luă în seamă.

— Ai întâlnire cu altcineva?

— Nu.

— Ești prea obosită?

— Nu, eu doar...

— Ce?

— Pur și simplu nu pot.

Își roase buza de jos, nervoasă.

— Țsta nu-i un răspuns, Keely, zâmbi el cu blândețe, întrebând-o apoi: Te dezgust?

— Nu!

Vehemența răspunsului îl entuziasma, iar pe ea o făcu să încremenească.

Privi în altă parte, săgetând orbește cu ochii spre mașini și spre luminile aeroportului ce scânteiau prin ceața subțire, care se lăsase.

— Iată de ce nu pot veni cu tine, Dax...

Vorbea atât de încet, încât Dax trebui să-și aplece capul ca s-o audă.

— Sunt măritată.

Capitolul 2

Capul i se smuci înapoi, de parcă ar fi primit un pumn în barbă, senzație pe care de fapt o și avea. O privi pe Keely care stătea cu capul în piept, privind asfaltul umed de sub picioare.

— Măritată? icni el.

Era un lucru de neconceput, respingător.

Atunci Keely îl privi drept în ochi și fără nicio expresie. Cu vocea complet lipsită de inflexiuni, răspunse:

— Da.

— Dar...

— La revedere, Dax.

Îl ocoli, deschise smucit portiera taxiului și se lasă să cadă înăuntru.

— *Capital Hilton*, îi spuse ea șoferului care o privea crunt, cu ostilitate fățișă, pentru că-l făcuse să aștepte atât de mult.

Taxiul se smulse de la bordură, înscriindu-se îndrăzneț în fluxul circulației. Keely nici nu observă

manevra riscantă. Își acoperea fața cu mâinile, apăsându-și degetele mijlocii în centrul frunții care-i pulsa de-o durere ascuțită.

Sosise în sfârșit momentul. Clipa care o îngrozea de ani de zile. La douăsprezece mii de metri altitudine, întâlnise un bărbat. Un bărbat care făcea situația cu atât mai insuportabilă.

Kelly Preston Williams era căsătorită de doisprezece ani, dar nu fusese soție decât trei săptămâni. Ea și Mark Williams fuseseră doi liceeni îndrăgostiți. El era starul sportiv al orașelului lor natal, de pe litoralul statului Mississippi. Ea era șefa galeriei de suporterite. Se întâmpla în anul 1969. Drogurile, băuturile tari și moravurile ușoare încă nu pătrunseseră în liceele din sudul rural. Societatea în care crescuseră ea și Mark era încă înduioșător de rustică. Continuau să se afle la modă fotbalul regional, picnicurile, unde participa tot orașul, și evenimentele bisericești.

După absolvire, Keely și Mark se înscriaseră amândoi la Universitatea de Stat Mississippi. Datorită orarului încărcat de cursuri, precum și al antrenamentelor istovitoare la fotbal, notele lui Mark au scăzut până a picat pe primul semestru.

Războiul din Vietnam încă mai reprezenta o amenințare pentru orice tânăr, iar Mark i-a căzut victimă. De cum a fost anunțată comisia de încorporare despre mediile lui la studii, calificativul de recrutare i s-a schimbat și a primit ordinul de chemare. Două săptămâni mai târziu, a pornit spre cazarma de instrucție.

Kelly fusese cu ideea să se căsătorească imediat ce primiseră vestea luării în armată. Insistase, stăruise, plânsese, amenințase, până îl învinsese, în cele din urmă, Mark a consimțit, împotriva propriei lui

părerii mai înțelepte, iar părinții au fost anunțați să-i însoțească la cabinetul pastorului, în ziua stabilită. Și s-au căsătorit.

Au mers cu mașina la New Orleans să-și petreacă weekend-ul, apoi s-au întors acasă pentru cele două săptămâni rămase, înainte de a-l lua autobuzul militar. După trei luni la Fort Polk, Louisiana, a fost trimis la Fort Wolters, Texas. Fusesse selecționat pentru a începe instrucția de pilotaj pe elicopter.

Cele patruzeci de săptămâni necesare instructajului de zbor, au fost înghesuite în douăzeci și cinci. După o despărțire de șase luni, lui Mark i s-a acordat o permisie de o săptămână, alături de mireasa lui, înainte de a fi expedit pe front.

Mariajul se consumase cu pasiunea tandră și reținută a celor foarte tineri, dar încă mai exista o anume puritate în îmbrățișările lor arzătoare dinaintea plecării spre un infern, pe care nu și l-ar fi imaginat nici în cele mai îngrozitoare coșmaruri.

Keely a continuat să urmeze Universitatea, angajându-se să lucreze după cursuri, pentru a reduce cheltuielile. Seara, îi scria lui Mark scrisori lungi, însuflețite, pline de vești. Pe ale lui le primea sporadic. Uneori, ajungeau câte două-trei odată; alteori treceau săptămâni în șir, fără a sosi vreo știre de la el. Îi devora scrisorile, prețuind fiecare cuvânt dragăstos.

Apoi, nimic. Câteva săptămâni, o lună, n-a mai primit nicio veste, nici ea și nici părinții lui. Apoi a vizitat-o un ofițer trimis de la Fort Polk. Elicopterul lui Mark fusese văzut prăbușindu-se, dar despre pilot nu se știa unde ajunsese, nici în ce condiții. Nu i se confirmase moartea. Trupul lui nu fusese găsit printre resturi. Nici prizonier de război nu era declarat. Pur și simplu dispăruse.

Și, până în ziua de azi, asta era tot ce aflase

Kelly Williams despre soțul ei. Figura pe o listă cu două mii șase sute de oameni încă declarați „Dispăruți în acțiune, în Asia de Sud-Est”.

În ultimii ani, Keely nu stătuse cu mâinile-n sân, făcând eforturi susținute de a-i menține pe acești dispăruți în luptă în atenția publicului. Împreună cu alte soții aflate în circumstanțe similare, organizase un grup de acțiune.

Rezemându-se de tapiseria prăfuită, cu miros de fum, a taxiului, privi absentă peisajul din Washington, ce gonea pe-alături. Doisprezece ani. Progresase cu ceva până acum, de când aflase prima oară despre dispariția lui Mark?

Înecată într-o miasmă de deziluzii și deprimare, terminase studiile cu diplomă de ziaristă. Își luase licența și se mutase la New Orleans. Primise o slujbă de „boboc” la *Times-Picayune*, cu grandioasa titulatură de redactor de ediție. Rămăsese acolo câțiva ani, croindu-și treptat drum spre poziția, deloc râvnită, de reporter-ucenic. Evenimentele, pe care era trimisă să le raporteze, erau atât de neînsemnate, încât articolele ei apăreau îngropate în mijlocul ziarului.

Prin telefonul-fără-fir gazetăresc, aflase că un redactor de la un post local de radio plecase pe neașteptate, datorită unei indiscreții cu centralista în orele de program. În pauza de masă, Keely s-a dus să-l viziteze pe hărțuitul director de știri, l-a vrăjit s-o angajeze și a doua zi și-a început noua slujbă. Îi plăcea. Cel puțin, era mai dinamică decât subiectele anoste pe care le scrisese.

A cunoscut-o pe Nicole Castleman la bufet, când au întins concomitent mâinile spre aceeași sticlă de ketchup. S-au împrietenit, iar când cuiva i-a venit ideea novatoare de a urca o femeie cu voce sexy în elicopterul de la circulație, Nicole a propus-o pe Keely.

Ea le-a ascultat propunerea cu un amestec de groază și neîncredere. În viața ei nu mai vorbise la microfon. Și să se urce zilnic într-un elicopter! Mark! Elicopterul lui fusese văzut căzând, sub foc concentrat. Explodase, dar nu se găsisese niciun cadavru. Nu era în stare.

Însă a făcut-o, considerând că acea funcție era modul ei de a menține vie amintirea lui Mark. De-a lungul anilor, aceasta începuse să se șteargă. De asemenea, munca o obliga să-și înfrunte pieptiș justificata teamă de aeronave. Kelly Preston Williams detesta să-și recunoască frica de orice.

Prietenia cu Nicole Castleman s-a cimentat de-a lungul anilor. Erau capabile să discute, cu o sinceritate, uneori, dureroasă. Cu o seară în urmă, Nicole se așezase în poziție indiană pe patul lui Keely, în timp ce aceasta își făcea bagajele. Încercase să-i mute gândul de la actuala misiune.

— Nu te-ai martirizat destul, Sfântă Keely? Doamne ferește! Devotamentul față de cauzele pierdute este singurul tău cusur! strigase ea, chiar în timp ce o ajuta să-și aleagă hainele pentru călătorie.

— Nicole, am discutat asta de-atâtea ori în anii de când ne cunoaștem, încât aproape că te pot cita textual. Ar trebui să înregistrăm conversația și ori de câte ori simțim că se apropie o ceartă, punem banda, ca să nu ne consumăm oxigenul.

— Sarcasmele nu te prind, Keely, așa ca scutește-mă cu magnetofonul. Știi că am dreptate. De fiecare dată când te întâlnești cu celelalte neveste, vii acasă deprimată și așa rămâi săptămâni de-a rândul.

Se rezemase pe spate, dezvăluindu-și silueta planturoasă, demnă de invidie. Era numai una dintre armele ei. Avea o veritabilă coamă blondă și ochi albaștri ca marea. Surâsul ei era înșelător-angelic.

Gura aceea de heruvim era capabilă să dezlănțuie șiraguri de obscenități ce-ar fi făcut să ardă de rușine obrazul celui mai târnosit matelot.

— E datoria mea, Nicole. Mi-au cerut să le fiu purtătoare de cuvânt, fiindcă sunt cea mai calificată. Am acceptat. Și o voi face. În plus, cred în ceea ce fac. Nu pentru mine, ci pentru celelalte familii. Dacă în Congres se votează pentru declararea bărbaților noștri, ca fiind morți, atunci solda lor militară, care ne revine automat nouă, va fi oprită. Nu mă pot culca pe-o ureche, văzând cum se întâmplă asta, fără să fac nimic.

— Keely, știu că la început, când s-a organizat totul, aveai motive temeinice. Dar purgatoriul ăsta nu se mai sfârșește odată? Când au fost eliberați P.O.W¹-ii, iar Mark nu era printre ei, te-ai îmbolnăvit. Știu. Am fost de față. Te-am văzut cunoscând iadul pe pământ. Ai de gând să treci mereu, la nesfârșit, prin asta?

— Dacă trebuie, da. Până voi afla ceva despre soțul meu.

— Și dacă nu afli niciodată?

— Atunci vei avea suprema satisfacție de a-mi spune: „Ți-am zis eu.” Să iau bluza asta ecru sau pe cea gri la taiorul bleumarin?

— Gri cu bleumarin. Minunat, bombănise Nicole, total exasperată. Aia ecru. Te-arată mai puțin văduvă.

Astfel că acum Keely se afla la Washington, pentru a se prezenta în fața unei subcomisii parlamentare, în numele soțiilor și familiilor celor dispăruți în luptă și a susține să se renunțe la propunerea de a-i declara morți oficial pe cei dispăruți.

La întâlnirea cu acea adunare de congresmeni, oare avea să se gândească la durerea ei? La a celorlalți? La Mark? Sau la bărbatul pe care-l

1 Prisoner Of War = prizonier de război

cunoscuse astă-seară? Cel care spusese, aproape timid: *Vreau doar să mai stăm un timp împreună, să te cunosc mai bine.* Și căruia ea trebuise să-i răspundă: *Sunt măritată.*

— *Hilton*, anunță ursuz taximetristul.

Își dădu seama că se opriseră de câteva secunde.

— Mulțumesc, îngăimă ea.

Plăti taxiul, își duse valiza în hol și se cază în camera rezervată de câteva săptămâni. Inconștient, semnă în registru cu numele Keely Preston, după care, parcă amintindu-și cu întârziere, adăugă Williams.

Camera era rece, sterilă și impersonală, lucru inevitabil pentru toate camerele de hotel din marile orașe. Cum fusese odaia în care își petrecuseră ea și Mark scurta lună de miere? Nu mai ținea minte. Își putea aminti foarte puțin din timpul petrecut împreună după căsătorie. Când și-l amintea pe el, era ca erou al fotbalului sau ca șef de promoție la liceu, ori ca partener la balul de Sfântul Valentin.

În acele două săptămâni frenetice alături de părinții lui, Mark fusese nervos și stânjenit de faptul că o culcase în camera lui. În prima noapte, Keely se târâse peste salteaua îngustă, ca să-l îmbrățișeze și să-l sărute. El se sfiise și-i amintise, în șoaptă, că părinții lui se aflau dincolo de peretele subțire. În seara următoare, inventase o scuză jalnică față de părinți și ieșise cu Keely din casă. Merseseră cu mașina până la lac, parcaseră și se înghesuiseră pe bancheta din spate a Chevrolet-ului. Pentru Keely, noaptea aceea, precum și cele următoare, nu prea reușiseră să mute munții. Dar îl iubise pe Mark și altceva nu mai conta.

Keely se înfioră în camera friguroasă, în timp ce-și scotea haina. Deschise sistemul stereo încorporat în noptieră, reglă termostatul și începu să-și

despacheteze valiza, netezind încrețiturile tuturor hainelor înainte de a le agăța cu grijă în dulap. Aproape termină, când sună telefonul de lângă pat.

— Alo, răspuse ea.

— Keely, sunt Betty Allway. Voiam doar să văd dacă ai ajuns cu bine.

Betty era cu zece ani mai vârstnică decât Keely și avea trei copii. Soțul ei dispăruse de paisprezece ani, și totuși femeia refuzase să abandoneze speranțele. Asemenea lui Keely, nici ea nu accepta măsura legală de a-i declara soțul mort. Se cunoscuseră cu câțiva ani în urmă, lucraseră împreună în comitetele P.R.O.O.F. Și corespondau frecvent. Ca de obicei, Keely era inspirată de curajul nestăvilit al lui Betty Allway

— Bună, Betty. Ce faci? Dar copiii?

— Toată lumea este bine. Tu? A fost plăcută călătoria de la New Orleans?

Prin mintea lui Keely fulgeră o imagine orbitor de exactă a lui Dax Devereaux. Inima ei făcu un salt mortal.

— Da Fără evenimente.

Mincinoaso, se acuză în sinea ei.

— Ești neliniștită pentru mâine?

— A, nu mai mult decât sunt întotdeauna când trebuie să mă confrunt cu un grup de kongresmeni posomorât, care ține cu grijă baierile pungii naționale.

Betty râse bine dispusă.

— Nu pot fi la fel de impresionanți ca generalul Vanderslice. Am trecut noi prin momente și mai rele și știi că toți avem încredere în tine.

— Voi încerca să nu vă dezamănesc.

— Dacă nu iese așa cum vrem noi, nu tu vei fi de vină, Keely. La ce oră e întâlnirea, mâine dimineață?

Stabiliră să se întâlnească în cafeneaua

hotelului și să plece de-acolo spre sala de conferințe de la Camera Reprezentanților.

Keely închise, încercând să-și alunge amărăciunea care o cuprinsese dintr-o dată și începu să se dezbrace de hainele mototolite cu care călătorise. Ajunsese la lenjerie, când telefonul sună din nou.

Probabil că Betty uitase vreun amănunt.

— Alo, spuse Keely pentru a doua oară.

— Nu porți verighetă.

Scoase un ușor țipăt, strângându-și pe trup semifuroul, ca pe un scut, de parcă Dax ar fi putut-o vedea prin telefon. Se prăbuși pe pat, genunchii refuzând s-o mai susțină.

— C... cum ai știut unde să mă găsești?

— Am pus C.I.A. Pe urmele tale.

— Ai...

— Ușurel, ușurel, râse Dax. Nu știi de glumă? De fapt, te-am urmărit cu taxiul până la hotel.

Keely nu mai spuse nimic. O dezarma complet. Tremura, răsucind cablul telefonului între degete, cu privirea spre cuvertura vărgată, îngrozindu-se de momentul când trebuia să închidă, când n-avea să-i mai poată auzi în ureche respirația ușoară.

— Nu mi-ai răspuns la remarcă, spuse el în cele din urmă, pentru a sparge tăcerea, pe care niciunul dintre ei n-o considera incomodă.

— Ce? A, vorbești despre verighetă? Ba da, o port, dar nu când știu că-mi vor transpira mâinile, ca atunci când zbor. De-asta n-o aveam azi.

— Aha.

Dax inspiră profund, cu remușcare.

— Mă rog, în cazul ăsta, nu poți acuza omul că s-a repezit să tragă o concluzie greșită, deși plină de speranță.

Cum Keely nu răspunse, continuă:

— Sau poți?

Auzind asta, Keely râse, deși situația nu avea nimic comic.

— Nu, nu pot acuza omul că s-a repezit să tragă o concluzie greșită. Trebuia să-ți fi spus imediat că sunt măritată.

Între ei se lăsă din nou tăcerea, puțin mai încordată decât prima oară.

— Nu ți-ai mâncat cina în avion. Probabil ți-e foame. Ce-ar fi să ieșim la o gustare împreună?

— Dax!

— O.K. Scuză-mă. Îmi curge perseverența prin vene.

Din nou liniște.

— Nu pot ieși cu tine, Dax. Te rog să mă înțelegi. Mă crezi, nu-i așa?

Dintr-o dată, i se părea vital s-o priceapă.

O urmă de înjurătură înceată sfârâi prin cabluri, urmată de un oftat adânc.

— Da, din păcate, înțeleg.

— Ei...

Tăcu. Ce-ar fi fost de spus în acel moment? Încântată de cunoștință? Ne mai vedem? Succes în cursa pentru senat? În schimb, îi spuse:

— Noapte bună.

Nu era chiar atât de categoric ca „la revedere”.

— Noapte bună.

Oftă cu regret, punând receptorul în furcă. Aproape că o auzea pe Nicole urlându-i în ureche: „Ți-ai pierdut mințile-alea veșnic îndrăgostite?”

Faptul că se certau încontinuu despre implicarea lui Keely în P.R.O.O.F. Era nimic pe lângă meciurile pe tema vieții ei sentimentale sau, mai la obiect, a lipsei acesteia.

Nicole iubea bărbații. O iubeau și ei Trecea printre ei cu neglijența majorității femeilor față de o cutie de Kleenex-uri; îi folosea și-i arunca aproape zilnic. Dar, cât timp era cu unul, îl iubea fără limite. Își găsea bărbați de toate tipurile, mărimile și pedigree-urile. Și-i adora pe toți.

Cum reușise Keely să-i rămână credincioasă timp de doisprezece ani soțului ei, asta depășea puterea de înțelegere a lui Nicole.

— Doamne ferește, Keely. Doispe ani de trai cu un singur bărbat ar fi și-așa destul de hidoși, dar doispe ani de trai cu o amintire dragă devin deja o chestiune absolut bovină.

— Nu e „un bărbat”. E soțul meu, replicase Keely cu răbdare.

— Dacă soțul ăsta al tău se-ntoarce acasă într-o bună zi, ceea ce, sunt dezolată să spun, mă cam îndoiesc, crezi c-o veți lua de unde-ați lăsat-o? Fii serioasă, Keely. Ești prea inteligentă pentru așa ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai de unde să știi prin ce-a trecut. Nu va mai fi același om pe care ți-l amintești. Și nici tu nu mai ești suporterita cu bujori în obrăjori, draga mea prietenă.

— Mulțumesc, i-o retezase sec Keely.

— Asta nu-i o palmă, ci un compliment. Ești femeie, Keely! Ai nevoie de bărbați sau, dacă asta-nseamnă să cer prea mult de la moralitatea ta depășită, de un bărbat. Îți împrumut eu unul dintr-ai mei.

Keely râsese, în ciuda enervării.

— Nu, mulțumesc. Nu cunosc niciun bărbat de-al tău, pe care l-aș dori. Decât pe Charles, poate, îi aruncase o privire piezișă ea prietenei sale.

— Ăla? Nu-i unul dintre „bărbații mei”.

— Nu?

— Nu!

— E îndrăgostit de tine, Nicole.

— Îndrăgostit! Nici măcar n-a încercat vreodată să mă ia în pat. Tot ce vrea este să mă bată la cap, chestie care-i reușește grozav de bine.

— Nu-ți face toate chefurile, dacă asta vrei să zici.

— Nu discutam despre Charles și despre mine, îi replicase tăios Nicole. Despre tine și despre un bărbat, discutam.

— Bine, răspunsese dramatic Keely; își proptise mâinile în șolduri, întorcându-se cu fața spre Nicole. Să zicem că întâlnesc *un bărbat*. Crezi că *un bărbat* s-ar mulțumi mult timp să mă plimbe pe la filme și restaurante, fără a se aștepta la vreo formă de răsplată?

— Nu. Ești atrăgătoare, inteligentă și sexy cât cuprinde. Ar vrea să te tăvălească un-doi.

— Exact ce voiam eu să spun. N-aș fi în stare, Nicole. Sunt măritată cu altcineva. Așa că, gata povestea. Gata prietenia. M-am întors la pătrățica unu.

— Nu neapărat. Ai *putea* să te culci cu respectivul. Ai putea chiar să te „îndrăgostești”, cum insiști tu cu atâta osârdie. Poate chiar să-ți găsești calea spre a obține ca Mark să fie declarat...

— Nu spune mai departe, Nicole.

Avertismentul din vocea lui Keely retezase complet discuția.

Nicole rămăsese cu capul în piept, spășită, studiindu-și unghiile bine manichiurate. În cele din urmă, ridicase privirea spre Nicole, cu un zâmbet pocăit.

— Iartă-mă. Am mers prea departe.

Se apropiase și-și îmbrățișase cu căldură prietena, sărutând-o pe obraz.

— Te sâcâi, fiindcă țin la tine.

— Știu. Și eu țin la tine. Dar asupra subiectului ăstaia nu vom cădea niciodată de acord, așa că hai să vorbim despre altceva. Bine?

— Bine, consimțise Keely.

Apoi, Nicole continuase:

— Eu tot cred că niște tumbe strașnice, prin fân, cu un armăsar al dracu', ți-ar face un mare pustiu de bine.

Dacă Nicole ar fi știut că refuzase o invitație a cafea cu Dax Devereaux, unul dintre cei mai eligibili burlaci ai țării, fără-ndoială că ar fi strâns-o de gât.

Nu e să fie, Nicole. Iartă-mă, spuse Keely în sinea ei, aprinzând tubul de neon din baie. Avea nevoie de un duș fierbinte, ca să scape de tensiunea ce-i contracta toți mușchii din trup. Apoi, urma să se ghemuiască în pat și să-și studieze însemnările pentru cuvântarea de a doua zi.

Apa, după cum reieși, era călduță, dar suficientă, și se simțea mai bine când ieși, înfășurându-și părul ud într-un prosop și îmbrăcând halatul flaușat, gros. Prosopul albastru al hotelului și halatul ei galben se asortau ca penele unui papagal, dar cui îi păsa?

Tocmai aprindea veioza de lângă patul deja desfăcut, când auzi o bătaie ușoară în ușă. Cu prudența caracteristică femeii care locuiește singură, se apropie încet de ușă și controlează ca lanțul de siguranță să fie la locul lui.

— Da? întrebă ea încet.

— Room-service.

Se rezemă de ușă, lipindu-și fruntea de suprafața rece. Încercă zadarnic să-și calmeze accelerarea imediată a bătăilor inimii. Deschise gura să răspundă, dar constată că i se uscaseră și înghiți un nod.

— Ai înnebunit? izbuti ea să scrâșnească.
— Probabil, răspunse Dax. Asta-i una dintre cele mai mari tâmpenii pe care le-am făcut în ultima vreme, dar...

Keely și-l putu imagina ridicând din umeri
— Pot să intru?
— Nu.
— Keely, o să se-aleagă praful de reputația ta ca să nu mai vorbim de a mea și de-a campaniei mele electorale, dacă trece cineva pe culoarul ăsta și mă vede la ușa ta. Ar fi exact à la Carl Bernstein și Bob Woodward² să mă găsească aici. Așa că, te rog, deschide ușa, până nu se-ntâmplă o asemenea catastrofă. Am ceva pentru tine.

O intuiție sâcâitoare din străfundurile creierului o înștiință că n-avea să plece până n-o vedea. Trase lanțul și deschise ușa. Dax stătea în prag, cu o tavă. Purta o cămașă sport și blugi. Pe cap avea un chipiu de liftier.

Keely râse, rezemându-se vlăguită de tocul ușii.
— Ce faci aici?
— Aici locuiesc.
— Aici *locuiești*?
— Da. Sus, la ultimul etaj. Nu e practic pentru un burlac să aibă casă în D.C.³ Este al naibii de scump. Așa că am închiriat aici un apartament.
— Deci de-asta ți-a fost atât de comod să mă urmărești. Oricum veneai aici, îl tachină Keely.
— Mi-a fost mai ușor. Oricum te-aș fi urmărit.
El n-o tachina.

2 Cei doi ziariști de la *Washington Post* care au demască cazul Watergate, ulterior autori ai cărții „Toți oamenii președintelui” și portretizați în filmul omonim al lui Alan J. Pakula de actorii Dustin Hoffman și Robert Redford.

3 Districtul Columbia; (prin extindere) orașul Washington.

Keely se foi stânjenită, aruncând o privire spre tava care era acoperită cu un șervet alb, de in.

— Aia ce-i?

— Room-service, repetă el, pe un ton de explicație pasageră. Eu nu mint niciodată.

Până în acel moment, Keely uitase de prosopul pe care-l avea înfășurat în jurul capului, de halatul flaușat și de picioarele desculțe. Căldura i se urca din trup, pentru a-i înflori în obraji. Dădu s-o zbughească pe lângă el.

— Vin într-un minut.

— Arăți minunat, replică Dax râzând și întinse mâna s-o apuce de braț. Dacă n-ar fi atins-o, poate că nu s-ar fi întâmplat niciodată. Așa însă...

Căldura degetelor lui, pe partea interioară a antebrațului, contribui mai mult pentru a o opri din goană, decât forța fizică. Se opri derapând, dar nu întoarse fața spre el. Râsul lui Dax slăbi, apoi se stinse cu totul.

Cu o minimă tracțiune, o răsuci înapoi. Ochii ei erau dilatați de vinovăție și de teamă, ai lui, plini de rugăminți. Treptat, se înclină unul spre celălalt până când mâna lui Dax se ridică și-i cuprinse obrazul. Ochii de abanos îi căutau și-i adorau fiecare trăsătură a feței. Degetul mare îi mângâie gura tremurândă. Din proprie inițiativă, pleoapele lui Keely acoperiră ochii înlăcrimați.

Dax aplecă ezitant capul, atingându-i buzele cu ale lui. Îl fulgeră o dogoare incandescentă. Răsuflarea lui Keely scăpă printre buzele ușor despărțite, într-o șoaptă subțire, chinuită. El îi privi gura, pleoapele, incredibil de fragile, tivite cu gene lungi, și căzu din nou pradă ispitei. Își pogorî buzele peste ale ei.

Instinctiv, Keely se apropie. Trupurile li se frecară, se retraseră, se atinseră, se contopiră. Apoi le

învinse o foame primordială. Prudența zbură în cele patru vânturi, barierele se sparseră și un șuvoi de tensiune sexuală, ce se acumula încontinuu din prima clipă când se văzuseră, izbucni de după zăgazarile conștiinței și ale interdicțiilor.

O strânse la piept, în timp ce gura i se mula peste a ei. Brațe puternice, și totuși blânde, îi cuprinseră spatele și o potriviră peste trupul lui, cu o precizie atât de delicioasă, încât senzațiile o amețeau pe Keely. Mâinile ei își găsiră drum spre talia lui Dax, oprindu-se ușor pe curea. Apoi, peste mijloc. Și în sus, explorând mușchii netezi de sub cămașa subțire.

Prosopul i se desprinsese din păr, căzând la podea. Șuvițele umede îi fură răvășite de degetele lui, înainte de a-i cuprinde capul pentru a-l ține nemișcat în timp ce explorarea gurii se adâncea.

Gura lui se mișca peste a ei, încercând fiecare unghi, delectându-se cu fiecare nuanță, savurând gustul. Limba îi lunecă persuasiv peste buza ei de jos, înainte de a începe să i se afunde repetat în gură, luând și dăruind totodată. Ritmul și ferocitatea pătrunderilor sporiră, până deveniră prea evocatoare, prea aprig de pătimașe, prea simbolice erotic, ca să nu mai poată fi luate în seamă. Sub impactul acestei revelații, se desprinseră.

O lacrimă se prelingea pe obrazul lui Keely, care-și acoperi gura cu o mână tremurătoare. Dax o ținu ușor de umeri, cercetându-i fața, ochii săi negri implorând-o să-l înțeleagă. Keely se eliberă și fugi prin cameră, spre fereastra largă. Se rezemă de geamul rece, închizând strâns ochii de rușine, cu suspine seci, sfâșietoare.

Dax n-o urmă. În schimb, se lăsă să cadă într-un fotoliu. Își ținea genunchii larg depărtați, cu coatele proptite pe ei, și fața îngropată în mâini.

După un timp, își frecă fața cu putere. O privi pe femeia ce încă se mai afla lângă fereastră.

— Keely, te rog, nu plânge. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să vin aici. Mi-am jurat să nu te ating, dar...

Lăsă fraza neterminată.

— Nu e vina ta, abia șopti Keely. Nu trebuia să-ți dau drumul.

După un moment, în care își sondă sufletul, adăugă:

— Așa am vrut.

Dax stătea în fotoliu, privind melancolic covorul, între pantofi, când Keely se întoarse spre el.

— Dax, n-am fost cinstită cu tine. Vreau să-ți vorbesc despre mine, despre viața mea. Există unele lucruri pe care trebuie să le știi. Atunci, vei înțelege.

La aceste cuvinte, Dax o privi distrus.

— Nu e nevoie să-mi spui nimic, Keely. Știu totul despre tine. Sunt unul dintre kongresmenii la care vei apela mâine.

Capitolul 3

Dacă ar fi scos un șis din buzunar și ar fi amenințat-o cu moartea, Keely n-ar fi putut să fie mai stupefiată. Muta de uimire, rămase pe loc privind-l.

— Imposibil! șopti ea răgușită.

Dax clătină din cap. Altă mișcare nu mai făcu.

— Dar numele tău nu e trecut pe listă. De câteva săptămâni am primit lista cu membrii subcomisiei. Numele tău nu figurează.

Încerca, disperată, să-și păstreze uzul rațiunii,

să îndrepte lumea la loc. Să readucă lucrurile în poziția normală.

— Congresmanul Haley, din Colorado, a fost votat săptămâna trecută să facă parte din Comisia pentru Căi și Mijloace. Electoratul meu a găsit de cuviință că ar fi o idee bună să-l înlocuiesc în această subcomisie, când locul devine vacant.

Keely rămăsese la locul ei, în fața ferestrei. Pe negândite, își strânse cordonul halatului și se desprinsese de fereastră. Merse spre pat, numai pentru a se opri la câțiva pași distanță. Nu avea ce face cu mâinile, așa că-și încrucișă, defensiv, brațele pe piept, înainte de a se întoarce cu fața spre el.

Furia fu mai puternică decât rușinea, când spuse:

— Ei bine, congressman Devereaux, te-ai înarmat, fără-ndoială, cu un arsenal de contraargumente, nu-i așa? Întrebă ea pe Olon un ton usturător. Discursul meu plănuit cu atâta grijă, despre speranțele că soții noștri încă mai sunt vii, se va risipi ca fumul, nu?

— Keely...

— Ar trebui să fii mândru de tine. Spune-mi, îți dai la fel de multă osteneală cu toate problemele politice, pe care le vrei votate în favoarea ta?

— Termină! se răsti el. N-am știut cine erai, până n-am urcat în camera mea. Aveam maldăre de hârtii pe care să le citesc, să mă familiarizez cu ele, până mâine. Absolut întâmplător am citit că purtătoarea de cuvânt a P.R.O.O.F. E o anume doamnă Keely Williams. Când de multe Keely cunoști? Când m-am interesat la recepție și am aflat că o Keely *Preston* Williams stă la camera 714, am adunat doi și cu doi. Jur că până atunci n-am știut nimic.

— Dar când ai aflat, n-ai pierdut timpul ca să cobori aici și să vezi cam cât de sincere suntem noi, văduvele de paie, nu?

Își acoperi fața cu mâinile, furioasă pe lacrimile ce nu se lăsau stăpânite.

— Fir-ar să fie. Venirea mea aici, sărutările, n-au nicio legătură cu problema de mâine, nici cu rezultatul audienței, nici cu nimic altceva!

— Oare? se învăpăie ea.

— Nu! tună Dax.

Se ridicase în fața ei, cu mâinile în șolduri, la fel de furios și de disperat. Când îi văzu suferința vizibilă de pe fața încordată, repetă mai încet, cu sinceritate:

— Nu.

Keely se răsuci, strângându-și puternic trupul cu brațete de teamă că, dacă nu se aduna fizic, gândurile aveau să i se sfărâme, zburând care-ncotro. Dacă se mai simțise și înainte sfâșiată între decizii, în diviziuni de loialitate, apariția lui Dax Devereaux în viața ei îi însutise dilema.

— Nu poți înțelege, șopti.

Dax jinduia să se apropie de ea, s-o ia în brațe, s-o asigure că totul avea să iasă bine, dar nu îndrăzni. Amărăciunea pe care o ghicea în poziția ei indica teribila confuzie care o cuprinsese.

Era mai bine dacă o lăsa să și-o rezolve singură.

— Poate că pot înțelege. De ce nu-mi spui?

Keely se întoarse din nou, cu ochii verzi arzându-l acuzatori. Grăbit, Dax adaugă:

— Nu în calitate de congressman Devereaux. Explică-mi ca lui Dax.

Se așeză pe marginea patului, încordată, cu umerii strânși ca pentru a se apăra. Dax reveni în fotoliu. Calmă, metodică, fără gesturi sau inflexiuni dramatice, îi prezentă o relatare sumară a iubirii și al

căsnicieii cu Mark Williams, a dispariției lui și a haosului în care o aruncase viața.

— Nu am nici statut de văduvă, nici de divorțată. Sunt căsătorită, dar totuși nu am nici soț și nici copii. Trăiesc ca o femeie nemăritată, ceea ce, categoric, nu sunt.

Tăcu, dar nu se uită la el, rămânând cu privirea în poală. După un timp, Dax întrebă calm:

— Nu te-ai gândit niciodată să te eliberezi?

Capul lui Keely se ridică brusc.

— Adică, să obțin declararea decesului lui Mark, asta vrei să zici? întrebă ea incisiv.

Fără voie, Dax tresări sub asprimea întrebării. Keely continuă:

— Nu. În pofida drasticelor păreri împotriva, i-am rămas credincioasă soțului meu și convingerii că mai e în viață. În virtutea slabelor șanse că într-o zi se va întoarce acasă, vreau să-l aștept. Altul nu poate să existe. De când a fost a dispărut, tatăl lui a murit. Mama lui e internată într-un sanatoriu. Nu-și mai poate purta singură de grijă. Durerea...

Oftă, masându-și fruntea cu vârfurile degetelor.

— Cheltuiesc toată solda lui Mark pe întreținerea ei. Pentru mine nu țin niciun ban.

Apoi, îl privi.

— Ea și soțiile cu copii sunt cele care au o nevoie disperată de acești bani. Dacă se votează decizia ca bărbații noștri să fie...

Întrerupându-se brusc, își ridică bărbia, sfidătoare.

— Dar, în fond, vei auzi mâine discursul meu oficial, nu?

Dax se ridică, arătând la fel de obosit și de abătut ca ea.

— Da. Am să-l aud mâine.

Fără alte cuvinte, se duse la ușă și o deschise. În prag, se întoarse spre Keely.

— Nu uita să mănânci ceva, arătă el, dintr-o scurtă smucitură a bărbiei, tava de mult uitată. Noapte bună, Keely, mai spuse, încet.

Și plecă.

Keely rămase în mijlocul camerei dintr-o dată pustii, privind spre ușa închisă. O deznădejde pe care mult timp n-o recunoscuse, o învălui ca un lințoliu. Se simțea deprimată și singură. Atât de singură!

Și totuși jinduia să simtă din nou puterea brațelor lui Dax și apăsarea dornică a buzelor lui.

*

Observarea critică a imaginii sale din oglindă o duse la concluzia că arăta pe cât putea de bine. Poate n-ar fi trebuit s-o asculte pe Nicole și să ia totuși bluza gri. Avea un guler simplu, răsfânt, înnodat cu o fundă decentă. Cea pe care și-o adusese avea inserții de tul pe guler și peste umeri. Ei bine, oftă Keely, acum era prea târziu. Poate că acea tușă de feminitate atenua severitatea taiorului bleumarin.

Escarpenii de căprioară, albaștri, poșeta asortată și mantoul de cașmir, în aceeași culoare, întregiau ținuta. Luându-și sub braț servieta-diplomat subțire, coborî cu liftul până în hol, pentru întâlnirea cu Betty Allway la micul dejun.

— Arăți răpitoare ca de obicei! remarcă Betty, cu un licăr de invidie temperată, dar și cu adorație sinceră. Cum reușești să rămâi așa de zveltă locuind în New Orleans, capitala tuturor în mâncăilor din lume? Eu aș ajunge la patru sute de livre într-o lună.

Voia bună a lui Betty era contagioasă, iar Keely se pomeni sporovăind despre munca ei și întrebând-o

pe Betty despre copii. Femeia mai vârstnică îi relatează animat despre fiecare.

— Cel mic avea doar patru luni, când Bill a fost dat dispărut. Nu l-a văzut niciodată. Acum, acel „bebe” e un baschetbalist deșirat, în echipa liceului.

În ochii ei neobișnuit de optimiști se ivește o undă de tristețe, iar Keely îi acoperă mâna ridată de muncă, cu a ei.

— Nu ne e niciodată mai ușor să acceptăm situația, așa-i? medită ea cu voce tare. Învățăm să trăim împăcate cu ideea. Dar nu cred că-o vom accepta niciodată cu adevărat.

— Eu știu că nu pot și nici n-am să-o fac. Până nu primesc o confirmare clară a morții lui Bill, voi continua să-l cred viu.

Luă o înghițitură de cafea.

— Apropo, s-ar putea să ne fi intrat o muscă-n lapte. Mi-a telefonat azi-dimineață congresmanul Parker, președintele subcomisiei.

Keely bănuiește că știe ce urma, dar întreabă calmă:

— Așa?

Apoi mușcă dintr-o chiflă englezească.

— Unul dintre congresmenii pe sprijinul cărora credeam că putem conta a preferat să se mute într-o comisie permanentă. L-a înlocuit Daxton Devereaux, din Louisiana. Îl cunoști?

Keely ocolă un răspuns direct.

— Toată lumea din Lou ana a auzit de Dax Devereaux.

Și întreabă, prudentă:

— Crezi că ni se va împotrivi?

Betty privește preocupată în ceașca de cafea pe când un chelner discret i-o umplea.

— Nu știu. Din câte înțeleg, are ambiții politice. Probabil va candida pentru senat la alegerile viitoare.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Poate găsi în susținerea noastră un punct în favoarea lui.

— Ce știi despre politica lui economică?

— Nu sunt în circumscripția lui, așa că nu prea știu mare lucru, răspunse cu sinceritate Keely.

— Am auzit că sprijină mărirea impozitelor. E un fanatic al reducerii cheltuielilor guvernamentale. Asta mă îngrijorează cel mai mult.

Keely încercă să-și impună o ușoară nonșalanță în voce, când spuse:

— Ei, juriul încă nu s-a întrunit. Din subcomisia aia mai fac parte încă zece oameni. Să nu ne declarăm deja învinse.

— Niciodată! replică Betty cu însuflețire, după care râse fără chef; ochii ei cenușii și fermi o priviră pe Keely peste masa încărcată. Știu că sunt nedreaptă, Keely, dar depindem atât de mult totuși de ceea ce vei spune în numele nostru.

Numai așa ceva nu dorea Keely să audă în dimineața aceea. Se simțea ca luda.

— Știu, răspunse ea. Mă voi strădui.

Ce-ar fi crezut Betty despre ea dacă afla că-l sărutase pe Dax Devereaux, cuprinsă de un abandon care acum o făcea să roșească amintindu-și?

— Mai bine să mergem, spuse Betty vioaie. Să nu le dăm satisfacția de a ajunge cu întârziere. Celelalte ne așteaptă acolo.

Achitară nota și ieșiră. Ploaia se oprise, dar prin oraș sufla un vânt rece și tăios. Opriră un taxi, iar șoferul înfruntă traficul orei de vârf a dimineții pentru a le lăsa în fața Camerei Reprezentanților.

Keely nu se îngrozise în viața ei de nimic altceva decât de întâlnirea cu Dax. Avusese o noapte agitată. Îl visase pe Mark, ceea ce o tulbura întotdeauna. Se întâmplase cu regularitate, imediat

după plecarea lui în Vietnam. Chiar și după anunțarea dispariției, continuase să joace roluri principale în visele ei.

De-a lungul anilor însă visele deveniseră mai rare și mai tulburi, mai nebuloase. Când îi invada subconștientul, Mark era în continuare un tânăr de nouăsprezece ani. Acum, dacă se mai afla în viață, era un bărbat matur. Oare cum arăta? N-avea idee, iar acest lucru o obseda. Dacă se întâlneau întâmplător pe stradă, putea nici să nu-l mai recunoască pe bărbatul de care era legat prin nume și jurământ sfânt.

— Keely?

Ghiontul nesigura li lui Betty o smulse din reverie, iar Kelly întrebă:

— Am și sosit? Îmi repetam în minte cuvântarea.

Când începuse să mintă atât de sfruntat și de consecvent? De când îl cunoscuse pe Dax. De când vorbise cu el, râsese cu el, îl atinsese, îl sărutase. De când recunoscuse, numai în sinea ei, că pentru prima oară, după ani de zile, dorea să cunoască dragostea fizică a unui bărbat.

Pe coridoarele clădirii le mai așteptau alte trei femei. Și acestea făceau o campanie activă pentru a împiedica declararea M.I.A.-ilor morți.

Keely le cunoștea pe toate și le salută cu căldură.

Un ușier le introduse în camera unde urma să se țină audiența în fața subcomisiei. Keely fu așezată la o masă cu un microfon. Betty, alături. Celelalte se așezară în spatele lor.

Keely își scoase hârtiile din servietă, le puse într-un teanc ordonat, își aranjă poșeta pe masă, orice, numai să nu privească prin încăpere, deși bănuia că Dax încă nu sosise. Secretarii, aghiotanții, reporterii și

ceilalți membri ai comisiei circulau prin jur, salutându-se, dându-și mâna, conversând, citind ziare sau informări. Keely își scoase mantoul, iar un secretar se grăbi s-o ajute. Îi mulțumi elegant, peste umăr, și chiar atunci îl văzu pe Dax intrând în sala cu lambriuri.

Ochii li se întâlneau și se susținură. Niciunul nu avea putere să controleze atracția aceea intensă așa că se lăsară în voia ei, îngăduindu-și luxul de a se uita unul la altul. Un moment, rămaseră captivați unul de prezența celuilalt. Keely văzu oglindit pe chipul lui același dor pe care-l simțea și ea. Stăruia cu tenacitate. În tot timpul nopții agitate, când se trezise din vis, nu după ocrotirea brațelor lui Mark tânjise, ci după ale lui Dax. Șoaptele de mângâiere, pe care și le imaginase, nu plutiseră de pe buzele soțului ei, ci dintr-o gură ce avea alăturată o gropiță adâncă, peste măsură de ispititoare. Ochii lui Dax, întunecoși și de nepătruns, erau aceia care-i încălziseră sufletul înfrigurat.

Cătușele acelei priviri nu se frânseseră decât în momentul când un alt congressman trecu în fața lui Dax strângându-i mâna voinicește, cu o plesnitură pe spate. Keely se întoarse din nou spre partea din față a camerei, trăgându-și tivul fustei peste genunchii alăturați, și începu să citească – sau să se prefacă a citi – hârtiile pe care le ținea în mâinile transpirate. Cum ar fi putut supraviețui situației aceleia?

Peste câteva minute, se ceru să se facă liniște.

Congresmanul Parker, din Michigan, președintele comisiei, rosti câteva cuvinte introductive și îi prezentă pe toți membrii comisiei reprezentantelor P.R.O.O.F. Când îl nominaliză pe Dax Devereaux, cotul lui Betty atinse ușurei coastele lui Keely. Nu era sigură ce-ar fi vrut să însemne acel gest discret, dar nu întoarse capul spre Betty să afle. Dax era, în mod

vizibil, cel mai tânăr membru al subcomisiei. Fără niciun echivoc, era și cel mai chipeș. Dar era prieten sau dușman? Comisia era alcătuită din unsprezece kongresmeni, partidul majoritar având cu unul în plus. Dax făcea parte din această majoritate.

Congresmanul Parker își potrivi pe nas ochelarii, cu jumătăți de lentile, privind-o pe Keely peste rama de argint.

— Așadar, doamnă Williams, cred că ați pregătit o declarație în numele P.R.O.O.F. În acest moment, am dori s-o ascultăm.

— Vă mulțumesc, domnule kongresman Parker.

Li se adresa atât membrilor comisiei, cât și presei, după care, cu vocea ei blândă și frumos modulată, din Sud, prezintă cazul P.R.O.O.F. Nu citi după însemnări și nici nu cită pe de rost. În schimb, vorbi pe ton de conversație, cu convingere, însă la un nivel personal, parcă adresându-se fiecărui membru al comisiei ca de la om la om. În încheiere, spuse:

— Avem cea mai sinceră speranță că dumneavoastră, în calitate de respectați și competenți reprezentanți ai poporului american, veți respinge acest proiect de hotărâre. Astfel, îi veți menține în viață pe cei declarați *Dispăruți în acțiune*, până vom fi cu toții convinși de contrariul.

Un moment, nimeni nu se mișcă, sub impresia bogatei colecții de informații și a modului ei neemoțional, dar convingător, de prezentare. Apoi, la adăpostul rumorii nervoase a oamenilor care stătuseră mult timp nemișcați și tăcuți, auzi vocea lui Betty:

— Bravo!

Lauda fu preluată de una dintre femeile așezate în spatele lor.

— Vă mulțumesc, doamnă Williams.

Congresmanul Parker privi spre ambele capete

ale mesei, care era dispusă sub formă de careu în fața femeilor, și se interesă:

— Domnilor? Are cineva puncte de discutat?

În următoarea oră și jumătate, Keely și grupul ei răspunseră la întrebări și puseră la rândul lor altele. Ambele tabere marcau și pierdeau puncte, dar majoritatea membrilor comisiei părea să simpatizeze cu solicitantele, dacă nu chiar să le susțină cauza.

Keely încerca să evite privirea lui Dax, dar îi era aproape imposibil. El nu contribuia prea mai la discuția înfierbântată, stând doar rezemat de spătar, cu degetele împreunate peste șaua nasului, și ascultând atent. Își dorea să-i fi cunoscut gândurile.

Numai unul dintre parlamentari era vizibil ostil. Congresmanul Walsh, din Iowa. Întrebările lui frizau agresivitatea, făcând observații, considerate de el valide, cu o atitudine condescendentă.

— Doamnă Williams, i se adresează el lui Keely direct, pe un ton plictisit, semiamuzat. Iertați-mă că vă atrag atenția, dar înfățișarea dumneavoastră nu prea denotă sărăcie. Majoritatea dintre dumneavoastră, soțiile sau mame e M.A.I.-ilor v-ați croit noi vieți. Nu vă simțiți deloc vinovate să smulgeți bani guvernului federal, care ar fi mult mai folositori în altă parte?

Keely își stăpâni o replică răutăcioasă, care i-ar fi arătat congresmanului, în termeni fără echivoc, ce părere avea despre el și despre prestația lui. În schimb, răspunse calmă:

— Nu cred că vreuna dintre noi ar avea de ce să se simtă vinovată primind bani pe o muncă efectuată, nu credeți, domnule congresman? Soții și fiii noștri sunt considerați încă a fi în serviciul țării. Se cuvine să fie plătiți la fel ca oricare ați militari.

— Doamnă...

— Vă rog, îmi dați voie să termin? întrebă ea

rece, iar Walsh consimți morocănos. Aici nu este vorba numai despre bani. Dacă M.I.A.-ii noștri sunt declarați morți, atunci toate măsurile pe care le iau guvernul și armata pentru a ne furniza informații vor înceta imediat. Nu trebuie să permitem așa ceva, atâta vreme cât există cea mai mică șansa ca aceste sute de oameni să fie încă în viață, probabil prizonieri sau supraviețuind pe orice căi posibile.

Parlamentarul cel pompos și cucernic se rezema de spătar, încrucișându-și brațele robuste peste burta proeminentă.

— Credeți efectiv, cu toată sinceritatea, că soțul dumneavoastră, sau oricare dintre acești oameni mai este în viață?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Walsh își întoarse chelia lucitoare spre Dax:

— Domnule congresman Devereaux, nu v-am auzit. Ați luptat în Vietnam, nu-i așa?

Ochii surprinși ai lui Keely se ațintiră asupra lui Dax pentru a-l surprinde, cu deconcertare, privind drept spre ea.

— Da, îl auzi răspunzând.

Habar n-avusese că era veteran de război.

— În ce calitate? continuă celălalt.

Toți ochii din încăperea se întorseseră spre Dax.

— Am fost căpitan în infanteria marină.

— Cât timp ați luptat în Vietnam?

— Trei ani.

— Un căpitan de infanterie marină participă la multe lupte, presupun, trăgână onctuos Walsh. Bazându-vă răspunsul pe cele trăite acolo, ați spune că este plauzibil ca acești dispăruți să mai fie în viață?

Dax se aplecă înainte, rezemându-și mâinile împreunate pe masă, în fața lui. Și le studie un lung răstimp, înainte de a răspunde la întrebarea încărcată

de subînțeleșuri.

— Războiul din Vietnam a încălcat toate regulile beligeranței. Aș spune că nu e plauzibil nici ca niște copii mici să poată fi mituiți pentru a intra într-un grup de infanteriști și a trage de acul unei grenade defensive, dar am văzut-o cu ochii mei. Nu e plauzibil nici ca ofițerii de la comandă să fie împușcați de propriii lor subordonați, sub efectul drogurilor, dar și la așa ceva am asistat. În timpul unei încăierări, am suferit o rană minoră. Un civil vietnamez bătrân mi-a dat să beau apă și mi-a bandajat rana înainte ca medicul să fi ajuns la mine. A doua zi dimineață, capul lui era înălțat într-un par, la nici trei metri de locul unde dormeam eu.

Îl ținui cu ochii săi duri și reci pe kongresmanul fâstâcit, spunând cu un glas casant:

— Într-un război plin de asemenea atrocități posibile, orice devine plauzibil. Acesta e singurul răspuns pe care-l pot da la întrebarea dumneavoastră.

În sală nu se mai auzea niciun murmur. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, Keely îl văzu pe kongresmanul Parker anunțând pauza de masă.

*

O mulțime de persoane își luau servietele și hainele, râzând și tăifăsuind într-o slabă tentativă de a risipi atmosfera sumbră pe care o creaseră cuvintele lui Dax Devereaux.

Femeile din P.R.O.O.F. O felicitară pe Keely, în grup, apoi fiecare în parte, pentru elocventa prezentare a petiției, și o îmbrățișară pe rând. Keely își îmbrăca pardesiul, punându-și în ordine hârtiile în servieta-diplomat. Făcea eforturi enorme să nu-l privească pe Dax, care era asediat de electori și

reporteri.

— Keely, îți mulțumesc, spuse Betty, strângându-o la piept. Ai fost minunată. Nu știu dacă vom reuși sau nu, dar cel puțin am tras drept la țintă.

— Încă n-am terminat. Nu cred că domnul congressman Walsh s-a dat bătut. Ba chiar, presupun că intervenția lui D... a congressmanului Devereaux l-a înfuriat, făcându-l să ne dușmănească și mai mult.

Betty privi spre silueta mătăhăloasă a respectivului, care se îmbulzea grăbit printre reporterii curioși.

— Borțosul, pufni Betty. Nu-ncearcă decât să apară în actualitățile de la ora șase. Ma tem că dacă-l compară cu Dax Devereaux, se va face de râsul lumii, cum, personal, cred că și este.

Privirea ei parcuse încăperea, pentru a se opri asupra lui Dax, care era intervievat de un reporter de televiziune.

— Ai mai văzut vreodată un bărbat atât de seducător ca ăsta? îi șopti ea lui Keely.

— Cine? întrebă Keely cu neștiință prefăcută chiar în timp ce inima i-o lua la galop în piept. A te referi la congressmanul Devereaux? îl găsesc destul de charismatic. Dar nu ești prima femeie din țară care observă, să știi.

— Eu cred că va ajunge departe, cel puțin cu alegătoarele, chicoti copilărește Betty. Cine-ar putea să-i reziste gropiței ăleia? Iar ceea ce a avut de spus...

— Mă scuzați, doamnă Allway, doamnă Williams...

Se întoarseră spre un bărbat între două vârste, cu expresie serioasă și costum de tweed maro, căruia i-ar fi prins bine să fie călcat. Părul său rar și cărunț stătea ciufulit, ca și cum tocmai ar fi trecut printr-o furtună cu vânt năprasnic. Le privea printr-o pereche

de ochelari cu ramă de sârmă, cum fuseseră la modă în urmă cu zece ani.

— Da? Întrebă Keely.

— Sunt Al Van Dorf, de la *Associated Press*.

— Bună ziua, domnule Van Dorf, răspunse Betty în numele amândurora.

— Se pare că dumneavoastră două reprezentați, mai mult sau mai puțin, P.R.O.O.F., sau în orice caz ați fost întotdeauna mai remarcate decât celelalte persoane. Mă întrebam dacă ați accepta să luați masa cu mine. V-aș fi recunoscător pentru un interviu.

— Keely? îi ceru Betty părerea.

Reporterul câștigase pe loc simpatia lui Keely. Nu părea genul agresiv și zgomotos. Îi plăcea faptul că invitația la masă părea să-l neliniștească.

— Cred că se poate.

— Vă mulțumesc, răspunse Van Dorf. Amândurora. O incluse el și pe Betty în zâmbetu-i modest. Îi întinse lui Keely o foaie de hârtie. Aveți aici adresa restaurantului. Am rezervat o masă. Ne întâlnim acolo în, să zicem, – se uită la ceas – o jumătate de oră. Ar trebui să fie timp destul pentru a ajunge.

— Perfect. Vom fi acolo, îi promise Betty.

— Doamnelor.

Își mută reportofonul dintr-o mână în cealaltă și le adresează o plecăciune de modă veche, înainte de a se face nevăzut, exact în momentul când un reporter de televiziune se apropia să le ceară o declarație. Betty se retrase, lăsând-o pe Keely să înfrunte singură reflectoarele și camerele de luat vederi.

După ce reușiră să ajungă pe culoar, luându-și rămas bun de la celelalte femei din P.R.O.O.F. Și răspunzând întrebărilor puse de reporter, ce se luau la

întrecere, își croiră drum pe kilometri de coridoare ale clădirii Congresului, până afară, abia mai având timp să oprească un taxi, pentru a ajunge la întâlnirea de la restaurant.

În taxi, Keely se pieptănă și-și îmbroșcă rujul, în timp ce Betty își pudra nasul, întârziaseră cu doar câteva minute, când taxiul opri în fața unui restaurant cu aspect pașnic, pe un bulevard aflat nu departe de Embassy Row. Intrară grăbite, fiind salutate de *maître d'hôtel*, care le conduse imediat spre o masă mai retrasă.

Keely aproape că se împiedică de covorul uzat, când îl văzu pe Dax așezat pe bancheta de la perete. Van Dorf, kongresmanul Parker și kongresmanul Walsh se ridicară, văzându-le pe cele două femei care se apropiau. Betty părea la fel de alarmată ca și Keely, când micul grup le salută.

— Doamnă Allway, doamnă Williams, mă bucur că ați reușit să ajungeți, spuse Van Dorf, pe un ton mult mai sigur decât cel pe care-l folosisese în acea zi pe culoar. Ce se întâmplase cu timiditatea lui stângace? Pe acești domni îi cunoașteți, desigur, dar permiteți-mi să fac din nou prezentările. Domnul kongresman Walsh, din Iowa, domnul kongresman Parker, din Michigan, și domnul kongresman Devereaux, din Louisiana.

Doamnele întinseră mâna, pentru a le fi strânsă de fiecare pe rând. Dax dădu mâna cu Betty, spunând:

— Încântat, doamna Allway.

Când degetele sale ferme le cuprinseseră pe ale ei, Keely îndrăzni să-și ridice privirea spre ochii lui. Erau calzi și aveau o expresie flămândă, pe care spera, cu ardoare, să n-o mai observe nimeni. Din acest motiv, fu cu atât mai șocată când Dax spuse:

— Doamnă Williams, ce plăcere să vă revăd.

Capitolul 4

Keely își reținu exclamația de surpriză, spunând:

— Bună ziua, domnule congressman. Degetele lui Dax le apăsară scurt pe ale ei, înainte de a le da drumul.

— Vă cunoașteți? exprimă congressmanul Parker întrebarea pe care și-o puneau în tăcere toți ceilalți.

Keely știa că ochii lui Betty Allway se dilataseră neîncredători, iar pe figură îi apăruse o expresie perplexă, dar nu îndrăzni să-și privească prietena.

— Da, răspunse degajat Dax. Azi-noapte am venit cu același avion și am făcut cunoștință atunci. Doamnă Williams...

Se dădu la o parte, făcându-i loc lui Keely să se așeze pe banchetă, între el și Parker. Preluând semnalul de la Dax, congressmanul Walsh, numai lapte și miere, îi trase lui Betty scaunul, aceasta așezându-se între el și Al Van Dorf.

Keely admira aplombul cu care rezolvase Dax situația delicată, deși îl găsea primejdios de sincer. Ce-aveau să creadă ceilalți kongresmeni? Nu-i deranja să afle că ea și Dax se cunoșteau dinainte? Se părea că nu. Parker studia deja menu-ul, prin jumătățile de ochelari. Walsh saluta zgomotos un elector de la o altă masă. Numai Betty părea cam zguduită. Keely observă că-i tremura mâna, când sorbi din paharul cu apă.

Dax, părând neafectat, o ajută pe Keely să-și scoată mantoul, în timp ce-l întreba amical pe Van Dorf

despre un recent scandal bancar, despre care se documentase reporterul. Mâna cu care-i atinse spatele în timp ce potrivea pardesiul pe banchetă îi contrazicea indiferența simulată.

Ospătarul luă comanda de băuturi, iar Van Dorf întrebă:

— Deranjez pe cineva dacă fumez? Fără a aștepta răspunsul, își aprinse o țigară scurtă, fără filtru. Punându-și reportofonul în mijlocul mesei, li se adresă tuturor:

— M-am gândit că ar fi benefic să purtam o conversație neoficială, ca între cunoștințe, în afara sălii de audiență. Problema în discuție implică bani, politică internă și externă, armată, emoții sufletești. Cred că înțelegeți cu toții de ce consider că e un subiect de presă important. Puteți face abstracție de prezența mea, vorbind cu sinceritate?

— Părerea mea în privința asta o cunoaște toată lumea, mormăi Walsh.

— Putem conta oricând pe dumneavoastră, domnule congressman, că vă exprimați poziția în orice problemă, replică Van Dorf.

Masivul reprezentant din Iowa nu prinse subtila insultă. Ochii lui Van Dorf, care cu doar un ceas în urmă le priviseră pe Keely și pe Betty cu atâta umilință, străluceau acum cu incisivitate rapace, prin ochelari. Suferise o schimbare de personalitate? Keely începea să-și dea seama că fusese dusă cu preșul, la fel ca atâtea altele dintre fostele victime ale lui Van Dorf.

Luă șervetul de în apretat, împăturit în dreptul locului ei, și și-l întinse pe genunchi. Dax făcea același lucru. Ochii lui Keely se împăienjeniră șocați, când Dax îi apucă mâna pe sub masă, strângând-o o dată, scurt. Când își ridică din nou mâinile la vedere, expresia lui

inocentă nu trăda nimic. Keely spera că respirația sa rapidă se putea pune pe seama bancului insipid, pe care tocmai îl spusese congresmanul Walsh.

Când reveni ospătarul să le ia comanda pentru mâncare, Kelly spuse:

— O salată *Caesar*, vă rog.

După ce ceru un sandviș cu friptură, Dax se întoarse spre ea, chipurile încruntat:

— Nu-i un prânz prea copios pentru o fată în creștere.

Râse ușurel.

— De-asta nici nu mănânc mult la prânz. Nu vreau să cresc.

— La nicio oră nu mănânci prea mult.

— Am mâncat...

Era cât pe ce să-i spună că mâncase jumătate dintr-unul dintre cele patru sandvișuri pe care i le lăsase el în cameră, noaptea trecută, când, cu coada ochiului, îl zări pe Van Dorf în partea cealaltă a mesei. Avea expresia unui vulpoi. Era o idee prostească, dar aproape i se părea că urechile i se ascuțiseră, ciulite să le audă conversația, fără a da această impresie.

— Cred că nu prea am poftă de mâncare, încheie ea.

Întrucât Betty conversa cu Walsh și Parker, părea absolut normal să vorbească și ei doi, însă Dax simți, la fel ca ea, interesul lui Van Dorf. Se întoarse spre reporter, întrebându-l:

— Al, mai joci și-acum raquetball⁴ când nu urmărești o pistă fierbinte?

Dax avea un nefiresc talent de a găsi punctele vulnerabile ale oamenilor. Van Dorf se lansă automat într-o relatare detaliată a ultimei sale partide, pe care o câștigase. Keely se întreba ce-ar fi crezut reporterul

⁴ Tennis în sală, jucat la perete, prin ricoșeuri.

dacă ar fi știut că piciorul ei era protejat de pulpa lui Dax, pe sub masă.

În timpul prânzului, conversația s-a limitat la generalități. Nimeni nu aborda subiectul care-i frământa pe toți. Când însă li se servi cafeaua de după masă, Van Dorf schimbă caseta din reportofon și aprinse încă o țigară tare.

— Credeți că soțul dumneavoastră mai e în viață, doamnă Allway? Întrebă el pe neașteptate.

Betty, luată complet pe nepregătite, se bâlbâi, înecându-se cu sorbitura de cafea fierbinte pe care tocmai o luase.

— Nu... N-am putut... Păi...

Keely îi sări repede în ajutor.

— Nu ăsta e scopul audienței, domnule Van Dorf. Nu e vorba despre faptul că Bill Allway sau soțul meu, sau oricare dintre M.I.A. Mai poate fi viu. Țelul nostru imediat este acela de a menține deschise canalele de informații prin care li se pot confirma sau nega decesele. Și, în același timp, de a le permite familiilor să încaseze banii ce li se datorează de drept.

— Sunteți de aceeași părere, doamnă Allway? Întrebă Van Dorf.

— Da, răspunse Betty, care își revenise.

— Sunt curios să aud ce are de spus armata după-amiază, interveni Parker. Aveți idee ce poziție vor adopta, doamnă Williams?

— Ultima dată când m-am întâlnit cu militarii, au fost îndatoritori. Sper că atitudinea nu li s-a schimbat.

Walsh se rezemă de spătarul scaunului, spunând expansiv:

— Ei, duduie, doar nu...

— Vă rog să nu mă numiți „duduie”, domnule congressman Walsh. E jignitor, îl întrerupse Keely cu

fermitate.

Walsh păru descumpănit un moment, apoi rânji superior:

— Vă asigur, n-am intenționat...

— Ba fiți sigur că ați intenționat, continuă Keely.

Opinia dumneavoastră despre noi e cum nu se poate mai clară. Ne considerați un grup de femei isterice, care vă consumă prețiosul timp. Mă întreb ce atitudine ați avea dacă un grup de bărbați ar prezenta petiția. Ar avea mai multă credibilitate? Vă asigur că în organizația noastră se găsesc numeroși bărbați, domnule congressman! Tați, fii, frați. Sunt la fel de preocupați și de hotărâți ca noi, dar le vine mai greu să abordeze în public o asemenea problemă emoțională. Din acest motiv, veți găsi mai multe femei angajate activ în eforturile noastre.

În jurul mesei se lăsă liniștea. Într-un târziu, congressmanul Parker spuse calm:

— Detest să cred că orice membru al acestei comisii sau al oricărei alteia, ar fi orbiți de prejudecăți de orice fel.

Aruncă o privire dezgustată spre Walsh.

— Ei, eu cu siguranță n-am vrut să jignesc pe nimeni și nu aș dori să fiu acuzat de misoginism. Îmi cer scuze, doamnă Williams, bodogăni el.

Tonul lui Keely nu se împlânzi, însă spuse:

— Vă accept scuzele. Îmi pare rău că v-am întrerupt șirul gândurilor. Ce doreați să spuneți?

Și continuă în același mod. Timp de o jumătate de oră, se schimbă și se discută felurite idei. Tot timpul, Van Dorf privea cu o curiozitate aproape lascivă, săgetând cu ochii în jurul mese ca un glonț ricoșând. Reportofonul nu i se oprea niciun moment. Când i se prezentă nota de plată, își mângăli numele pe ea și se ridică brusc.

— Cred că e timpul să ne întoarcem. Vă mulțumesc că ați acceptat acest prânz. Șeful de sală ne va chema taxiuri, spuse el, în timp ce se ridicau cu toții.

— Eu cred că voi face câțiva pași pe jos, spuse Parker. Doamnă, îmi permiteți să vă ajut? o întreabă el, ținându-i lui Betty haina, după care o conduse spre ușă.

— Devereaux, luăm împreună un taxi? întreabă Walsh.

— Mulțumesc, dar trebuie să trec pe la birou. Merg cu altul.

— Atunci, dacă nu te superi, îl iau eu pe primul.

— Te rog, răspunse Dax, în timp ce celălalt congressman se îndepărta greoi.

Van Dorf după ce băgă în buzunar casetele, se repezi spre un automat de țigări. Keely și Dax rămaseră câteva momente relativ singuri.

— Amintește-mi să nu te scot niciodată din pepeni, îi șopti el la ureche, în timp ce-i ținea pardesiul să se îmbrace. Ai gheare ascuțite.

— Ce bufon ignorant și dogmatic, replică ea. E de râsul lumii. Mi-l și imaginez pe un fotoliu din Congres. Mă apucă groaza.

— Ai fost superbă.

Mâna lui se opri pe talie. Numai un observator neatent ar fi crezut că o escorta într-un mod galant și detașat. Pentru un om mai perspicace, atingerea lui arăta ca o mângâiere.

— De ce le-ai spus că ne cunoaștem? întreabă Keely, peste umăr.

— Pentru informarea ta generală, Van Dorf e necruțător. Aleargă după următoarea afacere Watergate. Să fii atentă cu el, Keely. E un lup în piele de oaie.

— Eu l-am comparat mai degrabă cu un vulpoi şiret, decât cu un lup. Ne-a făcut pe Betty şi pe mine să credem că eram singurele lui invitate la masă. A omis să menţioneze că veniţi şi voi, kongresmenii. Ne-a invitat rugător şi umil, totul nefiind decât o momeală.

— Ce jigodie. Îmi vine să-i bag reportofonul ăla pe gât. Sau în alt loc, mai potrivit.

Keely nu-şi putu stăpâni râsul ce ameninţa să izbucnească. Se răsuci cu faţa spre Dax.

— Aminteşte-mi să nu te scot niciodată din pepeni, îl tachină ea. Dax zâmbi, cu grogiţa accentuându-i-se. Ferocea ta moştenire creolă se face simţită.

— Serios? Scuză-mă.

— Nu e cazul. E destul de atrăgătoare.

— Aşa crezi?

Privi în jur nervoasă. Betty şi kongresmanul Parker stăteau lângă uşă, uitându-se după taxiurile promise. Van Dorf înjura aparatul care-i înghiţise banii, dar nu-i servise nicio ţigară. Walsh plecase.

— De ce le-ai spus că ne-am cunoscut aseară?

— Asta era prima întrebare, nu? Vezi tu, când sunt prin preajma ta, mi-e îngrozitor de greu să nu mă gândesc la... N-are importanţă. Ca să-ţi răspund la întrebare, dacă Van Dorf sau altul ca el ne-a văzut conversând aseară, apoi prefăcându-ne că nu ne-am cunoscut decât azi, i s-ar trezi curiozitatea. Cea mai bună strategie e întotdeauna aceea de a spune adevărul.

— Şi dacă te-a văzut cineva azi-noapte, intrând sau ieşind din camera mea?

Ochii lui Dax licăriră cu o veselie diabolică.

— Atunci minciuna e cea mai bună strategie.

Keely râse.

— Eşti politician, nici vorbă.

Nu se simți jignit. Ba chiar râse. Zâmbetul i se îmblânzi vizibil, când o întrebă:

— Și ce mai faci? Te-ai odihnit azi-noapte, cât de cât?

Keely își dorea să n-o fi privit-o cu atâta preocupare. Ochii lui îi atingeau fiecare trăsătură a feței, încălzind-o cu interesul lor. De ce inima ei nu-și încetinea bătaile? Palpita atât de puternic, încât îi făcea să tresară dantela de pe piept, fapt pe care ochii cercetători ai lui Dax îl observară imediat.

— Nu, n-am dormit prea bine.

— Îmi asum toată răspunderea.

— N-ai de ce.

— Ba da, insistă e N-ar fi trebuit să te tulbur. Și nu nega că am făcut-o. După ce mi-ai spus, la aeroport, că ești măritată, trebuia să te las în pace. Așa ar fi fost cel mai bine.

— Oare?

— Nu?

Atrăși de cine știe ce forță invizibilă și inexplicabilă, simțiră că se apropiau unul de altul. Dax își simțea sângele năvălind în extremități. Vârfurile degetelor îi pulsau de nevoia de a o atinge. Cicatricea de sub ochi îi tresărea. Buzele lui își aminteau mult prea viu senzația gurii ei sub ele. Ochii i-i sfredeleau pe ai lui Keely.

Instinctiv, ea își linse buzele, iar Dax îi urmări din privire mișcarea senzuală a limbii.

— Da, șopti ea sufocată. Probabil că ar fi fost mai bine.

— Iarăși am uitat întrebarea.

— Keely?

— Ce? se răsuci ea vinovată, când Betty o strigă din ușă. A venit taxiul? Întrebă, inspirând convulsiv.

Betty îi privi bănuitoare obrajii înroșiți și pieptul

ce-i trepida.

— Da.

Își luară rămas bun de la Dax și-i mulțumiră lui Van Dorf care cerea de la administrator banii înghițiți de automat. Congresmanul Parker ieși împreună cu ei.

După ce se așezară pe bancheta din spate a taxiului, Keely începu să moșmondească fără rost la catarama poșetei.

— Nu e nevoie să-mi spui, dar mărturisesc că sunt curioasă, spuse Betty.

— Despre ce? făcu Keely un efort să pară nepăsătoare știind însă că nu păcălea pe nimeni. Și cu atât mai puțin pe sine însăși.

— Haide, Kelly. Azi-dimineată, când te-am întrebat despre Dax Devereaux, ți-am oferit ocazia ideală de a-mi spune că v-ați întâlnit aseară. Și nu mi-ai spus.

— N-am considerat că era important.

Betty întinse mâna, apucând-o pe cea umedă a lui Keely. I-o ținu până când prietena ei mai tânără ridică ochii, privind-o.

— Femeile sunt din fire mai perspicace decât bărbații. Sper că nimeni de la masa aia n-a mai observat curenții care circulau între tine și chipeșul congresman, de fiecare dată când vă uitați unul la altul, dar eu am văzut. Nu vreau să-mi bag nasul. Nu ma privește viața ta personală, Keely. Nici nu mă gândesc să te cenzurez. Te previn numai, să ai grijă. Să nu faci ceva care să te expună criticilor, ceva ce ți-ar putea periclita reputația și integritatea, ca să nu mai vorbim despre P.R.O.O.F.

Kelly scutură din cap, cu tărie:

— N-aș face niciodată o asemenea prostie, Betty. Poți să fii convinsă.

— Știu că așa *crezi* tu. Poate că-ți par bătrână și

uscată, Keely, dar sunt o femeie care nu l-a avut pe bărbatul ei de peste paisprezece ani. Un bărbat cu farmecul lui Dax Devereaux ar putea-o ispiti până și pe o sfântă să cadă în dizgrație.

Keely î ntoarse capul, privind fără să vadă monumentul Washington, îndreptat spre car cu un deget acuzator.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Sesiunea de după-amiază a audienței a fost ocupată de litanie monotonă, rutinieră și plicticoasă a unui general de armată. Acesta a citit, una după alta, depoziții ale diverselor ramuri militare. Numele și gradele erau impresionante, dar documentele nu aduceau nicio lumină nouă asupra chestiunii. Generalul se proțăpea în proverbialele celor două luntre, ori de câte ori congressmanul Parker, exasperat, încerca să-l smulgă câte o declarație categorică. Fusese instruit să-și mențină comentariile generale și opiniile ambivalente. Când ciocănelul lovi placa, încheind sesiunea din acea zi, toată lumea îl întâmpină cu un colectiv oftat plictisit, de ușurare.

Keely îl pierde pe Dax din vedere când acesta părăsi sala. Împreună cu celelalte membre ale P.R.O.O.F., stabiliră să se întâlnească la *Le Lion d'Or* și să se desfete cu o cină opulentă.

— O merităm, după două ore cu generalul Adams, comentă Betty.

Ajunse la *Capital Hilton*, se duseră în camerele lor. Keely nu aștepta seara cu nerăbdarea care s-ar fi cuvenit. Nici chiar un duș fierbinte și o toaletă atent studiată n-o entuziasmau. Printr-un efort de voință, când se întâlni cu Betty în hol, își reprimă amărăciunea.

Masa a fost somptuoasă, atmosfera senină, serviciul impecabil. Printr-o înțelegere tacită, femeile

nu au vorbit despre audiență și nici nu și-au dat cu presupusul asupra deznodământului. Au discutat despre modă, despre cel mai recent scandal de la Hollywood, despre copii, coafuri, filme, cărți și diete. Râdeau, știind ce-ar fi avut de comentat kongresmanul Walsh, dacă le-ar fi văzut în restaurantul acela scump.

Keely a participat la conversații, a mâncat și a băut după pofta inimii, dar când și-a luat rămas bun, ieșind din lift la etajul ei, era extenuată și gata să cadă în pat.

Toată seara, gândurile îi umblaseră brambura după Dax. Îl revedea așa cum arătase în avion, apucându-i plin de solitudine mâinile, liniștind-o. Îi revenea în minte ca aseară, echipat cu chipiul de liftier și ținând tava pe umăr, râzând și tachinând-o. Apoi gândurile i se opriră la ceea ce dorea mai presus de orice - să uite ochii lui, gura pătimasă, și însetată, mâinile.

Ajungând în cameră, trânti ușa după ea, își aruncă mantoul peste spătarul unui scaun și-și trânti poșeta și cheia camerei pe scrin.

— Ce naiba m-a apucat? Își întrebă ea furioasă, imaginea din oglindă. Nu faci decât să te torturezi singură, Keely.

În timp ce se dezbrăca, își simțea membrele ca de plumb. După ce se spală, se pieptănă și se unse cu cremă, căzu grămadă pe pat. Întind mâna spre ceasul deșteptător, înjură printre dinți la auzul telefonului.

— Alo.

Să fie Dax?

— Salut! Ce'aci?

— Nicole! Bună

Punându-l pe seama indigestiei, nu-și luă în seamă junghiul de dezamăgire.

— Pari obosită, spuse Nicole.

— Zău? Nu-i de mirare. Am... ăă... n-am prea dormit azi-noapte, iar azi a fost iadul pe pământ. Sala aia pare să aibă niște pereți care se apropie cu cât stai mai mult înăuntru. Pe-acasă ce se-ntâmplă? Totu-i în regulă?

— Perfect. Charles m-a târât astă-seară sa luăm cina cu doi sponsori. Trebuia să le vezi nevestele. Membre cotizante în Clubul Parului Albastru și al Herminelor din America Suburbană. Ț-o-a-p-e! Iar Charles era în stilul lui tipic, morcov-în-posterior.

Charles Hepburn era unul dintre cei mai realizați economiști ai postului de televiziune. Le vindea mai mult timp de publicitate, mai multor clienți locali, decât toți ceilalți economiști la un loc. Stilul său calm și eficient îi atrăgea pe potențialii sponsori încă înainte de a fi beneficiat de completa manevrare personală a conturilor de către el.

— Nicole, pe mine tu nu mă păcălești. Îl adori.

Nicole oftă teatral.

— Cred că-i un tip O.K. Dacă n-ai absolut pe nimeni prin preajmă, și absolut nimic altceva de făcut.

Keely râse, în ciuda proastei dispoziții. Nicole avea talentul de a însenina chiar și cele mai mohorâte zile, ea însăși nelăsându-se niciodată prada deprimării.

— Ascultă, ziarele de-aici sunt pline de prezența lui Dax Devereaux în comisia aia. N-am știut asta, tu știai?

— Până n-am ajuns aici, nu.

— Și?

— Și ce?

— Of, la naiba. Keely. Mă lași să ți-o smulg cu cleștele? L-ai cunoscut?

— Da.

— Și?

— Și ce?

Înjurătura lui Nicole o făcu pe Keely să se crispeze.

— Dacă nu-ncetezi să mai vorbești așa la telefon, ai să topești toate cablurile.

— Nu face pe timida cu mine, replică arțăgoasă Nicole. Ce părere ai despre Devereaux?

— Nu știu prea multe despre el. Abia l-am cunoscut, Nicole.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Știi bine că e cea mai trăznet bucățică de carne masculină care se găsește pe piață de multă vreme. Dacă l-ai avut înaintea ochilor un moment doar, ai observat și singură. Iar eu aș vrea să-l am nu numai în fața ochilor.

— Nicole! țipă Keely. Când l-ai cunoscut?

— Nu l-am... nu tocmai. Era la o petrecem, astă-vară și, deși nu l-am *cunoscut* efectiv, am știut cu siguranță că era acolo. O plimba pe boarfa aia de Robins. Știi, aia care s-a măritat cu bătrânelul ăla cumsecade, care-a dat în primire comod de tot la vreo șase luni după noaptea nunții, lăsându-i averea aia fabuloasă, casa din Garden District, plantația de bumbac din Mississippi și flota de vapoare.

Lui Keely i se contractă gâtlejul. Dax și Madeline Robins? Știuse ea acest lucru? Fu surprinsă să-și dea seama cât de mult o durea să și-l imagineze pe Dax cu flamboaianta văduvă veselă invidiată de toată lumea pentru frumusețea ei.

— Mai ești acolo? întrebă Nicole, când Keely nu-i răspunse.

— D... da. Sunt doar obosită, Nicole. Îți mulțumesc că m-ai sunat, dar zău că trebuie să mă culc.

— Fetițo, ești bine? Vorbești ciudat. Totu-i în regulă?

Nicole abandonase pălăvrăgeala veselă, iar Keely știa că îngrijorarea din vocea ei era sinceră.

— Da, oftă ea. Doar că, în fine, știi, Nicole... Nu vreau să te irit vorbindu-ți despre P.R.O.O.F.

— A. Asta era Mă rog. E motivul pentru care ești acolo, nu? Și-mi cunoști și mie părerea, așa că nu intru în amănunte.

— Mulțumesc.

— Nu ți-ar prinde rău să faci ceva nebunii cât timp ești pe-acolo. Du-te la un film cu trei X-uri⁵ și așază-te lângă cel mai nasol pervers. Sau pune de-o aventură focoasă și dură cu vreun despot venit în vizită, dintr-o țară minunat de decadentă.

— La revedere, o salută Keely cu voce melodioasă.

Nicole râse.

— Ciufuto. Pa.

Fără alte cuvinte, Nicole închise Când puse receptorul în furcă, zâmbea și Keely. Nici nu mai ținu minte cum își pusese capul pe pernă și închisese ochii.

*

Când telefonul sună din nou, în primul moment nu-și dădu seama că trecuseră câteva ore. Bâjbâind pe întuneric, găsi în sfârșit receptorul, dar dădu cu el de două ori pe lângă ureche până să și-l potrivească.

— Alo.

— Bună dimineața.

Ochii i se deschiseră brusc. Ce deșteptare delicioasă! Un glas bărbătesc! Glasul aceluia bărbat.

— E dimineață? Întrebă, cu vocea înfundată de pernă.

⁵ Conform clasificărilor filmelor erotice: X = sexy, XX = soft-porno, XXX = hard-porno.

— Te-am trezit?
— Nu, căscă ea. Telefonul m-a trezit.
— Ce-mi vine sa râd!
— Mie nu. E prea devreme pentru bancuri. Cât este ceasul?

— Șapte.
Se răsuca, convingându-se după afișajul digital al deșteptătorului de pe noptieră.

— O, Doamne! gemu ea. Am dormit prea mult.
— Și ce-i cu asta? Audiența are loc abia la ora zece. Ai timp destul.

— Știu. Doar că sunt obișnuită să mă scol vreme, pentru serviciu. Când dorm mult, mă simt ca o leneșă.

— La ce oră te trezești de obicei?
— La cinci.
— Uau! De ce?
— Fiindcă la șase și jumătate suntem în elicopter. Ora de vârf, ai uitat?

— Ți-am telefonat numai fiindcă ieri după-amiază nu ne-am luat rămas bun. Mă așteptau în birou munți de hârțoage și, oricum, știam că nu puteam fi singuri.

— Aseară am luat cina cu celelalte femei.
El cu cine o fi luat-o?
— Când am ajuns aici, eram epuizată. De cum am căzut în pat, s-a zis cu mine.

— Aveai nevoie de odihnă. Azi te-așteaptă încă o zi grea.

— Da.
Urmă o tăcere plină de vorbe rămase nerostite. Cuvintele neexprimate pluteau între ei, dansând pe firul de legătură, cerșind să li se dea grai.

— Ei atunci, cred că ne vedem mai târziu, spuse Dax în cele din urmă.

Numai așa ceva nu voia să spună.

— Da

De-atâta era în stare creierul ei? Se repeta ca un papagal.

— La revedere.

Și un oftat scăzut.

— La revedere.

Ecoul unui oftat scăzut.

— Keely?

— Da.

— Azi, în timp ce vei sta, dichisită și cuviincioasă la masa aia, să știi că cel puțin un bărbat din încăpere vrea să te poată ține în brațe.

Telefonul amuți în mâna ei.

Capitolul 5

Audiența continuă monoton încă o zi și jumătate. P.R.O.O.F. Își găsisse un aliat într-un P.O.W. Care se întorsese acasă odată cu eliberarea prizonierilor. Într-un discurs impresionant, acesta a povestit cum el și alți prizonieri de război nu-și pierduseră niciodată speranța și încrederea în țara lor. Nici chiar când fuseseră supuși celor mai ticăloase umilințe, a spus el auditoriului captivat, prizonierii nu se gândiseră nicio clipă că ar fi putut rămâne abandonați și uitați.

Keely și celelalte delegate ale P.R.O.O.F. Au sărbătorit aceasta mică victorie, dar veselie lor a fost de scurtă durată. Un reprezentant al Departamentului Trezoreriei a atestat suma de bani ai contribuabililor

cheltuită pe salariile celor dispăruți și probabil. Morți de mult. Congresmanul Walsh și alți câțiva dădeau din cap cu înțelepciune, ascultând raportul financiar. Keely își dorea ca pe Walsh să înceapă dintr-o dată să-l doară burta aia umflată.

De-a lungul ceasurilor de claustrare în sala comisiei, a evitat cu abilitate orice întâlnire cu Dax, intenționată sau altminteri. Și el părea să fi hotărât că un contact cu ea ar fi fost dezavantajos, căci nu manifestă nicio inițiativă.

Păreau să fie doi străini, inconștienți unul de prezența celuilalt, dar dincolo de aparențe mocnea o realitate sufocantă. Keely simțea adeseori ochii lui Dax îndreptați spre ea. Amintindu-și convorbirea telefonică din zorii zilei, roșea până-n vârful degetelor, indiferent că-i întâlnea sau nu privirea. Îi venea să se uite la el cu o dorință căreia nu-i rezista destul de des.

Manierismele lui fuseseră înduioșător de familiare. Cravata de bun-gust rareori rămânea înnodată mai mult de o oră. Degetele nervoase și nerăbdătoare trăgeau de nod până se lărgea. Nasturele de la gulerul cămășii ieșea din butonieră. Coloana puternică și bronzată a gâtului era epatată de respirația acum neconstrânsă.

Dax stătea cu cotul sprijinit pe brațul tapisat cu piele maro al fotoliului. Își rezema bărbia pe degetul mare, trei degete îi acopereau gura, iar mijlociul i se întindea peste obraz, indicând slaba cicatrice de sub ochi.

Asculta atent; privea concentrat; lua notițe mângăind rapid.

Se uita la Keely.

O dată, privirea lui fixă fu atât de irezistibilă, încât Keely avu curajul, dar și nesocotința, de a-l înfrunța. Inima i se opri cu o smucitură. Respirația îi

rămase blocată în plămânii comprimați. Palmele se umeziră de sudoare. Prin abdomen simțea fâlfâitul unui milion de aripi. Ochii lui îi dădeau de știre că nu era mai atent la cuvintele vorbitorului decât era ea.

Degetul întins pe obraz se ridică într-un semn de salut tacit. Mișcarea era atât de subtilă, încât n-ar fi distins-o decât persoana căreia îi era adresată. Keely o văzu și-i răspunse cu o scurtă coborâre a pleoapelor. Mesajul exprima mai mult decât un simplu salut. Spunea: *Aș vrea să putem sta de vorbă. Aș vrea să nu fim chiar aici, chiar acum, făcând ceea ce facem. Aș vrea...* Atât de multe lucruri care erau imposibile.

*

În după-amiaza celei de-a treia zile, când declara pauza de masă, kongresmanul Parker recomandă să se ia liber după-amiază și a doua zi.

— Am avut trei zile de discuții pline, cred ca toți nevoie de timp ca să medităm la cele auzite, să ne cântărim opiniile, să facem propriile noastre cercetări și să măturăm pânzele de păianjen, ca să zic așa, înaintea unei discuții finale.

Când propunerea fu aprobată unanim, bătu cu ciocănelul, iar sesiunea se suspendă.

— Mare noroc, spuse Betty recunoscătoare. Am nevoie de-o zi ca să-mi fac părul și unghiile. Mi se termină și banii, și trebuie să găsesc o bancă. Ce zici, Keely? Vrei să facem niște cumpărături azi după-amiază?

Keely zâmbi, clătinând însă din cap.

— N-aș crede, Betty, dar sunt sigură că vor veni cu tine câteva dintre celelalte femei. Dacă nu te superi, eu cer scutire. Cred că mă duc în cameră și mă trântesc în pat cu o carte bună în mână sau să trag un

somn strașnic.

Betty râse, bătând-o pe braț

— Atunci, îmi iau rămas bun. Ne vedem mai târziu, la cină?

Keely stătu un moment pe gânduri, apoi spuse:

— Sigur. Caută-mă când te-ntorci la hotel.

Betty se întoarse și plecă, dar nu înainte de a arunca o privire îngrijorată în spatele lui Keely. Înainte de a se fi putut întreba de ce, Keely simți ușoara bătaie pe umăr. Lângă ea apăruse Dax, zâmbind larg, prea vesel, prea deschis, ca să nu trădeze ceva intim.

— Doamnă Williams, spuse el repede, n-am apucat să vă vorbesc de alaltăieri, când am luat masa împreună. Sper că nu găsiți audiența prea obositoare.

— Deloc, domnule congressman. Mă așteptam mai mult sau mai puțin, ca lucrurile să evolueze încet. Va fi în avantajul nostru, cred, să analizați problema cu mare grijă, cu toții.

Dax dădu din cap cu profundă concentrare, ca și cum ar fi cugetat la o problemă de maximă importanță. Se apropie, își încrucișă brațele pe piept și-și studie vârfurile mocasinilor lustruiți. Vorbi atât de încet, încât Keely abia reuși să-l audă când o întrebă:

— Cum te simți, de fapt?

— Bine.

— Diseară trebuie să mă duc la un nenorocit de cocktail, la ambasada franceză. Mi s-a spus să invit o parteneră, dacă vreau. Ce-ai zice...

Invitația rămase neterminată, dar Keely o completă.

— Nu, Dax, murmură ea. Știi bine că n-ar fi înțelept.

Expresia lui posomorâtă se potrivea perfect cu subiectul pe care s-ar fi zis că-l discutau - soarta M.I.A.-ilor.

— Mda, știu, mormăi. Ei, să sperăm că totul se va rezolva în avantajul tuturor, doamnă Williams, continuă el mai tare, întinzându-i mâna. Când și le atinseră, ochii li se întâlniră și, o fracțiune de secundă, restul lumii se prăbuși. Reveni la loc mult prea curând.

— Ei, domnule congressman, interveni din spatele lor Al Van Dorf. Mă întrebam dacă mi-ați putea da o declarație despre proiectul acela cu privire la proliferarea înarmărilor, care se dezbate în comisie.

— Sigur, Al. Distracție plăcută, doamnă Williams, mai spuse Dax, politico.

— Vă mulțumesc. Mă voi strădui. Domnule Van Dorf.

Dădu din cap în semn de salut și plecă. Ieși din sală cu picioarele ca de plumb. Avu nevoie de câteva minute pentru a opri un taxi, pe Pennsylvania Avenue. Nu-i păsa. Aproape își dorea să fi acceptat invitația lui Betty la cumpărături. Ceasurile după-amiezei se întindeau nesfârșite înaintea ei. Orice ar fi fost mai bine decât melancolia singurătății, într-o cameră de hotel, tânjind la lucruri imposibile.

*

După cum aștepta, a ținut minte foarte puțin din după-amiaza aceea deprimantă. S-a întors în camera ei și a adormit imediat, fără să se trezească decât peste câteva ore, când i-a bătut Betty la ușă. S-au hotărât să rămână la hotel și să mănânce la *Trader Vic's*, datorită vremii nefavorabile.

După ce au terminat masa, când treceau prin hol spre lift, Betty spuse:

— Azi mi-am cumpărat un costum nou. Ce-ar fi să vii să-ți arăt cum îmi stă? Diseară se da la televizor un film vechi cu Robert Taylor și Barbara Stanwyck. Sigur, tu probabil că nu ți-l amintești.

Keely râse.

— Ba cum să nu! Nu te deranjează dacă-ți țin companie?

Detesta gândul de a se întoarce în camera ei. După siestă, știa că n-ar mai fi putut adormi câteva ore.

— Nu, mi-ar face mare plăcere. Hai să ne destrăbălăm și să comandăm o sticlă cu vin, spuse Betty, cu entuziasm adolescentin.

Peste câteva ore, Keely se simțea mai bine după paharele cu vin băute, cam peste măsură, și după vizionarea sentimentalului film romantic alb-negru. Ea și Betty chicotiseră ca niște școlărițe, sub efectul vinului, și plânseseră văzând tandra poveste de dragoste. O lăsă pe Betty căscând somnoroasă și porni cu pas cam clătinat pe culoarul pustiu.

Ușile ascensorului se deschiseră. Keely se trezi într-o clipă, văzându-l pe Dax rezemat de peretele cabinei. Poziția lui, până atunci șleampătă și mâhnită, deveni rigidă, ca și cum ar fi auzit ordinul răstit de un sergent necruțător cu leneșii. Își îndreptă picioarele încrucișate la glezne și lăsă jos pardesiul pe care îl ținuse pe umăr, agățat cu un deget. Pe chip l se ivi un

zâmbet larg.

— Urci?

— Nu, cobor.

— Hai la o plimbare, o invită el. Când o văzu ezitând și privind în jur cu teamă, adăugă: Nimeni nu ne poate condamna că ne-am întâlnit întâmplător într-un lift public, când locuim în același hotel. Pe de altă parte, ce s-ar putea întâmpla?

O tachina, însă ochii lui Keely coborâra involuntar, dar semnificativ, spre mocheta bogată a cabinei.

— Uită ce-am spus, mârâi el. Intră.

Keely păși printre ușile glisante care se închiseră în urma ei, izolându-i înăuntrul, despărțiți de restul lumii, în propriul lor univers.

Keely își dresă vocea, jenată.

— Cum a fost la petrecere?

— Gălăgie. Fum. Înghesuială.

— Pare amuzant.

Îl duruse-n cot de petrecere, abia și-o amintea, deși plecase de-acolo cu doar cu câteva minute în urmă. Se simțise îngrozitor. Mâncase aperitivele grase, întrebându-se tot timpul care ar fi mâncărurile favorite ale lui Keely, dorindu-și să fi făcut pe din două un sandwich cu unt de arahide și un cornet de popcorn, în fața focului, pe o canapea, în pat...

Poate că băuse o idee cam prea mult din alcoolul servit la discreție, întrebându-se dacă-i plăcea vinul alb de la gheață. În timp ce asculta vocea ascuțită a unei soții de diplomat, rumenă și doldora de bijuterii, vedea gura lui Keely, sclipind umedă de vin. Își imagina propria-i limbă ștergându-i stropii de pe buzele gingașe ca petalele unei flori.

Ceilalți bărbați de la recepție se holbaseră la secretara unui senator, a cărei siluetă binecunoscută

fusese palpată și gustată de toți masculii de pe Capitol Hill. În seara aceea, generosul trup era strâns într-o rochie roșie. Sâni ce atârnav și șoldurile late i se legănav provocator. Cu doar o săptămână în urmă, comentariile lui Dax despre anatomia respectivei ar fi fost la fel de istețe și de imaginative ca ale tuturor celorlalți. În seara asta, i se păruse obscenă și proastă. Gândurile i se concentrau asupra unei siluete mult mai elegante. Delicat-feminină și totodată bine definită. Rotunjită, dar și compactă. Tangibilă și totuși... intangibilă.

— Ai ajuns, spuse ea încet.

Liftul se opri la ultimul etaj, iar ușile se deschiseseră. De cealaltă parte a culoarului se afla apartamentul lui, rece. Singura sursă de căldură în care-și găsea consolarea în seara aceea stătea împreună cu el în cabina ascensorului, privindu-l cu nedumerire.

— De unde veneai? o întrebă Dax.

— Din camera lui Betty. Ne-am uitat la un film vechi și am demolat o sticlă cu vin.

— Roșu sau alb?

Keely închise ochii, parcă savurându-i buchetul.

— Auriu, șopti ea.

Ochii i se deschiseră larg, când geamățul lui chinuit umplu mica boxă. Apăsă cu degetul butonul etajului șapte, iar becul acestuia se aprinse, în timp ce ușile se închideau.

— Ce...

— Vin până la etajul tău, explică Dax.

- Nu e cazul.
- Nu-i nevoie să-mi amintești.

Keely privi în altă parte, atinsă de tonul lui tăios.

— Iartă-mă, spuse Dax mâhnit. Nu sunt supărat pe tine. Mă înfurie...

- Știu, îl întrerupse ea scurt.

Cu cât spuneau mai puțin, cu atât mai bine.

Ascensorul se opri la etajul șapte iar ușile se deschiseră, însă înainte ca ea să poată ieși, Dax apăsă alt buton. Keely nu observă pe care și nici n-o interesă. Ușile se închiseră la loc.

- Dax...

— Vin să te iau mâine dimineață, din fața hotelului. La ora zece. Îmbrăcată nepretențios.

- Nu pot, obiectă ea, clătinând din cap.

— Nu poți să te îmbraci nepretențios? o tachină el.

Pentru prima oară, Keely îi văzu zâmbetul familiar, acela care-i adâncea gropița și-i lumina ochii negri, de la culoarea abanosului până la nuanța ciocolatei.

Îi aruncă o privire pârjolitoare.

- Nu mă pot întâlni cu tine.

- Ba bine că nu.

Liftul se opri, ușile se deschiseră, iar Keely și Dax fură amândoi surprinși să vadă o pereche între două vârste, stând în hol. Aproape uitaseră că nu erau singurii doi oameni din lume.

- Bună seara, salută vesel Dax. Unde mergeți?

- La trei, răspunse bărbatul.

Dax apăsă butonul respectiv și se rezemă nepăsător de perete, ca și cum n-ar fi fost decât un oarecare ins care urca cu liftul.

- Sunteți din provincie? întrebă el.

— New Mexico. Las Cruses.

Femeia privea pardesiul aruncat de Dax, care continua să zacă pe jos. Își ridică ochii miopi și bănuitori spre Keely, care zâmbi chinuită. Femeia se agăță de brațul soțului, parcă pentru a se apăra de indivizii aceia imorali din marele oraș.

— A, în Las Cruses e o universitate foarte bună, comentă Dax.

— *New Mexico State*, preciză mândru bărbatul.

— Exact! pocni Dax din degete.

Lui Keely îi venea să-l strângă de gât. Se distra grozav.

Ascensorul se opri la etajul trei, iar bărbatul își conduse afară nevasta nemulțumită.

— Ședere plăcută! le ură Dax cu un zâmbet care-ar fi putut împodobi o broșură a Camerei de Comerț.

Ușile se închiseră la loc.

— Deci, cum spuneam...

— Nu, *eu* spuneam că nu pot merge cu tine nicăieri, Dax.

— Ne luăm o zi liberă. Facem o ieșire. Amândoi am stat închiși prea multe zile în camera aia înăbușitoare și începe să mă calce pe nervi. Și, dacă-mi îngădui s-o spun, și tu arăți cam palidă.

De fapt, lucrurile stăteau tocmai invers. Avea obrajii înroșiți de jena recentă și de consumul de vin. Ochii ei rămăseseră mari și strălucitori, după somnul neîntrerupt de după-amiază și după plăcerea înlăcrimată a filmului. Părul i se ciufulise atrăgător. Niciodată nu arătase mai frumoasă, mai ispititoare, mai sexy.

Ochii lui Dax se ațintiră asupra buzelor ei, care se despărțiseră cu intenția de a-l contrazice, dar toate argumentele pieriră nerostite. Chiar și fără contribuția

luciului artificial, gura lui Keely sclipea gingaș ca roua, iar Dax jinduia s-o guste.

— De ce n-ar putea doi prieteni să-și petreacă vreo câteva ore unul în compania celuilalt?

Nu erau prieteni, niciodată n-aveau să fie și o știau amândoi. Însă cuvintele lui scrâșnite ocupară timpul și spațiul necesare pentru a-l împiedica s-o strângă la piept, prădându-i gura aceea făurită pentru sărut.

Nu mai vorbiră, privindu-se doar, spunând mai multe prin tăcere decât le-ar fi îngăduit-o comunicarea verbală. De astă dată, când ajunseră la etajul lui Keely, Dax apăsă butonul de menținere a ușilor deschise.

— Măine la zece.

— Cineva., oricine... ar putea să ne vadă. Van Dorf...

Obiecțiile ei nu însemnau nimic. Nu încăpea nicio îndoială în mințile amândurora, că avea să vină la întâlnire.

— N-o să observe nimeni. Am împrumutat mașina unui prieten. E un Datsun argintiu. Voi merge în jurul cvartalului până ieși pe poarta din Strada K. Să nu umbli cu fereală sau să te simți vinovată. Deschizi doar portiera mașinii și urci.

— Dax...

— Noapte bună.

Își propti degetul arătător pe sternul ei și o împinse ușurel peste pragul liftului. Nu încerca să scape de ea; înlătura ispita de a comite un delict penal. Eliberă butonul și ușile se închiseră între ei.

Keely rămase timp îndelungat privind ușile, fără să le vadă, fără să vadă nimic. Întorcându-se amețită spre camera ei, era deja în dilemă ce să îmbrace a doua zi.

În cele din urmă, a ales o pereche de pantaloni gri, un pulover negru pe gât și un blezăr în spic, asortat cu amândouă. Cizmele negre, din piele de căprioară, aveau să-i țină cald la picioare, vremea fiind rece și ploioasă, încă nevrând să accepte faptul că primăvara era iminentă. Habar n-avea unde o ducea Dax, așa că dorea să fie pregătită pentru orice eventualitate. La zece fără zece, își luă pardesiul și ieși din cameră.

Inima îi bătea de nerăbdare vinovată, când traversă holul aglomerat, într-o atitudine pe care o spera nonșalantă. Nici nu ajunsese la ușile largi când văzu un Datsun argintiu, jos și suplu, încetinind lângă bordură. Împingând ușa în vântul puternic, se strecură afară, aplecându-se să se asigure că la volanul mașinii era Dax, apoi deschise portiera. Râseră amândoi, când Keely se trânti pe fotoliul adânc de piele și mașina demară în viteză.

— Bună dimineața, o salută el, profitând de un semafor pe roșu, pentru a întoarce capul s-o privească.

— Bună dimineața.

— Ești foarte punctuală.

— Punctualitatea este una dintre calitățile mele. De câte ori ai ocolit hotelul?

— De trei ori. Nerăbdarea este una dintre calitățile mele.

Râseră din nou, cu plăcerea simplă de a fi împreună. Dax dușmăni stopul când se mută pe verde, obligându-l să fie atent la volan.

— Unde mergem? Întrebă Keely, fără să-i pese.

— La Mount Vernon.

— Mount Vernon!

Privi prin geamurile fumurii ale mașinii, spre

burnița și norii coborâți, amenințători.

— Azi? Cine s-ar duce la Mount Vernon într-o zi ca asta?

Dax opri la un alt semafor, înainte de a-i răspunde. Răsucindu-se spre ea, o strânse de nas

— Nimeni. De-asta mergem acolo.

Keely îi aprecie dibăcia cu o ușoară plecăciune.

— Nu degeaba candidezi la Senat, domnule Devereaux. Ești de-a dreptul sclipitor.

— Uneori mă sperii și eu ce deștept sunt, se lăudă el, alegându-se cu un cot în coaste, drept pedeapsă.

Keely nu-l mai deranjă în timp ce-și croia drum printre mașinile de pe Constitution Avenue, spre Lincoln Memorial. Își împături haina, punând-o în spatele fotoliilor-cupă, își propti geanta între picioare și puse radioul pe un post cu muzică stereo, agreat de amândoi.

Traversară Potomac River pe Arlington Memorial Bridge și urmară Memorial Highway pe malul râului, spre reședința lui George Washington. Pădurile desfrunzite de pe marginea drumului aminteau de prezența iernii.

— Peste câteva săptămâni o să fie minunat aici, când vor începe să înflorească arborii, medită Keely.

— Mda. Îmi place mult acasă, când se desfac toate florile. Avem azalee ce înconjoară toate cele patru laturi ale casei, iar când înfloresc complet, e o priveliște magnifică. Angajăm un om doar pentru a îngriji arbuștii cu flori.

— *Voi?*

— Mă rog, e cam inexact. Încă mă mai gândesc la casa principală ca fiind a părinților mei. Acum câțiva ani, s-au mutat într-o căsuță, de cealaltă parte a proprietății. În mod ostentativ, mutarea s-a făcut cu

scopul ca tata să nu mai aibă de urcat scările, dar cred că, de fapt, voiau să mă lase singur, hălăduind prin căsoiul ăla de capul meu, și să-mi dea un motiv de a-mi găsi o nevastă și de a începe să le fac nepoței.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Încă n-am găsit nicio femeie destul de importantă pentru mine, ca să ne trăim viața împreună.

Ochii i se abătură dinspre peisajele de pe marginile șosetei, pentru a privi prin spațiul strâmt al mașinii, spre ea.

— Când am s-o găesc, voi lupta cu ghearele și cu dinții ca s-o conving să vină cu mine în casa aia.

Ceafa lui Keely se contractă la fel de strâns ca pumnii încleștați în poală. Își mută privirea din fața forței covârșitoare a ochilor lui.

— Cum e casa ta? E dinainte de Războiul civil?

Dax reveni cu fața spre șosea.

— Nu. Familia Devereaux a avut o casă strămoșească, dar a fost rasă de armata unionistă în război. Abia prin 1912 ne-am recuperat pierderile din timpul războiului și al reconstrucției, și am construit alta. Îmi place, dar n-am să-ți vorbesc prea mult despre ea. Vreau s-o vezi cândva cu ochii tăi.

— E în Baton Rouge?

— La douăzeci de mile de-acolo.

— Cât pământ aveți?

Dax ridică din umeri, jenat.

— Destul ca să ținem o fermă profitabilă și să creștem cai.

— Îmi ocolești întrebările? Nu-mi dai răspunsuri directe, domnule Devereaux, talent pe care fără-ndoială ți l-ai perfecționat în discuțiile cu reporterii.

Dax râse.

— M-ai prins. Keely nu mai insistă și nici el nu-i oferi alte informații. Se vedea clar că averea familiei îl făcea să se simtă stânjenit. Reprezentase subiectul multor editoriale nemăgulitoare.

Restul celor treizeci de kilometri ai drumului trecură într-o tăcere relaxantă. Când opri mașina în parcare, acolo nu mai erau decât câteva autoturisme. În locul unde de obicei staționau zeci de autobuze cu turiști, acum se afla numai unul.

— Vezi? Ce ți-am spus? Întrebă Dax. Aproape că vom avea tot locul numai pentru noi. Mă îndoiesc că George și Martha⁶ s-au simțit vreodată atât de în largul lor.

O ciupi de sub bărbie, înainte de a-și lua pardesiul din spatele fotoliului și a coborî.

Îi deschise portiera și-i ținu pardesiul pregătit pentru ca să-l îmbrace mai comod. Mâinile lui i se opriră doar un moment, ușor, pe umeri, înainte de a o prinde de cot, conducând-o spre poartă. Femeia în costum colonial de la ghișeu cu zăbrele spuse:

— Fără-ndoială, n-ați ales o zi prea frumoasă ca să ne vizitați, dar sper că veți înfrunta ploaia și veți vedea tot ce doriți. Fiecare tur începe cam la douăzeci de minute. Nu respectăm un program strict, cu excepția verii, când suntem supraaglomerați. Chiar acum așteaptă un grup de turiști să viziteze casa. Vă puteți alătura lor. Imediat vine și un ghid.

— Vă mulțumim, afișă Dax celebrul său zâmbet. Voiam să vin într-o zi de vară, dar sora mea nu m-a putut însoți decât astăzi.

Keely îl privi stupefiată. Simți că rămâne cu gura căscată. Când se îndepărtară, Dax pășea ștângărește.

⁶ Președintele George Washington și soția lui.

— Ești nebun! Îl admonestă ea, printre dinți.

N-o privi. Era ocupat să-și pescuiască umbrela din buzunarul adânc al pardesiului. Apasă butonul, făcând-o să se desfacă deasupra cu un țăcănit sonor.

— Chiar crezi că lumea mă va crede sora ta? Întrebă ea, oprindu-se pe aleea ce ducea spre casă.

Dax o privi, ținând deasupra lor umbrela, spre a se apăra de ploaia ușoară. O studie obiectiv.

— Nu, cred că nu. Mai bine să ne repetăm numărul. Poftim, ia asta.

Și îi îndesă în mână, luând-o prin surprindere, mânerul umbrelei.

— Surioară! exclamă, apucând-o de umeri. Ia te uită ce frumoasă te-ai mai făcut!

Cuprinzându-i capul, o sărută apăsător pe gură.

— Ia să te văd.

Uimită de jocul lui, Keely stătu docilă, în timp ce Dax îi descheia fără jenă haina, trăgându-i apoi în lături reverele sacoului pentru a-i privi admirativ puloverul.

— Niciodată n-aș fi crezut, pe vremea când erai numai brațe, picioare și piept plat, că te vei rotunji atât de drăguț.

Vexată, Keely deschise gura, dar nu să apucă să-l dojenească, înainte ca Dax să continue grăbit:

— Îți vine superb în orice culoare! Știi?

Tonul său glumeț dobândi o altă nuanță. Îi atinse, delicat, obrazul, cu vârfurile degetelor.

— Îți stă minunat în negru! Îmi place verdele acelui costum, pe care îl purtai în avion.

Glasul îi coborî, devenind senzual:

— Iar în galben arăți delicios. Există vreo culoare a curcubeului care să-ți stingă strălucirea ochilor sau să-ți facă tenul livid, ori să nu-ți pună în evidență părul?

Degetul lui mare îi urmări curbura bărbiei, electrizant. N-ar fi trebuit să stea atât de aproape de el, dar nu dorea să tulbure acel moment, atrăgându-i atenția.

Zău că nu era cazul să-i atingă buzele cu degetele. Era un gest prea intim, care contrazicea jocul de-a fratele și sora. Însă, chiar în timp ce mintea ei se împotriva, buzele i se supuseră îndemnului, despărțindu-se ușor.

Dax se apleca primejdios de aproape, când pe cărare apăru, în spatele lor, un grup de patru persoane. Dax se retrase.

— Haide, surioară, murmură el, luând umbrela și conducând-o spre cei câțiva turiști care așteptau la poalele colinei pe care se afla reședința.

După o scurtă așteptare, pe alee se apropie o ghidă, conducând grupul prin ploaie, către casă. Discursul ghidei era repetat dinainte, dar știa să-l recite colocvial, cu intonație. Asemenea celorlalți din grup, Keely și Dax o ascultară. Urcară în camerele ce erau izolate cu cordoane, observară tot ce era de observat, fără ca mai târziu să țină minte ceva.

Când turul casei luă sfârșit, fură invitați să viziteze curțile. Unii porniră spre bucătărie. Keely și Dax se îndreptară spre o clădire mică, unde se aflau obiectele personale ale soților Washington.

— Te-ai gândit vreodată, îl întreabă ea, că dacă ai deveni cândva președinte, peste două sute de ani oamenii îți vor tropăi prin casă, privindu-ți aparatul de ras?

— Întrebuințez aparate de unică folosință, dar amintește-mi să-mi țin tot timpul proteza dentară lustruită.

Râseră și, absolut spontan, Dax o îmbrățișă. Merseră spre mormântul unde erau îngropați soții

Washington. Dax o întrebă calm:

— Știi că se zvonește că Washington era îndrăgostit de nevasta altuia?

— Serios? întrebă Keely, neîncrezătoare.

— Da. Așa se spune.

— Ce tragedie.

— Poate că nu, ripostă Dax. E posibil ca iubirea pentru acea femeie să fi avut ceva cu totul deosebit.

— Da, poate.

Oare de ce-i venea să plângă?

— Cu siguranță, asta nu minimalizează cu nimic ceea ce a făcut pentru țara lui. Nu cred să conteze prea mult.

— Nu acum, răspunse Keely cu voce îngroșată, însă atunci, când s-a întâmplat, e posibil să fi contat mult pentru toți cei implicați.

Dax oftă.

— Cred că ai dreptate.

Părăsiră mormântul, revenind spre incinta principală. Încercând să-și alunge starea melancolică, Dax propuse să ia o gustare înainte de plecare.

— Înțeleg că restaurantul de-aici nu-i tocmai rău. Și fără-ndoială n-avem nevoie de masă rezervată, adăugă el, deschizând ușa sălii de mese ce era aproape pustie.

Mesele și scaunele din lemn de fag erau aranjate în șiruri ordonate pe podelele din lemn de esență tare. Fiecare fereastră era flancată de perdele albe cu volane. Sfeșnice de alamă cu lumânări înalte și înguste decorau toate mesele, răspândind o lumină blândă pe pereții tapetați rustic.

Numai trei dintre mese erau ocupate. În șemineu ardeau focuri, iar Dax o conduse pe Keely la o masă lângă unul dintre acestea, în apropierea unei ferestre cu vedere spre grădina îngrijită. O chelneriță

se grăbi să le ia comanda de salată cu scoici. După ce mâncară, Dax o chemă, iar fata se apropie prompt.

— Am dori și desert. Ce aveți?

— Plăcintele de casă sunt specialitatea noastră.

Cu cireșe, cu mere și cu pecan.

— Excelent. Luăm două cu cireșe.

— Nu, eu vreau cu pecan, interveni Keely.

Dax făcu o mutră comică, parcă lovit în cap

— Nu poți să vii acasă la George Washington și să nu mănânci plăcintă cu cireșe. Ești antiamericană.

Keely râse, dar îi spuse chelneriței:

— Cu pecan, vă rog.

— O.K., acceptă Dax morocănos. Și mai vrem pe fiecare câte două linguri de înghețată de vanilie.

— Ba eu vreau frișcă bătută.

Dax se răsuci spre ea, încruntat.

— Cine face cinste, tu sau eu?

Keely și chelnerița râseră, văzând expresia feroce.

— Nu m-ai întrebat ce vreau și am poftă de frișcă bătută.

Dax dădu din cap neputincios după care întrebă, cu o politețe exagerată:

— Cafea?

— Ceai, replică ea înțepată.

Ospătărița, cu creionul pregătit pe bloc-notes, deja râdea.

— Cu frișcă?

— Nu.

— Da, răspunse Keely în același timp cu el.

Dax o privi pe chelnerița, spunând într-o șoapta sonoră:

— Se crede o femeie emancipată.

Aplecându-se spre el, ospătărița îi mărturisi:

— Îmi place să văd oameni căsătoriți, care se

consideră, fiecare în parte, independenți.

Apoi se îndepărtă, cu fusta legănându-i-se apetisant pe trup.

Keely își privi mâna stângă, ce stătea pe fața de masă. Era o greșeală destul de explicabilă. Pe degetul mijlociu avea inelul de aur. Cu coada ochiului, văzu mâna lui Dax apropiindu-se până i-o acoperi.

— Crede că ești măritată cu mine, spuse el încet. Câtă vreme crede asta și nu ne recunoaște pe niciunul, consider că ne putem ține de mână.

Degetele lui prelungi se înlănțuiră printre ale ei, strângându-i-le cu putere.

— Așa se pare, răspunse Keely, strângând și ea.

Priviră spre focul ce trosnea și şuiera vesel. Priviră ploaia care cădea monoton și abundent, prelingându-se în pârlăie largi pe geamuri. Încețoșa priveliștea, făcându-i să-și închipuie pentru un timp că realitatea era alta. Și, întrucât nu se puteau stăpâni, se uitau unul la altul.

Ambianța caldă a restaurantului îi înconjura ca un cocon. Zăngănitul porțelanurilor și argintăriei din bucătărie nu putea risipi mesajele tacite pe care și le transmiteau. Mișcările celorlalți clienți sau ale chelnerițelor nu-i împiedicau să-și susțină privirile.

— Tocmai am observat pentru prima oară că ai găuri în urechi, comentă Dax. Te-a durut?

— Ca toți dracii.

Zâmbi bine dispus, fără a râde însă sonor.

— N-ai putea ajunge niciodată om politic, domnișoară Preston. Ești mult prea sinceră.

Domnișoară Preston. Nu doamnă Williams. Atunci, acolo, cu el, era domnișoara Preston.

— De unde ai cicatricea aceea de sub ochi?

— E urâtă? Îmi pot face operație plastică.

— Să nu îndrăznești! Este...

Fusesse cât pe ce să spună „drăguță”, dar se corectă, de teamă ca Dax să nu se simtă jignit de un asemenea adjectiv feminin. Tăcerea ei îi făcu sprâncenele lui negre să se arcuiască întrebător.

— Te face să pari feroce, reluă Keely.

— Sunt un corsar în toată regula. La drept vorbind, a existat un Devereaux mai răpciugos, care s-a înhăitat cu ai lui Laffite.

Keely miji ochii, înclinându-și capul.

— Da, mi te pot închipui ca pirat.

Poate ar trebui să mi se facă și mie găuri în urechi. Nu, doar la una, cred. Așa aș fi și mai feroce.

Râdeau când chelnerița puse tava între ei.

— Ai mai dori ceva? Întrebă Dax, după ce terminară.

— Glumești? Abia mai respir.

— Vrei să tragem o fugă până la mașină, ca să mai arzi câteva din kaloriile astea?

— Voi avea noroc dacă mă pot târî, mărturisi ea, în timp ce Dax îi ținea pardesiul. Dax achită nota și părăsiră cu regret căldura restaurantului, ieșind în frigul de afară. Alergară spre mașină, plescăind prin băltoace. Ploaia se întetise cât stătuseră ei în restaurant.

Motorul răcit avu nevoie de câteva minute până porni, dar apoi se însufleți duduind, iar Dax scoase atent mașina în șosea.

— Ce mai toarnă! remarcă îngrijorată Keely, după ce parcurseră câțiva kilometri prin aversa torențială. Cu toată cadența rapidă și stăruitoare a ștergătoarelor de parbriz, drumul era invizibil prin perdeaua de apă.

— E o nebunie să conduc pe vremea asta. Cred că...

Nu termină de vorbit, cercetând marginea

șoselei prin geamurile aburite.

— Uite-! exclamă Dax, apăsând pe frână până când mașina încetini îndeajuns pentru a putea să cotească pe un neștiut drum lăturalnic. Așteptăm aici până se mai potolește.

Capitolul 6

Drumul era desfundat, iar mașina se hurducă pe el cale de câțiva metri, înainte ca Dax să frâneze. Parcă sub protecția parțială a unui stejar și opri motorul. Se lăsă o liniște atotcuprinzătoare. Muzica de la radio încetă brusc. Ștergătoarele de parbriz se opriră din țăcănit. Vibrațiile motorului nu mai pulsau. Numai ploaia continua.

Dax atinse mâna spre Keely, atingându-i umărul.

— Ți-e destul de cald? N-ai nevoie de pardesiu?

Și le scosese și le puseseră din nou în spatele fotoliilor, înainte de plecarea din Mount Vernon.

— Nu. Cred că până acum caloriferul a avut timp destul să încălzească mașina.

— Dacă ți se face frig, să-mi spui. Pot să-ți dau haina sau să mai las motorul în ralenti câteva minute.

Dax îi luă mâna și i-o masă.

— Ai mâna sloi.

— Știu. Niciodată nu pot să mi le încălzesc.

— Bagă-ți-le în buzunare.

— N-ajută la nimic.

— Atunci, bagă-le la mine în buzunare.

N-o tachina decât pe jumătate.

— Și-atunci cum ți le mai încălzești tu pe ale tale?

Era o replică pe care Kelly nu și-o putuse reține. Ochii lui Dax licăriră în penumbră.

— Mă gândesc eu la ceva, răspunse el cu glasul ca un murmur jos.

Degetele i se aliniară cu ale ei, apăsându-le pe rând. Studie contrastul dintre mâna lui păroasă și fragilitatea netedă a mâinilor ei. Apoi, i-o ridică la gură, mângâindu-i ușor vârfurile degetelor cu buzele.

— Dacă a trebuit neapărat s-o fi cunoscut întâmplător în avion pe soția unui M.I.A., de ce era nevoie să arate ca tine? Să fii tu?

Gura i se mișcă lipită de palma ei, vorbind în ea, sărutând-o.

— Nu trebuie să spui...

— Șșș. Dacă altceva nu pot face, măcar să vorbesc lasă-mă, Keely.

Limba lui fierbinte îi săgetă rapid centrul palmei, făcând să i se oprească respirația în piept.

— Dar dacă nu arăta ca tine, mă îndoiesc că aș mai fi dat buzna pe culoarul acelui avion, sir Galahad deplasat, ca să te salvez, nu?

Nu-i putu răspunde. Limba lui luneca printre degete, pe la baza acestora, încet. Era un gest prea sexy ca să-l îngăduie, dar și prea delicios pentru a-l opri. Dax își acoperi gura cu mâna ei, ridicând ochii spre Keely.

Aerul din spațiul strâmt trăsnea de pasiune neostoită. Respirația amândurora aburea pe dinăuntru geamurile reci ale mașinii cu un voal de umezeală. Tăcerea amplifică toate sunetele. Când Dax se aplecă spre ea, foșnetul hainelor răsună ca frunzele în briza toamnei. Fiecare imagine era mărită. Aproape că putea să-i numere genele de culoare închisă ale pleoapei de

jos. Colțul gurii ei tremura ușor cu fiecare respirație. Era o gură frumoasă, iar Dax și-o revendicase de când o văzuse prima oară.

Keely nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de neputincioasă. Știa, într-adevăr, că nicicând în viața ei nu mai avusese o asemenea senzație. Plutea imponderabilă, dar totuși o grea apăsare îi făcea partea inferioară a trupului să jinduiască dureros. Se simțea pătrunsă de o forță pe care niciodată n-o mai cunoscuse, însă mușchii păreau să se i se lichefiat. Întregul trup îi era furnicat de dorință, deși știa că acea dorință gâfâindă semăna îndeaproape cu moartea.

Nu-și dădu seama că se întinsese spre el decât când își văzu mâna netezindu-i de pe frunte o şuviță rebelă de păr negru, umed. Își privi degetul mângâindu-i cicatricea palidă de sub ochi.

Numai numele ei, pronunțat cu reverența unei rugăciuni mai pluti între ei, înainte ca buzele lui Dax să i le mângâie. De-ar fi închis ochii, poate nici n-ar fi știut că o atinsese, atât de ușor se lăsă gura lui peste a ei. Îl privise însă, iar acum îl văzu retrăgându-se. O năpădi dezamăgirea. Dorea să-i cunoască fierbințeala și nerăbdarea gurii. Îi spusese ca nerăbdarea era unul dintre defectele lui. Acum, voia cu disperare o demonstrație a acelei nerăbdări.

Dax însă nu avea de gând să grăbească acel moment sau să profite de starea ei. Îi luă mâinile și i le strecură pe sub puloverul lui, apăsându-le pe pielea cu păr aspru.

— Încălzește-ți-le.

Trăgând puloverul peste mâinile ei, îi cuprinse fața între palme. Precută, Keely își trecu degetele peste pielea fierbinte ca un cuptor. Dax îi urmărea expresia. Ochii lui Keely se închiseră căpătând curaj și începând să-și miște mâinile în cercuri tot mai largi.

Buzele, moi și maleabile se despărțiră când slobozi un oftat. Gura lui sosi deodată, oprindu-se peste a ei, absorbind răsuflarea pe care o eliberase atât de dulce.

Limba lui Dax se strecură printre buze, urmând șirul dinților. Nu fu necesar decât o împingere pentru a o face să ridice și bariera aceea. Vârful limbii o găsi pe a ei, începând s-o exploreze cu erotică încetineală. Îi cercetă fiecare adâncitură a gurii, investigând lasciv, căutând senzual locurile care, găsite fiind, o făceau să se încordeze de el.

Se retrase, dar limba ei îl urmă. Nesigur, feciorelnic, îi despărți buzele, care se deschiseră în întâmpinare. Fu surprins de nepriceperea ei, de stângăcia tinerească, de timiditatea cu care îl săruta. Îi acceptă tremurul timid al limbii până se transformă în mângâieri sigure. Când se prelinse peste cerul gurii lui, Dax gemu și o strânse la piept.

Desprinzându-se să-și tragă respirația, îi șopti la ureche:

— Să nu te temi niciodată de mine, Keely. N-are de ce să-ți fie frică.

Îi luase sfiala drept spaimă.

— Nu-i asta. Doar... Mi-e teamă că nu mă pricep la... eram atât de tânără și a trecut atât de mult timp...

— Asta te face și mai dulce. Mult mai dulce. Și vei învăța. Vom învăța împreună.

Cu mușcăături mărunte, buzele i se plimbară pe gâtul ei, spre ureche. Îi hărțui lobul urechii cu limba, apucând în dinți sfera de aur care-l împodobeă. Râseră amândoi. Râsul lui Keely se transformă în gâfâieli de extaz, când vârful limbii îi înconjură urechea. Se cutremură.

— Ți-e frig?

Clătină din cap, abia simțit.

— Nu.

- Să-mi spui.
- Îți voi spune.

Frig? Niciodată nu i-ar fi fost frig în apropierea lui. Gura-i era neînduplecată. Nici când nu crezuse că un bărbat putea fi atât de sensibil cu ceea ce dorea... cu cerințele unei femei. Dax părea să intuiască și să-i anticipeze fiecare dorință carnală. Nu era lacom, nici reținut. Fiecare mișcare era lentă, exersată și studiată spre a-i dărui plăcere.

Propriile palpații o speriau. Se temea că n-avea să mai poată respira. Mâinile i se mișcau nestăpânite pe sub puloverul lui, cuprinzându-i spatele.

O sărută din nou, mai profund, cu o foame temperată doar de grijă. Mâinile lui i se lăsară de pe obraji spre gât, încercuindu-l. Când le coborî ca s-o îmbrățișeze, îi poposiră pe sâni.

Doamne, ajută-mă, se rugă Dax în gând, nu mă lăsa s-o ating. Dacă o voi atinge, niciodată n-am să-i mai pot da drumul.

Îi simți imperceptibila reacție. Respirațiile ei slabe și repezi îi loveau gura ca niște nori de vată. Îi simți mușchii coapselor contractându-se, lipiți de ai lui. Mâinile i se opriră nehotărâte, așteptai cu egală ferveare, Keely murmură ceva incoerent și se mișcă imediat sub mâinile lui.

Încurajat de acest răspuns, toate bunele intenții i se dizolvară, iar mâinile sale se strânsură. Exclamațiile de plăcere ale amândurora dialogau ca niște ecouri. Încetul cu încetul, Keely se relaxă. Se lăsă pe spătarul fotoliului, împreunându-și mâinile pe spatele lui și trăgându-l mai aproape.

Dax o mângâia delicat, seducător. O învăța, folosindu-și cu sensibilitate mâinile. Închise ochii vizualizând ceea ce atingea. Era o tortură faptul de-a

nu vedea, dar un paradis al imaginației. Degetele lui mari trecură peste sfârcurile care erau erectate și-i solicitau, impertinente, atenția.

— Atât de fermecătoare, murmură el, apăsându-și fața în rotunjimea ei molatecă, inspirându-i adânc mireasma, ce răzbătuse prin tricotajul puloverului; o mângâie cu gura, în timp ce degetele continuau tandrul supliciu. Cât îmi place să te simt, mai șopti, chiar înainte ca buzele să-i cuprindă un sfârc. Limba lui îi umezea puloverul.

— O, Dax!

Keely îi împinse umerii cu podurile palmelor.

— Te-a durut? o întrebă, alarmat.

Nu, nu. Nu durere simțea. Și Mark o atinsese în acel loc, dar niciodată nu făcuse ceva atât de intim ca Dax, acum. Niciodată nu mai simțise o lance de voluptate străpungând-o atât de adânc, încât să-i ajungă până în pântec, trezind o dorință ce-o inunda, gata de a da pe dinafară. O înfiorase, o înspăimântase, o îngrozise.

Dax îi citi teama pe față, învinuindu-se singur că i-o provocase. Vinovat, istovit, clătină din cap.

— Iartă-mă, Keely. N-am vrut decât să te ating, să te sărut.

Cu tristețe, Keely privi afară prin parbriz, în timp ce Dax ambreia motorul. Roțile din spate se învârtiră, încercând să adere la pământul mocirlos. În sfârșit, mașina se smuci înainte, iar Dax o manevră până pe șosea.

Ploaia se transformase într-o ceață lăptoasă. Ștergătoarele de parbriz pendulau, sunetul lor fiind singurul din mașină. Când radioul se însufleți și el, odată cu motorul, Dax răsuci roțița argintie, închizându-l. Înjură traficul aglomerat al orei de vârf, bară în bară, când se apropiară de oraș.

Frânele scrâșniră, mașina oprindu-se în fața hotelului. Așteptă mult până s-o privească pe Keely și, când o făcu, văzu, șocat, că ochii îi luceau de lacrimi. Gura ei trepida de emoție.

— Keely...

— A fost o zi minunată. Iartă-mă, Dax, pentru... Nu de atingerea ta m-am speriat, ci de dorința mea ca să nu te mai oprești niciodată.

Înainte ca el să-i poată răspunde, Keely coborî, luând-o la fugă spre hotel.

*

Zăcea ghemuită sub pături, numai cu lenjeria pe ea. Nu mai era sigură cât timp trecuse de când intrase în camera rece și pustie. Se dezbrăcase de haine, care încă mai stăteau acolo unde le lăsase să cadă, și se târâse în falsul sanctuar a patului. Convinsă că avea nevoie de odihnă, încercă să adoarmă, dar somnul o ocolea.

Mintea n-o lăsa să scape din acel vârtej de nehotărâre și de vinovăție; vinovăția de a-l fi trădat pe Mark. Dacă nu cu fapta, atunci, categoric cu gândul; vinovăția de a-l fi întăritat pe Dax cu atâta nerușinare. După acea zi, avea s-o disprețuiască. Nu-l putea învinui.

Inima îi tresări în piept, când auzi ușoara bătaie în ușă. Pusese inscripția „Nu deranjați!” când intrase și scosese telefonul din priză. Persoana de afară însă, nu-l respecta dorința.

Aruncă pătura deoparte și lipăi până la ușă, lipindu-și ochiul de vizor, pentru a vedea un bărbat în uniformă hotelului.

— Da?

— Doamna Williams?

— Da, răspunse.

— Vă simțiți bine? Sunt domnul Bartelli, director-adjunct al hotelului. O anume doamnă Allway a încercat să ia legătura cu dumneavoastră și n-a reușit. Era îngrijorată și m-a rugat să văd ce se întâmplă. E totul O.K.?

— Da, domnule Bar... Bartelli. Doream numai să mă odihnesc. Am scos telefonul din priză. Vă rog să-i spuneți doamnei Allway că mi-e bine și că ne vom întâlni mâine dimineață.

S-ar fi putut oferi să-i telefoneze chiar ea prietenei sale, dar nu voia să discute cu nimeni.

— Foarte bine. Sunteți sigură că nu trebuie să facem nimic?

— Nu, mă simt bine, vă mulțumesc.

— Noapte bună. Îmi car scuze că v-am deranjat.

— Noapte bună.

Dacă tot fusese deranjată, se hotărî să facă un duș înainte de a se în toarce în pat. O ajuta să se liniștească, să se calmeze. Încălzită și destinsă, ieșind de sub duș, se zări în oglindă. Pielea îi era înroșită de apa fierbinte. Sâni o usturau de la stropii înviorători ai dușului. Privindu-se, ridică mâna și-și atinse ușor sfârcul trandafirii. Se bosumflă, amintindu-și atingerea lui Dax, buzele sale. O căldură insuportabilă i se întinse peste piele ca o pată de cerneală.

Rușinată și stingherită de propria-i tulburare, reveni în pat și se acoperi cu pătura. Niciodată nu se păruse patul mai gol și mai neprimitor. Cedând unei tentații imature, strânse la piept a doua pernă, cuibărimdu-se în ea, frecând-o cu mâinile, dorindu-și să fi avut alături o piele caldă și vibrantă, acoperită cu păr aspru, dorindu-și să-i fi vorbit cu cuvinte drăgăstoase.

Durerea inimii învinse stăpânirea de sine și se lăsă pradă lacrimilor.

*

Dimineată, se simți oarecum mai bine sau cel puțin mai hotărâtă. Se jucase cu focul și nimeni nu era de vină că ea se arsesese. În repetate rânduri, îi spusese lui Nicole că nu merita timpul și efortul să se încurce cu un bărbat, fiindcă nu se putea sfârși decât dezastruos. În privința lui Dax Devereaux, își nesocotise propriul sfat. Mare păcat că nu se putea lăuda față de prietena ei, din New Orleans, că avusese dreptate. Nici Nicole, nici altcineva, n-aveau să afle vreodată despre Dax. Ce-ar fi fost de spus? Totul se terminase înainte de a începe.

Rochia de crêpe de chine în culoarea scortîșoarei nu se prea potrivea cu atitudinea ei milităroasă, dar se convinsese singură că trebuia s-o îmbrace. Își strânse părul la spate într-un coc deasupra cefei, renunțând la orice bijuterie. Nu dorea să arate, nici să se simtă feminină și vulnerabilă.

Mai devreme, îi telefonase lui Betty Allway și stabiliseră să se întâlnească, mergând la Capitol Hill împreună, la fel ca în prima zi. Când sosiră, Keely intră în sala subcomisiei, cu spatele drept și cu bărbia ridicată, fără să privească nici la stînga, nici la dreapta. Se așeză pe scaun, îngropându-și apoi nasul în însemnările ce i se împăienjneau înaintea ochilor.

Abia când kongresmanul Parker anunță începutul ședinței își ridică ochii. Intenționat nu privi în direcția lui Dax, știind totuși că era acolo. Îl distingea vag cu coada ochiului. Purta un veston gri, o cămașă bleu și cravată maro. Refuză să-și ia privirea de pe chipul kongresmanului Parker.

— În această dimineată, vom asculta din nou armata. Colonelul Hamilton ne va citi un raport despre

măsurile pe care le-au întreprins diverse branșe militare spre a-i găsi pe cei declarați M.I.A. Domnule colonel Hamilton, aveți cuvântul.

Timp de două ore, colonelul profită de microfon și citi cuvânt cu cuvânt raportul, cu un glas nazal și monoton. Dacă n-ar fi avut nervii atât de întinși, Keely probabil că ar fi adormit. În câteva rânduri, sforăitul congresmanului Walsh se auzi mai tare decât murmurul neîntrerupt al colonelului Hamilton.

Keely își studia nodurile degetelor, granulația lemnului mesei, pânza de păianjen din candelabru. Numai la Dax nu se uita. Betty se foia lângă ea, incomod și o dată se aplecă să-i spună:

— Mă bucur că e atât de plicticos. Ceea ce citește acolo ne-ar putea afecta rău cauza, dacă ar fi cât de cât interesant și ar asculta cineva.

Keely se mulțumi să surâdă. Ce-ar fi crezut prietena ei, dacă ar fi aflat ce trădătoare era?

La orele douăsprezece fără câteva minute, colonelul Hamilton comunică în sfârșit concluziile. Congresmanul Parker bătu cu ciocănelul, atrăgând din nou atenția tuturor și privi spre Keely:

— Doamnă Williams, înainte de pauză, mai doriți să spuneți ceva?

Keely nu se așteptase la acest neprevăzut act de politețe și-și umezi nervoasă buzele cu vârful limbii. Se îndreptă în scaun, vorbind, spre propria-i surprindere, cu voce calmă:

— Numai că am spus tot ceea ce este, realmente, necesar. Vorbind în numele tuturor, nu pot crede că dumneavoastră, în calitate de reprezentanți ai poporului american, v-ați gândi măcar să promulgați o hotărâre care ar declara decedat un cetățean al țării noastre, când orice dovadă a acestui deces e inexistentă. Într-adevăr, s-ar putea economisi dolari

fiscali, dar cât valorează viața unui om? Se poate calcula o valoare atât de intrinsecă? Personal, consider că măcar o parte dintre acești oameni pot fi încă găsiți, eventual chiar în viață, însă chiar și în caz contrar, oare familiile lor nu merită să fie onorate, să li se răscumpere suferințele pe care le-au îndurat? Dacă congresul îi declară pe acești oameni morți și le oprește solda, va însemna că America tocmai și-a abandonat unul dintre copii, în cel mai crud mod.

Congresmanul Parker îi zâmbi cu discreta încuviințare, în timp ce susținătoarele ei o aplaudau. Privi încruntat spre ambele laturi ale mesei-careu, parcă provocând pe oricine să-l contrazică. Cum nimeni n-o făcu, luă ciocănelul și lovi în placă.

— Luăm pauză până la orele două și jumătate, când ne vom întruni din nou pentru a anunța decizia. Membrii subcomisiei sunt rugați să ia repede masa și să revină aici la orele două fără un sfert, pentru discuții.

Ciocănelul căzu din nou, suspendând ședința.

Keely fu înconjurată de fotografi și reporteri. Răspunse la întrebările la care putea răspunde, le evită pe altele. Când ieși, trecu prin mulțime cu câteva cuvinte de scuză, repezindu-se spre toaletă. Betty o urma îndeaproape.

— Ai fost minunată, Keely! Îți mulțumim.

O îmbrățișă strâns, dar când se retrase fu șocată de expresia tristă a lui Keely.

— Ți-e bine? Ești palidă ca o stafie.

— Nu, mă simt bine. Serios.

Nu s-ar fi zis, după cât de adânc respira.

— Era atâta lume acolo, atâta înghesuială, și blitz-urile de la aparatele alea... Nu vreau să fiu în centrul atenției.

— Atunci, n-ar trebui să arăți atât de eroic, de

tragic, de sublim.

Când pe buzele lui Keely nu se arată nici cei mai vag surâs, Betty continuă repede:

— Mai bine s-o iau eu înainte și să-i îndepărtiez. Nu te grăbi.

La ușă, se opri, răsucindu-se:

— Keely, cred că am învins.

Pentru prima oară, Keely zâmbi la rândul ei:

— Și eu cred.

— Ne vedem imediat.

Se lăsă pe un scaun pătat, acoperindu-și fața palidă cu mâini tremurătoare. Se terminase sau aproape. Toți o laudau și nu merita. *Nu merit, nu merit*, insista, respirând adânc. Silindu-se să se miște, se duse la lavabou, se spală pe mâini, își netezi părul și-și retușă rujul, ceea ce-i făcu paloarea și mai vizibilă.

Luându-și haina și poșeta, deschise ușa și ieși în holul pustiu. Privi în partea opusă și, când se întoarse, rămase nemișcată, cu o mică exclamație, căci în fața ei apăruse, masiv, Dax.

— Ușor, ușor, nu-i decât încă o întâlnire întâmplătoare, spuse el încet, sub camuflajul unui zâmbet.

Keely privi peste umăr, pentru a vedea silueta lui Betty departe, în capătul culoarului.

— Ce faci aici?

— Aici lucrez, ciripi el.

Încercă să treacă pe alături, însă Dax o apucă de braț, spunând:

— Iartă-mă. N-am vrut să fiu ironic, dar, fir-ar să fie, trebuie să vorbesc cu tine.

Îi dădu drumul și, cum Keely nu plecă, urmă grăbit, cu glas scăzut:

— Am încercat toată seara să-ți telefonez, dar aveai telefonul scos din priză. Am sunat la recepție -

anonim, pot să adaug – și am cerut administrației să vadă ce-i cu tine. Am fost informat că domnul Bartelli o făcuse deja. Erai bine, dar doreai să fii lăsată în pace.

— Da, asta doream... doresc.

— Atunci, n-ai noroc.

— Dax...

— Șșt. Uite că vine „urechi radar” Van Dorf. Iei avionul de ora opt cincizeci spre New Orleans?

— Da.

— Vorbim atunci.

Ridică glasul:

— Deci, vorbind cu titlu neoficial, aș zice că proiectul va fi respins, doamnă Williams. Ei, salut Al. De ce nu ești la masă, cu toți ziariștii cumiști?

— Fiindcă nu-s cuminte, replică Van Dorf cu acel zâmbet al său obscen de șiret. Doamnă Williams, ați fost elocventă ca întotdeauna. Credeți fiecare cuvânt din tot ce-ați spus?

Luată pe nepregătite de întrebarea lui directă, Keely răspunse cu apărindere:

— Bineînțeles!

— Bine, bine. Întrebam, doar. Apropo, am încercat să vă găsesc ieri toată ziua, ca să vă cer câteva declarații. Erați plecată. Portarul de la Hilton mi-a spus că ați plecat de dimineață, cu o mașină sport argintie.

Keely rezistă imboldului de a privi îngrijorată spre Dax. În schimb, răspunse calmă:

— Întocmai. M-am dus să admir peisaje, cu un prieten.

— N-a fost tocmai o zi ideală pentru admirat peisajele, nu-i așa?

— Da. N-a fost.

— Dar v-ați dus totuși. Hmm. Și n-ați fi de acord să-mi spuneți cine era acest „prieten”, nu?

— Nu, domnule Van Dorf, n-aș fi de acord. Nu vă privește.

Van Dorf își mângâie bărbia, privind-o lung. Keely îi înfruntă fără să tresară privirea iscoditoare, sperând numai să nu observe cum i se zbătea inima în piept. Chipul de vulpoi al lui Van Dorf se întoarse spre Dax.

— Nici pe dumneata nu te-am găsit, domnule congressman. Curios, nu-i așa, cum dumneavoastră doi sunteți fie împreună, ca acum, fie nicăieri de găsit?

— Aș spune că e un mare păcat că iar nu m-ai găsit să-mi iei un interviu, Al. Știi că nu pierd nicio ocazie să-mi fac publicitate pe gratis.

Zâmbetul lui Dax era atât de sincer, încât Keely aproape că-l crezu până și ea. Oare până unde se putea avea încredere în Dax?

— Dacă mă scuzați, domnilor, doamna Allway mă așteaptă.

Fără alte vorbe, trecu pe lângă el și, printr-un mare efort de voință, se stăpâni să n-o ia la fugă pe coridor, bătând în retragere ca o lașă.

*

Nimeni n-a fost surprins, în aceeași după-amiază, când congressmanul Parker le-a anunțat pe membrele neliniștite ale P.R.O.O.F. Că, pentru moment, proiectul de declarare a M.I.A.-ilor decedați avea fie suspendat. Le-a mulțumit pentru timpul acordat și a declarat închiderea audienței.

A urmat o nedemnă perioadă de sărbătorire. Membrele P.R.O.O.F., cu ochii în lacrimi, le-au îmbrățișat pe Keely și pe Betty. Ziariștii au venit să-și prezinte felicitările. Membrii comisiei, care le susținuseră vizibil cauza, s-au apropiat s-o felicite

personal pe Keely pentru victorie.

Simți din partea opusă a sălii atracția magnetică a ochilor lui Dax și privi într-acolo. Speculația lui Al Van Dorf reprezentase un avertisment? Dax nu intenționa să primejduiască reputația niciunuia din ei vorbindu-i din nou în public. Ochii îi erau luminați de bucurie pentru triumful ei. Dar exprimau mai mult decât atât. Erau mândri de ea, de femeia care era, iar genunchii lui Keely se înmuieră sub lauda lui tacită.

Dax își înclină ușor capul, înainte de a se răsuci să plece, ca pentru a spune; „Ne vedem mai încolo”. După un prânz, luat în grabă, căruia nu-i simțise gustul, ba nici măcar nu și-l mai amintea, Keely revenise la hotel, își făcuse bagajele și le trimisese la aeroport prin serviciul de limuzine al hotelului, pentru a fi predate liniei aeriene.

Telefonase și-și schimbase locul rezervat pentru o cursă anterioară. Ea și Dax nu făcuseră nimic de care să le fie rușine – încă. Nu trebuia să-și forțeze norocul. De astă dată, scăpase neatinsă, ceea ce o făcea mai hotărâtă ca oricând să nu se încurce cu un bărbat, până nu afla ce se întâmplase cu Mark. „Încă mai sunt măritata,” își repeta ea la nesfârșit, ca un catehism. Iar acum, spunea din nou aceleași cuvinte privind spatele lui Dax care se îndepărta, înfruntându-și pornirea de a se repezi la el pentru a-i cere s-o îmbrățișeze și s-o sprijine cu forța lui.

Betty află cu dezamăgire că pleca.

— Mă gândeam să mergem eventual toate, diseară, să sărbătorim. Știu că niciuna dintre celelalte nu pleacă până mâine.

— Îmi pare rău, Betty, dar trebuie să mă întorc. Postul de radio n-a fost prea încântat că mi-am luat liber.

Nu era adevărat. Șefii ei fuseseră mândri de poziția pe care o luase în problema M.I.A. Și nu-i reproșaseră că solicita câteva zile libere pentru cauza P.R.O.O.F. Încă o minciună. De când îl cunoscuse pe Dax...

— Le-am telefonat deja și am spus că mâine voi fi acolo. Bea tu un pahar de șampanie și pentru mine.

— O să bem, râse Betty. Ai grijă de tine, Keely. Nici nu știi cât de mult însemni pentru noi. Nimeni n-ar putea fi o mai bună purtătoare de cuvânt decât tine. Îți mulțumesc încă o dată.

Keely opri un taxi, iar acesta o duse direct la Aeroportul Național. Trecu prin toată rutina îmbarcării pe o cursă internă, fără niciun gând conștient. Minte îi stătea la ceea ce-avea să facă și să simtă Dax, văzând că ea nu era în același avion. Avea să se îngrijoreze? Să se înfurie? Amândouă? Avea să întrebe ce avion luase o anume doamnă Keely Williams? Sau să întrebe de Keely Preston? N-avea să întrebe nici de una, nici de alta. Nu-și putea permite.

Despre ce voise să-i vorbească? Nu păruse supărat, cu o seară în urmă, când o lăsase la hotel. Ce i-ar fi spus astă-seară? Nu conta. Nimic n-ar fi putut schimba situația.

Își puse centura de siguranță, înainte ca avionul să înceapă rularea pe pistă și să decoleze. Refuză cina și-și înclină fotoliul pe spate, simulând somnul, pentru a preveni atențiile continue ale stewardeselor.

Zborul a decurs normal. Nu s-a produs nicio furtună. Și n-a avut pe nimeni care s-o țină de mână.

- De ce nu vii cu noi?
- Ți-am spus, Nicole. Nu vreau.
- Ăsta nu-i un motiv.
- E cel mai serios motiv.
- M-am săturat de rolul lui Sue Bosumflata.

— Atunci lasă-mă-n pace! striga Keely și, rezemându-și ambele mâini pe marginea biroului, îi împinse scaunul înapoi. Ridicându-se, se duse la fereastra murdară, pentru a privi spre Chartres Street. Era o zi ploioasă în Cartierul francez, potrivită perfect cu starea ei de spirit. În ultimele două zile, o evitase pe Nicole, dar până la urmă prietena ei o prinsese în biroul de la sediu.

De fapt, „biroul” ei nu era cu mult mai mare decât o debara, la capătul unui coridor lung și întunecos din fundul clădirii. În încăpere fuseseră înghesuite două mese de oțel verzi-oliv, urâte. Keely își împărțea biroul cu disc-jockey-ul dintre miezul nopții și orele șase, pe care nici măcar nu-l cunoscuse vreodată. Îl știa doar dintr-o fotografie care-l reprezenta împreună cu o blondă cu picioare lungi, purtând dedicația: *Ce bine ne-am distrat, Cindy*. Poza era amplasată pe biroul lui aglomerat, într-un loc ce se presupunea a fi de onoare.

Keely oftă și închise ochii. Când îi deschise, își dori ca ploaia să fi spălat măcar o parte din jegul de pe geam. Dar nu era așa. Și nici durerea surdă din jurul inimii nu-i trecuse. Nicole însă nu avea nicio vină, iar Keely regreta că se răstise la prietena ei. Sâcâielile acesteia dovedeau îngrijorare. Se întoarse spre ea, deși rămase în picioare, la fereastră.

— Iartă-mă, îi spuse. Sunt prost dispusă și n-ar trebui să mă descarc pe tine.

Nicole își săltă șoldul suplu pe colțul biroului disc-jockey-ului, răsturnând fotografia lui Cindy.

— Zău că n-ar trebui. După cum arăți, s-ar zice că-s ultima ta prietenă, așa că fă bine și poartă-te frumos.

Își încrucișă brațele peste generoșii ei sâni, privind-o speculativ.

— Știi, mor de curiozitate. Când ai de gând să te dai bătută și să-mi spui?

— Ce să-ți spun? Întrebă inocentă Keely găsind la manșetă o ață care necesită întreaga ei atenție? Să-mi spui de ce bântui pe-aici, ca o zombie nenorocită, de săptămâna trecută, de când te-ai întors de la Washington. Să-mi spui de ce arăți ca toți dracii și de ce nu-i mărturisești celei mai bune prietene ale tale ce anume te-a tulburat?

— Cerceii ăștia-s noi?

— Să nu-ndrăznești să schimbi subiectul Keely Preston, o preveni Nicole. Vreau să aflu ce ți s-a întâmplat, de te-a făcut să fii și mai îngrozitoare decât erai înainte. Și martor mi-e Dumnezeu că a fost ceva destul de grav. Așa că, dă-ți drumul. Nu ies din camera asta până nu-mi spui.

— Cine te-a desemnat pe tine să judeci cât de îngrozitoare sunt? Întrebă Keely arțăgoasă.

— Eu singură, de vreme ce se pare că ai nevoie de un paznic care să te împiedice să te-nchizi într-o cochilie, ca o nenorocită de scoică sau mai știu eu ce. Care-i treaba, Keely?

Aceasta reveni câțiva pași până la biroul ei și se așeză pe scaunul scârțâitor. Își lăsă capul pe vinilinul crăpat, închizând ochii, spre a înfrunta continua migrenă de care părea să nu mai scape.

— Știi și tu care-i treaba, Nicole. Singură ai spus că așa sunt ori de câte ori fac câte ceva pentru P.R.O.O.F.

— Da. Numai că de data asta ai înregistrat o mare victorie. Ar trebui să fii fericită, nu dărmată. Și să nu negi că ești nefericită, fiindcă te știu eu. Hamlet parc-ar fi Stan și Bran pe lângă tine.

Keely zâmbi, dar încercarea ei nu reuși să se transforme într-un râs complet.

— *Sunt* fericită pentru ceea ce am realizat. Dar mai sunt și obosită.

— Mai încearcă o dată.

— Nu vreau să mă bată nimeni la cap, atâta tot.

Am cunoscut un bărbat, un om minunat M-a sărutat, m-a atins, ca nimeni altul înainte. Cred că m-am îndrăgostit. Ce să mă fac? Care ar fi fost reacția lui Nicole, dacă îi spunea cu voce tare ceea ce gândea?

— Nu ține, Keely. Ai nevoie de compania oamenilor. Hai cu noi diseară la recepție. Nu stăm mult, promit. Când spui tu că e vremea să plecăm, plecăm.

— Nu vreau.

— Dar ai *nevoie*, fir-ai să fii! insistă Nicole exasperată. Îmbracă-te elegant. Bea un pahar, două. Dansează. Trăiește, Keely.

Sări de pe birou, proptindu-și pumnii în șolduri.

— Dacă nu vii cu noi, va trebui să-l suport pe Charles de una singură. Nu-mi dorești una ca asta, nu-i așa?

În sfârșit, Keely râse.

— De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că ești nebună după el, dar nu vrei să recunoști. Bine, bine, ridică ea mâinile, pentru a stăvili obiecțiile lui Nicole. N-ai să rămâi singură cu Charles. Ai spus că aveți un bărbat în plus.

— Avem. Și, drept să-ți spun, e la fel de plicticos ca și Charles. Dar dacă eu îl pot suporta, o să poți și tu. Problema e că vei fi într-un loc public, nu ascunsă acasă, și în compania altora, nu singură. Haide.

— Unde și ce e? întrebă resemnată Keely.

— La *Marriott*. Ceva oficial. Pentru Liga artelor. Charles va reprezenta postul de televiziune întrucât transmite anunțurile de servicii publice ale Ligii. Treceam să te luăm pe la ora opt.

— Nu știu, Nicole, se eschivă Keely.

— La opt punct! repetă Nicole mai fermă. Și, pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva cu părul ăla. Nu pot să ți-l sufăr, lins așa pe spate. Parc-ai fi Jane Eyre.

— Zău că-n dimineața asta ai dispoziții literare. Mai întâi *Hamlet*, acum *Jane Eyre*. Ai citit-o pe vreuna din ele?

Nicole râse veselă, pornind cu pas unduitor spre ușă.

— Doamne ferește, nu. Citesc numai porno. Să nu-mi pierd practica.

Îi făcu cu ochiul, lasciv, înainte ca ușa să se închidă în urma ei. Apoi, Keely o mai auzi strigând de la jumătatea culoarului:

— La opt!

La ora opt. Oare până atunci avea să se simtă capabilă să înfrunte lumea? Se îndoia. Până una-alta, n-avusese deloc stare s-o înfrunte. Crezuse, greșind, că după ce va pleca de la Washington, revenind la lucru, amintirile despre Dax, aveau să i se șteargă curând, uitând tot ce se întâmplase. Nu-i era dat să fie așa. Cu cât stătea mai mult timp departe de el, cu atât îi răsărea în minte imaginea lui. În fiecare clipă, din zi și din nopți, se întreba ce făcea, cu cine era, ce haine purta, ce simțea, dacă se gândea la ea.

Nu era bine. Era o nebunie să perpetueze un vis

imposibil, dar n-avea încotro. Privea adeseori, lung, telefonul, dorindu-și să sune. Într-un cotlon secret al minții își spunea - își dorea - ca Dax să-i telefoneze. În fond, Keely nu fusese în avion, cum ar fi trebuit. Nu era chiar deloc preocupat de ceea ce se întâmplase? Desigur, dacă în ultimele câteva zile fusese la New Orleans, o auzise la radio și știa că era cel puțin vie.

După câte se părea, dezinteresul lui îi indica simțămintele despre interludiul din Washington. Atâta fusese, doar un interludiu. O dezamăgire pentru el, era convinsă, din moment ce ea „nu se lăsase”. Dax Devereaux nu avea de ce să-și piardă vremea cu o femeie ca ea, existând prea multe care erau dispuse să-l servească.

Nicole avea dreptate. Se afla într-o fundătură și trebuia să se întoarcă și s-o ia în altă direcție, altfel urmând a se lovi de zid. În seara aceea, avea să facă un efort de a reveni în lumea celor vii. Uitându-se la ceas, observă că se apropia ora întâlnirii cu un sponsor, iar ea nici măcar nu citise agenda.

Scoțând o pudrieră din poșetă, recunoscuse, cu amărăciune, că Nicole avea dreptate. Arăta într-adevăr ca toți dracii. Tenul îi era livid, ochii fără luciu, părul de toată rușinea. Nu-și mai lăcuise unghiile de când se întorsese din Washington.

— O.K., Keely, ai ținut doliu destul, îi spuse ea imaginii din oglindă, înainte de a închide pudriera. Pregătindu-se să citească exemplarul ei, din reclama despre calitățile unui pneu radial armat cu oțel, telefonă la un salon de cosmetică și stabili o vizită.

*

Deloc rău, își spuse ea critic, privind rezultatele celor două ore în salon și a altora acasă, petrecute cu

toaleta personală. Își tăiase cu un centimetru firele de păr, scăpând de capetele despicate. Îl avea aranjat într-un dezinvolt coc în creștet, simplu dar și sofisticat, lăsând să-i cadă șuvițe pe obraji și la ceafă.

Își aplicase pe față o mască de tărațe, astfel că acum tenul îi strălucea radios. Se machiase cu artă și gust, iar dacă expresia aceea tristă din ochi nu-i dispăruse complet, era oarecum camuflată.

Când auzi soneria, își luă poșeta de seară, își puse pe umeri capa neagră de satin și se duse să-și cunoască „partenerul”.

Așa cum spusese Nicole, nu era prea interesant, dar se prezentă politicos ca fiind Roger Patterson în timp ce o escorta pe trotuarul de cărămizi, spre mașina care aștepta la bordură. Era omul de legătură dintre Liga artelor și presă. Keely considera că-și alesese neinspirat profesia căci era un tip șters, pe care-l uitai la cinci minute după ce-l cunoscuseși.

Îi deschise portiera Mercedesului lui Charles, iar Keely se așeză pe canapeaua din spate.

— Arăți senzațional! remarcă Nicole.

— De unde știi? întrebă Keely enigmatic. Încă nu m-ai văzut.

— Nu poți arăta decât într-un singur fel. Doar dacă n-ai murit.

— Chiar arăți fermecător, Keely, îi vorbi Charles, privind-o prin oglinda retrovizoare.

— Bună, Charles. Ce faci?

— Bine, mulțumesc.

— L-ai cunoscut pe Randy? întrebă Nicole, răsucindu-se spre ei, pe fotoliul de lângă Charles.

— Roger, o corectă acesta calm.

— Vai, scuză-mă.

— Da, ne-am cunoscut, răspunse repede Keely, adresându-i un surâs nepăsător partenerului ei.

Locuința lui Keely era de fapt un duplex adaptat dintr-o casă veche din Garden District. Zona sta cunoscută pentru casele sale fermecătoare, unele neglijate până nu de mult, acum fiind restaurate și transformate, din enorme domiciliile familiale, în apartamente.

Charles conduse mașina pe St. Charles Avenue, până lângă Canal, apoi către Mississippi, la *Marriott*. Acolo, o lăsă în grija valetului. Intrară în hotel pe ușa laterală și traversară holul întins, plin de bărbați în smoking-uri și de femei în rochii elegante.

— Cred că recepția se dă la etajul trei, într-o sală de bal, spuse Roger fără rost, din moment ce prin tot holul erau amplasate indicatoare în acest sens, pe suporturi de alamă.

— O, mor după aventurile de soiul ăsta. Dar, în fond, mor după orice fel de aventuri, spuse Nicole răutăcioasă. Observa atentă cine era de față, ce purtau și în compania cui veniseră.

În timp ce mergeau pe lângă barul deschis, Nicole exclamă:

— Văd că Madeline Robins și-a pus faimoasele ei diamante. Zău că arată ți pătoare rău, cu rochia aia. Cu cine e... A, cu Dax Devereaux. Ia uite, Keely. L-ai cunoscut, nu?

Lui, metaforic vorbind, Keely îi căzuse inima pe jos și se împiedicase de ea. Când pașii îi șovăiră, Roger o prinse nesigur de cot. Keely privi în direcția indicată de Nicole și respirația i se opri în gât, când văzu părul negru, lucitor, presărat fin cu argintiu la tâmple, și știu că nu putea să aparțină decât unui singur om.

Chiar în momentul când îl zări, Dax se lăsă pe spate râzând de vreo remarcă amuzantă a seducătoarei femei de lângă el, iar ochii negri i se opriră asupra lui Keely. Reacția sa, văzând-o, fu la fel de volatilă ca a ei la vederea lui. Zâmbetul dispăru.

Părea să fi suferit o lovitură fizică, fără a-i veni să creadă.

— Vei vorbi cu el, Keely? Întrebă cu nerăbdare Nicole.

— N-nu, se bâlbâi Keely, mutându-și în grabă privirea. E cu un grup. Poate ne întâlnim mai târziu. În fond, abia dacă-l cunosc. Probabil că nici nu mă mai ține minte.

Privirea lui Nicole spunea clar *Mincinoaso*. Însă nu dezvoltă subiectul, în timp ce urcau pe scara rulată. Prefăcându-se a-și îndrepta capul, Keely privi peste umăr în jos, spre holul de dedesubt și ochii i se întâlniră cu ai lui Dax, care o privea îndepărtându-se.

Făcu un efort să se întoarcă și să se alăture taifasului celorlalți, în drum spre etajul trei. La garderobă, îi permise lui Roger să-i ia capul de pe umeri și să dispară cu ea în mulțimea de bărbați care lăsa hainele.

Charles rămase cu gura căscată când luă blana de vulpi a lui Nicole.

— Ți-au sărit ochii din cap, Charles, îl tachină ea.

Într-adevăr, purta o rochie care îți lua ochii. Era din voal *georgette* neagră. Avea mânecile despicate de la manșete până la umeri, iar decolteul îngust cobora până la talie. Insinua mai mult decât dezvăluia, însă efectul era șocant. Ca întotdeauna, arăta răpitoare.

Deși nu-și dădea seama, Keely se prezenta la fel de superb. Fusta-lalea din tafta neagră, denumită după poala rotunjită și despicate care se îmbina chiar deasupra genunchilor, îi dezvăluia ispititor picioarele. Bluza de culoarea cireșei era decoltată moderat și i se mula pe piept și pe talie ca o a doua piele, dar gulerul înfocat, ridicat la ceafă, și peplumul discret de deasupra șoldurilor, o împiedicau să arate sexy.

Sandalele de satin negru erau de la *Jourdan* și aveau împrejurul gleznelor, în loc de baretă, câte un șirag subțire de strasuri.

— Ascultă ce muzică divină, spuse Nicole, unduindu-se în ritmul orchestrei de dans. Hai, Charles, dansează cu mine.

Charles îi privi îngrijorat sâni ce se balansau liber sub materialul subțire, spunând:

— Bine, dar dacă te ia valul și ieși din rochia asta, eu te duc acasă.

— Și pe urmă? Întrebă ea pe ton de invitație, în timp ce-l trăgea spre ringul de dans.

Keely râse. Îl plăcea pe Charles Hepburn și știa că o iubea pe Nicole. Era mai bătrân, avea pe puțin patruzeci și cinci de ani, dar chelia sa, în curs de avansare, inspira încredere. Avea trupul perfect întreținut prin exerciții zilnice într-o sală de gimnastică, din centrul orașului. Scund de statură, era vânos și emana o forță cu care s-ar fi mândrit orice bărbat mai tânăr. Manierele sale ponderate erau desăvârșit de curtenitoare. Uneori Keely bănuia că Nicole s-ar fi purtat mai frumos cu el dacă i-ar ripostat măcar o dată, însă răbdarea lui o imita pe aceea a lui Iov.

Indiferent de câte ori o negase Nicole cu atâta vehemență, Keely credea că ținea la Charles mai mult decât îi convenea să recunoască. Poate că firea lui serioasă și matură o înspăimânta pe tânăra aparent lipsită de griji. În timp ce-i privea dansând, Keely era convinsă mai mult ca oricând că indiferent ce sentimente nutreau unul pentru celălalt, acestea erau profunde. Nicole se freca de Charles și surâdea într-un mod irezistibil. Mâna lui îi mângâia spatele. Keely își dorea să nu se mai amăgească, fiecare pe celălalt și pe el însuși și să-și admită afecțiunea reciprocă.

— Vrei să dansăm? o smulse din reverie Roger

ezitant. Aproape că uitase de el.

— Cred că nu, deocamdată. Poate mai târziu. Aș dori să beau ceva.

Nu era cine știe ce băutoare dar vederea lui Dax, mai ales în compania lui Madeline Robins, o tulburase mai mult decât ar fi preferat să recunoască.

— Da, desigur, păru Roger ușurat să-i poată de folos cuiva. Ce-ai dori?

— Ceva rece. O *vodka collins*?

— *Vodka collins*. Vin imediat.

Își croi drum prin mulțime, fiind în curând înghițit de aceasta. Stingherită că rămăsese singură, Keely găsi o masă cu patru scaune libere și o ocupă. Le făcu semn lui Nicole și lui Charles, când părăsiră ringul, la sfârșitul dansului.

După ce-și luară băuturile, petrecură prima oră a recepției într-o atmosferă amicală. Cu opreau frecvent să schimbe câteva vorbe. Alții, pe care nu-i cunoșteau, veneau să le fie prezentați. Keely știa că Nicole era o celebritate, dar nu contenea niciodată să se mire că oamenii aveau și despre ea aceeași părere. Adeseori, când făceau prezentări și interlocutorii îi asociau fața cu vocea familiară de la radio, deveneau taciturni și fâstâciți.

Răsăriseră și stelele mondene. Erau prezenți câțiva dintre „Sfinții” din New Orleans; câteva celebrități care jucau în oraș fuseseră invitate să participe la solemnitatea pentru colectarea de fonduri. Era o mulțime strălucitoare și fascinantă. Mâncărurile de pe mesele bufetului erau somptuoase. Muzica de dans n-ar fi putut să fie surclasată.

Iar Keely era gata să plece, după numai câteva minute de la sosire.

Nefericită, observase că masa unde stăteau Dax și Madeline, împreună cu alte trei perechi, nu era

departe de a lor. Era nevoită să urmărească atenția pe care i-o acorda el celeilalte femei. Îi aducea de băut. Ea mânca din farfuria lui, iar Dax e plesnea peste mâini, în joacă. Îl săruta pe obraz. El o ajută să-și găsească un cerceș pe care-l pierduse. Dansau. Șușoteau. Dax o sărută ușor pe gură.

Keely își ceru scuze și se retrase la toaletă, rămânând acolo un interval de timp, nefiresc de lung. Când reveni, Nicole și Charles dispăruseră, iar pe Roger îl zări în cealaltă parte a sălii imense, sporovăind cu dirijorul Filarmonicii. Sorbi din băutura slabă, ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

— Te înveselește să ții bărbații în picioare prin aeroporturi?

Paharul alunecos, aburit, aproape îi căzu dintre degete. Îl puse pe masă și întoarse capul pentru a-l vedea pe Dax aplecat spre ea, cu ambele mâini rezemate pe spătarul scaunului.

— Nu. În ziua aceea nu eram prea veselă.

— Eu da. Până am ajuns la aeroport, în avion și te-am așteptat, fără să știu ce naiba ți se întâmplase.

Keely își coborî privirea din fața ochilor lui acuzatori.

— Îmi pare rău.

— Atunci, dansează cu mine.

— Unde-i Madeline? Întrebă ea pisicește.

— Te interesează?

— Pe tine nu?

Dax se mulțumi să dea din umeri și o luă de mână, ridicând-o în picioare. Întrucât fusese văzută dansând cu Roger, cu Charles și cu alți câțiva, n-avea să pară chiar atât de ciudat că acum dansa cu congressmanul, nu?

Atingerea lui îi arse pielea, iar Keely nu s-ar mai fi putut împotrivi atracției brațelor lui nici sub

amenințarea pedepsei cu moartea. Cânta o baladă lentă de dragoste. Acordurile muzicii îi îmbrățișară. Luminile scăzuseră în intensitate. Mâna lui i se așează pe spate, mângâind, fără a se mișca măcar. Își lipise gura de părul ei.

— Știi ce mi-ar plăcea să fac?

Keely clătină din cap.

— Să-ți ronțai strasurile.

Avu nevoie de un moment ca să-și dea seama la care strasuri se referea. Singurele pe care le purta erau cele din jurul gleznelor. Râse sufocată.

— Rușine să-ți fie.

— Fără nicio îndoială, ăsta sunt pantofii cei mai sexi pe care i-am văzut în viața mea. S-ar putea să mi se formeze un adevărat fetișism al pantofilor și al picioarelor, și să devin pervers până-n măduva oaselor.

Keely îl privi, chipurile alarmată:

— Cum, distrugându-ți cariera politică?

— Sau să mi-o perfecționez, râse el, apăsându-i capul pe umărul său. Știi, fanteziile sexuale au ajuns „la modă”. În ultima vreme, am devenit expert. Vrei să auzi câteva?

— Nu. M-aș jena.

Dax își înclină capul, privind-o.

— Ai toate motivele, șopti el. Joci un rol foarte activ în ele.

— Dax nu se cade să-mi vorbești așa.

— Bine, iartă-mă.

Apoi, contrazicându-și pocăința, își umflă pieptul și o lipi cu sânii de el. Execută o piruetă impecabilă, oferindu-și un pretext de a-și întinde mâna pe spatele ei, trăgând-o și mai aproape

— Am voie să-ți spun cât de frumoasă ești astă-seară?

Keely își coborî ochii, numai pentru a și-i ridica

din nou. Nu se putea abține să nu-l privească. Era un continuu război intern. Căci, de fiecare dată când îl privea era necesar să-și ridice capul de pe umărul lui.

— Da, și-ți mulțumesc. Și tu arăți foarte distins, în *tuxedo*. Îți stă bine.

— Cine-i tipul? întrebă el brusc, dansând cu dibăcie spre cel mai întunecat colț al ringului.

— Poftim?

— Bărbatul cu care ai venit. E unul pe care aș avea motive să-l urăsc?

Gelozia lut o făcu să se îmbujoreze de plăcere.

— Nu. Abia astă-seară l-am cunoscut. De fapt, am venit cu Nicole și cu Charles.

— Perfect.

Zâmbi, iar Kelly îi răspunse tot cu un surâs. Brațul lui o strânse și mai puternic, însă n-ar fi observat nimeni, decât văzând și expresia topită din ochii amândurora.

Lui Keely îi era milă de toate femeile din sală, deoarece nu știa ce însemna să te afli în brațele lui Dax. Apăsarea puternică a coapselor îi stârnea fiori delicioși printr-ale ei, frecându-se laolaltă. În mână pe care i-o ținea el, Keely simțea hipnotizantul masaj al degetului mare în palmă. Răsuflarea lui Dax îi scălda fierbinte și înmiresma fața și abia se stăpânea să n-o inhaleze cu poftă pentru a-și umple proprii plămâni.

Și pe el îl electriza posibilitatea de a o ține în brațe. Sâni ei i se cuibăriseră pe piept. Vârfurile lor se umflau între faldurile bluzei, iar pe Dax îl ametea priveliștea și dulcele parfum ce se ridica din acea fantă catifelată. Tânjea să-și apese gura acolo, să-i simtă textura pielii pe buze, cu limba. Îl durea. Iar durerea devenea cu atât mai profundă, cu cât Keely se arcuia firesc peste mijlocul lui, potrivindu-se așa de perfect, încât dansul lor ajungea să evoce cu totul altceva.

Mult prea curând, melodia se sfârși. Zâmbetul lui nostalgic îl reproduse pe al ei, în timp ce o escorta înapoi la masă. Keely se opri brusc, când o văzu pe tânăra Robins discutând însuflețită cu Nicole.

Dax o împinse înainte până ajunseră lângă grup.

— Aici erai, iubito Mă întrebam când ai de gând să-ți amintești cu cine ai venit.

Madeline zâmbea, dar ochii îi alunecară amenințător peste Keely.

— Madeline, ea e Kelly Williams. Sau Preston, dacă-i preferi numele profesional. E implicată activ în chestiunea M.I.A. Ne-am cunoscut recent la Washington.

Dax spusese toate aceste lucruri detașat, ca și cum n-ar fi simțit tensiunea crescândă din jurul mesei.

— Keely, fă cunoștință cu Madeline Robins.

— Doamnă Robins, salută rece Keely.

— Ce plăcere să vă cunosc, replică Madeline cu o voce bine antrenată să camufleze epitețe nerostite. Mare păcat, cu soțul dumneavoastră. Nicole tocmai îmi spunea cu cât curaj înfrunțați viața, fără a ști dacă sunteți soție sau văduvă.

La așa ceva nu avea ce să răspundă, așa că nici nu încercă. Nicole interveni:

— Keely, nu l-am cunoscut pe domnul congressman.

— Oh! exclamă ea, desprinzându-și ochii de la Madeline, care-și agățase posesiv brațul de al lui Dax; în rochia de culoare verde-metalic, lucioasă, Keely avea impresia că membrele ei lungi semănau cu niște alge agățate tenace de Dax. Îmi cer scuze. Domnule congressman Devereaux, vi-i prezint pe prietena mea Nicole Castleman, Charles Hepburn și Roger... ăă...

— Patterson, completă respectivul, întinzând

mâna. Domnule congressman, de mult doream să vă cunosc. Sunt un admirator al dumneavoastră.

— Mulțumesc, Roger. Spune-mi Dax.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Nicole, își spuse Keely, în timp ce prietena ei prelua inițiativa. Flirta inofensiv cu Dax, spunând cât de mult voise să-l cunoască, dar niciodată nu avusese ocazia. El răspunse că o cunoștea de la televizor, unde o văzuse de-atâtea ori. Sporovăi cu Charles, în special despre tarifele pe care le aveau de plătit oamenii politici pentru spațiul de reclamă televizată.

— Dă-mi un telefon în cursul săptămânii, îi spuse Charles. Stabilim o întâlnire și discutăm. În general vorbind, cu cât cumperi mai multe minute, cu atât se ieftinește tariful per reclamă. Dacă se transmit în timpul actualităților, sunt mai scumpe, dar au cea mai largă audiență.

— M-am pierdut, râse Dax neputincios. Îmi trebuie opinia ta de expert, așa că-ți primesc oferta și vin să discutăm.

— Abia aștept. Curând, va sosi momentul să începi planificarea unei campanii mass-media, adăugă Charles. Poate fi scumpă. Sper că ești pregătit în sensul ăsta.

— Îi ajut eu să se pregătească, răspunse Madeline, cuibărindu-se și mai aproape de Dax. Am pus deja bazele unui fond de campanie. Mă voi ocupa personal ca Dax să fie ales în Senat. O expresie de nemulțumire crispă momentan gura lui Dax, dar apoi zâmbi sociabil:

— Am nevoie de toate ajutoarele pe care le pot obține.

Au continuat să converseze despre recepție, estimând ce sume se colectau pentru diversele domenii de artă, despre vreme, dar la un moment dat

s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Spuseseră tot ce se putea găsi de spus într-un grup de străini.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă Williams, spuse Madeline, în încheiere.

— Mulțumesc, răspuse Keely, și numai politețea o sili să adauge: Și mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Dax dădu mâna cu Charles și cu Roger, o sărută pe Nicole pe obraz, cu o reverență de modă veche, apoi făcu la fel și cu Keely. Gura lui îi atinse doar în treacăt obrazul, dar totuși în trup i se învăpăiară numeroase senzații, când Dax își ridică o clipă capul și ochii li se întâlneau.

— Mulțumesc pentru dans, doamnă Williams. A fost o încântare să vă întâlnesc într-o atmosferă mai puțin austeră. Încă o dată, felicitări pentru victoria de la Washington.

— Ne-ați sprijinit, domnule congressman Devereaux? întrebă ea complice.

Ceilalți ar fi putut foarte bine nici să nu se afle acolo. Dax îi ocupa tot câmpul vizual. Glasul lui era singurul sunet pe care-l auzea. Profunzimea ochilor săi negri reprezenta întregul ei firmament.

— Mai e nevoie să întrebați?

Gropița de lângă gură i se adânci, odată cu zâmbetul. Se ridică, luând-o pe Madeline de braț cu regret.

— Noapte bună la toată lumea.

Roger, politicoș, îi trase lui Keely scaunul. În timp ce se așeza, netezindu-și cu mare ceremonie fusta, o auzi pe Madeline torcând:

— Cred că ne-au văzut toți cei care trebuiau să ne vadă. Sunt mai mult decât dispusă să plecăm oricând vrei tu, iubite.

Gâtul lui Keely se comprimă strâns, nici chiar

înghițitura grăbită din băutura proaspătă cu care o așteptase Roger neputând-o ajuta să și-l destindă. Charles făcu o remarcă vag umoristică, dar când își ridică privirea, cu un zâmbet țeapăn pe față, Keely văzu că nici Nicole nu râdea. În schimb, o privea ținută. Ochii ei albaștri se ridicară spre perechea care se îndepărta, apoi reveniră către Keely. Genele îi fluturară cu nevinovăție, iar gura i se arcui angelic. Keely nu avea încredere niciun moment în expresia aceea inocentă, suspectând imediat licărul din ochii prietenei sale.

Se serviră din desertul de tip bufet, pentru a ajunge apoi la concluzia că se săturaseră de gală.

În timp ce bărbații luau hainele de la garderobă, Nicole lunecă lângă Keely, spunând:

— Grozav malac, Devereaux. Nu-i așa?

— Da, răspunse Keely cu indiferență, cred că-i poți zice „malac”.

— Când ți-am telefonat la Washington, mi-ai spus că abia dacă-l întâlnești.

— Așa era.

— Aproape că m-ați păcălit, după cum dansa cu tine. Păreați foarte apropiați acolo.

— Era doar politico.

— M-hmmm. Iar eu sunt un furnicar african cu trei degete la picior, dar să lăsăm asta pentru moment. Ce părere ai de Madeline Robins?

— E o fată bună, cred.

Nicole se aplecă spre ea, șoptind:

— Iar tu ești o mincinoasă, Kelly Preston. E pusă pe parvenire, și-o știi bine, și n-o plăci mai mult decât oricare altă femeie.

Își țuguie gura drăgălașă, adăugând:

— Mă întreb cât de atașat e congressmanul de ea.

— Mai încape vreo îndoială? întrebă cu amărăciune Keely.

Unde o ducea Dax pe Madeline, acum când, după cum precizase ea, îi văzuseră toți cei care trebuiau să-i vadă? Acasă la ea? La el, în Baton Rouge? Într-o cameră din acel hotel?

— A, garantez că i s-au aprins călcâiele după el, spuse Nicole. Nu știu de ce, însă am impresia că el nu e la fel de entuziasmat ca ea.

— Habar n-am despre viața amoroasă a oricărui din ei și puțin îmi pasă.

Nicole se mulțumi cu un zâmbet opac, în timp ce Charles îi înfășură umerii cu blana. Când ieșiră din hotel, Keely fu mulțumită că nu văzură celălalt cuplu. Încerca să se poarte fără afectare, dar își dorea mai mult ca oricând să nu fi venit în seara aceea. Trebuia să-și fi urmat instinctul dintâi și să rămână acasă, lăsându-și dorința de Dax Devereaux să moară de la sine. Acum, rănilor se redeschiseseră exact când erau pe punctul să se vindece. Trebuia să treacă din nou prin tot procesul de însănătoșire. Numai că, de data asta, în rană se afla un microb iritant în plus. Madeline Robins. Și câte altele încă?

La ușă, îi strânse grațios mâna lui Roger, mulțumindu-i pentru seara plăcută.

— Sper că te-ai simțit bine, spuse el, iar Keely se îndoi că Roger se simțise mai bine decât ea. Charles claxonă în semn de rămas bun, când mașina porni.

În casă, își abandonă controlul rigid și se lipi de ușă, moleșită. Obosită, dezabuzată, trecu la măsuta de lângă canapea și aprinse mica lampă de alamă. Lăsându-și capul și poșeta să cadă pe canapeaua joasă, se aplecă și desfăcu micile cataramă care-i țineau baretele cu strasuri pe glezne. Cuvintele lui Dax îi reveniră în minte făcând-o să roșească. Își spuse că îi

venise doar sângele în cap, datorită poziției aplecate, dar sugestia lui îi inspira tot felul de viziuni sexuale. Azvârli sandalele din picioare, reducându-și înălțimea cu câțiva centimetri.

Își descheie nasturii bluzei, în timp ce trecea spre scară. Soneria de la ușă clincăni sonor.

Am uitat ceva în mașină? fu primul ei gând.

Încheindu-și în grabă bluza, întredeschise ușa, privind afară.

— Bună, o salută el.

— Bună, răspunse ea.

Capitolul 8

Instinctiv, mâna i se îndreaptă spre comutator să stingă lumina de pe verandă.

Glasul lui, nuanțat de umor, se auzi din întunericul neașteptat:

— Crezi că suntem urmăriți?

— Nu știu. Am putea fi?

Keely îi simți, mai degrabă decât să i-o vadă ridicarea din umeri.

— Sunt dispus să-mi asum riscul.

Se dădu la o parte, lăsându-l să intre. Dax făcu trei pași în cameră și privi în jur admirativ. Keely era mândră de casa ei. Clădirea fusese degradată jalnic cu zece ani în urmă, când cineva o cumpăraseră și împărțiseră structura dărăpănată în două apartamente separate. Apoi, fusese complet remodelizată, dar când își cumpăraseră ea jumătatea, în urmă cu trei ani, o decorase după placul său.

Exteriorul casei era tipic pentru orașul New Orleans, cu cărămidă roșie, uzată, obloane albe, feronerii negre la ferestre și în jurul balconului îngust de la etaj. Keely o mobilase combinând cu gust vechiul și noul. Antichitățile de lemn pe care le culesese de prin poduri și din magazine de mâna a doua, se amestecau printre piese tapisate cu materiale moderne. Lemnăria albă, golașă, contrasta cu culoarea nisipie a pereților. Tonuri discrete de roz, albastru și verde serveau drept culori de accentuare a pernelor aruncate, a gravurilor în ramă și a țesăturii cu care era capitonat un perete al sufrageriei. Se obținea un efect frumos.

— Îmi place casa ta, comentă Dax, fără să se întoarcă. Seamănă cu tine.

— Bătrână de o sută șapte ani?

La aceste cuvinte, se răsuci spre ea, cu un licăr ștregăresc în ochi.

— Uimitor ce bine vă țineți, voi, relicvele.

Își dezbracă pardesiul și reveni la ușă să-l agațe în cuierul-pom de alamă. Se întoarse încet în loc, până ajunseră față în față.

Poate să fi trecut ore, ani, mici eternități sau numai câteva secunde, cât se priviră. Indiferent de timp, fu suficient pentru a-și transmite tot dorul, nevoia și frustrarea pe care le suferiseră amândoi de când fuseseră ultima oară împreună.

Fațadele decorative fură lăsate deoparte, lăsând vie numai dorința nudă pe care o simțea fiecare pentru celălalt. Nu-i vedea nimeni, nu existau reguli, nici convenții care să trebuiască respectate. Pentru moment, nu erau decât ei doi, dedicându-se doar atracției care continua să-i bântuie, trăind numai pentru prezent.

Dax întinse încet brațele, cuprinzând-o. Mâinile

ei i se ridicară pe umeri. Trupurile le gravitau unul spre altul, până se atinseră de la piept până la genunchi, într-o linie neîntreruptă.

Dax își aplecă capul, sărutând-o pe păr, pe ureche, pe gât. Buzele lui îi trecură peste bărbie, urcară în susul obrazului, spre sprânceană, și din nou în jos, pe nas, până se opriră în colțul gurii.

— N-am putut sta departe de tine. Am încercat. N-am putut.

Gura i se lăsă peste a ei, deschizându-se ca o floare. O absorbea, ca și cum ar fi fost sursa de energie necesară pentru forța lui vitală. Keely se desfăta în puterea ei de a-i da viață și spera ca pofta de ea să nu i se potolească niciodată.

Limba lui Dax o scotea din minți, mai întâi afundându-se adânc, apoi hârțuind cu săgetări rapide insesizabile. Senzualele mângâieri cu limba continuau la nesfârșit, tăindu-i respirația și totuși trezind-o la viață. Toate simțurile trupului ei se deșteptaseră sub atingerea lui, sub mirosul, sub gustul lui. Sâniul lui Keely erau întăriți de dorință. Tânjeau dureros să fie eliberați de preaplinul acela furnicător.

Brațele lui Dax se relaxară, dar numai atât cât să-i cuprindă fața între mâini, privindu-i ochii umezi.

— De ce mi-ai făcut asta, Keely? De ce a plecat fără o vorbă de rămas bun? Știi ce înnebunit am fost acolo, la aeroport? De unde era să știu că nu fuseseși răpită sau cine știe ce? Îmi veneau în minte scene de groază, din cele mai cumplite coșmaruri. De ce-ai făcut-o?

— Dax, gemu ea. Am crezut că era mai bine să nu ne mai vedem. Situația era... este., ne scapă din mână.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat după plecarea de la Mount Vernon. Keely, niciodată n-

aș face ceva care să te rănească sau care să te jignească. Dumnezeuule! Voiam să-mi cer iertare. Am încercat, dar tu scoseși telefonul din priză, iar a doua zi n-am mai avut ocazia.

Preț de câteva momente chinuitoare, degetele lui îi explorară delicat trăsăturile feței, lunecând peste ele, comparând texturile.

— În pofida a ceea ce spun adversarii mei, *am o anume morală*. Știu că ești soția unui alt bărbat. Dacă erai soția mea, l-aș fi omorât pe oricine te-ar atinge.

O strânse într-o îmbrățișare sufocantă.

— Dar, Doamne iartă-mă, cât te mai doresc.

— Cere-mi și mie iertare, Dax.

Nu avu nevoie de o a doua invitație. Limba lui îi pătrunse printre buze, măturându-i gura ca fascicolului unei lanterne arzătoare. Trupul i se topi peste al ei într-o alăturare ce oprea inima în loc.

Keely știa că luneca dintr-o lume ținută la un loc de gravitație, într-una a extazului haotic. Propria ei gură o trăgea dincolo de hotarele conștiinței și ale regretului, dar nu voia să se mai întoarcă. Fără ancoră, plutea într-o mare de pasiune. În cei treizeci de ani ai ei, niciodată nu cunoscuse puterea de seducție a atingerii unui bărbat. Dorința i se răzvrătea prin vene, căutând o ieșire, electrizându-i terminațiile nervoase până începură să vibreze.

— Ești frumoasă, îi spuse el, cu buzele lipite de ale ei. În timp ce dansam, am vrut să fac asta.

Îi sărută valea dintre sâni, chiar deasupra marginii sutienului. Mâna i se lăsă peste un sân, începând un drum lent. Curbura de sus a celuilalt era sărutată de buzele despărțite și de limba lascivă. O sărută din nou. Și din nou. Mai jos. Și tot mai jos, până...

— Keely, Keely.

Numele ei era un țipăt torturat, smuls din gâtul aspru. Își rezemă fruntea de a ei...

— Nu mai putem continua, Keely.

— Știu.

— Nu mai suport.

— Nici eu.

— Trebuie să plec.

— Înțeleg.

— Măine te scoli la ora cinci? o întrebă, luându-și pardesiul de pe cuierul din antreu și îmbrăcându-se.

— Da, încercă ea să zâmbească, dar buzele îi tremurau necontrolat.

Dax își consultă ceasul.

— N-ai să mai apuci să dormi mult. E târziu.

Puțin îi păsa.

— Pleci în noaptea asta? La Baton Rouge?

Clătină din cap.

— Nu. Măine am niște treburi aici. Cât timp sunt în New Orleans, locuiesc la Bienville House. O știi?

— În Cartier, pe Decatur?

Dax confirmă.

— O știi, dar n-am fost niciodată înăuntru.

— E curat și liniște.

— Bănuiesc.

Nu spuneau nimic din ceea ce voiau să spună, trăgând numai de timp până când erau nevoiți să se despartă.

— Cine locuiește în cealaltă jumătate a casei?

— O pereche mai vârstnică. El e profesor de filozofie la Tulane. Stau împreună cu un dog danez mai înalt decât mine.

Încă o tentativă de zâmbet. Încă o nereușită.

— Ai avut noroc să iei jumătatea care...

Amabilitatea i se consumă în cele din urmă, nervii erupând cu o impetuozitate vulcanică. Înjură cu

furie, lovindu-și cu pumnul palma opusă.

— *Fir-aș al dracului!* De ce naiba stau și dau din gură? Mă doare-n cot de cine locuiește dincolo. Vorbesc numai ca să nu-mi mai pun mâinile pe tine. Nici măcar nu știu ce îndrug. Mă gândesc numai cum vreau să fac dragoste cu tine, goi, liberi, și nu ca doi adolescenți împiedicați. Vreau să te văd goală, Keely. Și vreau să mă culc lângă tine, gol. Vreau poate să ne lovim puțin și să ne alintăm mult. Vreau să-ți sărut sânii și abdomenul, și să mă uit la fața ta în timp ce-o fac. Vreau să știu cum ți se simt coapsele. Dacă toate astea te dezgustă, iartă-mă, dar așa simt, așa am simțit de când te-am văzut prima oară, în avionul ăla afurisit.

... Glasul i se ridicase la un nivel pe care Keely nu-l mai auzise. Lângă trup, pumnii i se încleștau și se descleștau, ca și cum ar fi încercat să-și apuce hățurile temperamentului și să și-l strunească, dar fără a reuși.

— Nu-i doar o senzație din pântec. Pe-aia mi-aș putea-o satisface oriunde. Uneori însă o simt și în creier și în inimă. M-am amăgit să cred că-ți puteam fi amic, camarad. Dar nu pot, Kelly. Nu pot să fiu cu tine și să nu te ating. Înțelegeți? Întâlnirile astea clandestine ne compromit pe amândoi și, vorbind în numele meu, va duce curând la demență. Va fi mai bine pentru amândoi să nu ne mai vedem. La revedere.

Fără alt cuvânt, deschise ușa și o trânti decisiv în urma lui. Keely rămase neclintită, deși tot trupul i se sfâșia într-un tremur chinuitor.

Are dreptate. Are dreptate. Am știut tot timpul că nu poate ieși nimic din asta. E mai bine așa. E mai bine. Mai bine.

Atunci, de ce avea fața scăldată în lacrimi?

— Este ora opt și cincizeci și șase de minute și o invit pe Olivia Newton-John să vă poarte spre al doilea schimb din această dimineață. Încă o vorbă de la tine, Keely. Cum se vede lumea de sus?

Keely vorbi în micul microfon ce i se arcuia în jurul obrazului, prelungindu-se de la cască.

— Arată bine, Ron, îi răspunse ea D.J.-ului. Poliția încă mai lucrează la carambolajul celor șase mașini de pe Pontchartrain Expressway, la ieșirea din Broad Street. Toate benzile sunt închise, cu excepția uneia singure. Oricine se îndreaptă în acea direcție ar trebui să se gândească la o altă alternativă. Una peste alta, a fost o dimineață destul de calmă.

— Mulțumesc, scumpo. Bem o cafea mai încolo?

— Nu, mulțumesc, Ron. Azi sunt ocupată.

Ron gemu frânt de durere.

— Fraților, îngerașul nostru din cer are o inimă de piatră.

Keely închise microfonul, în timp ce D.J.-ul își lua rămas bun de la ascultători și punea înregistrarea promisă. În fiecare zi, purtau acel dialog ridicol pe undele radio, iar ascultătorii păreau să-i devoreze. Adeseori primea scrisori de la admiratori care-i cereau să nu mai fie atât de aspră cu bietul Ron, care era clar că o iubea. Habar n-aveau autorii acelor scrisori că era căsătorit, avea trei copii și trăia în relativă liniște, sub numele lui real, în Metairie.

Oftă, în timp ce Joe Collins, pilotul veteran a elicopterului, înclină aparatul, schimbând direcția. Ca de obicei, degetele i se albiră puțin când pământul se aplecă. Soțul ei dispăruse după o prăbușire de elicopter. Nu uita niciodată acest lucru.

— Te simți bine în dimineața asta, îngeraș? o tachină Joe, deși ochii îi erau preocupați în timp privea

pasagera.

— Da, zâmbi cu răutate Keely. Azi-noapte n-am prea dormit.

Era adevărat. După plecarea lui Dax, își petrecuse orele rămase într-o meditație mohorâtă, până sosise momentul să facă duș și să se îmbrace pentru serviciu.

— Ești sigură că asta-i tot? o întrebă Joe, depunând elicopterul pe parkingul *Superdome*, de unde o lua în fiecare dimineață și după-amiază.

— Da. Am căzut doar adânc în butoiul cu melancolie. Niciun motiv de îngrijorare.

— Nu-s prea convins, dar nu te voi sili să vorbești. Ne vedem după-amiază, da?

— Sigur.

Coborî din elicopter, își luă lucrurile și trânti portiera. Alergă pe sub palele ce se roteau, până ieși la loc liber, după care se întoarse să-i facă semn cu mâna lui Joe în timp ce aparatul decola.

Keely merse cu pas greoi spre mașină și o descuie. Se gândise serios să anunțe că era bolnavă în dimineața aceea, dar hotărâse că era mai bine să vină la serviciu, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mai bine să fie ocupată, decât să se târască prin casa pustie, gândindu-se la viața ei monotonă.

Conduse mașina până în Cartierul francez, unde întotdeauna se produceau ambuteiaje. La ora aceea din zi, străzile înguste, neadecvate circulației moderne, erau blocate cu camioane de aprovizionare ce se opreau la numeroase restaurante și magazine din *Vieux Carré*. Intră, în sfârșit, în parcare de pe terasa unei clădiri vechi și parcurse pe jos ultimul cvartal până la studiourile K.D.I.X.

Ploaia din ajun încetase, iar soarele apos căuta să strălucească, încercare pe care Keely e găsea

ofensivă. Dorea ca nimic să nu lumineze ziua aceea. Căzuse pradă unei negre disperări și voia ca lumea s-o ia la cunoștință.

Timp îndelungat, privi pe fereastra biroului, retrăind momentele când Dax o ținuse în brațe și o sărutase. Păstra amintiri vii ale tuturor cuvintelor lui. Credea tot ceea ce-i spusese. Din acest motiv, nu se îndoia că n-avea s-o mai caute. Nu puteau fi „prieteni” și nimic mai mult. Chimia dintre ei era prea electrică. De fiecare dată când erau împreună, îi trădau nu numai pe Mark, ci și propriile lor principii. Nu avea nevoie de el în viața ei, complicând o situație deja insuportabilă. Și, cu siguranță, nici el n-avea nevoie de ea într-a lui. Adversarii lui ar fi găsit un adevărat festin dacă întreținea relații cu soția unui M.I.A., și mai ales cu una atât de cunoscută ca ea.

Hotărâtă să nu rămână cu gândurile la Dax, se duse la birou și micșoră metodic teancul de scrisori fără răspuns, dădu telefoane și vorbi pe îndelete cu producătorul emisiunii de dimineață, întrucât lucra în schimburi, prezentând și traficul de după-amiază, de obicei pleca la ora douăsprezece și nu mai avea nicio obligație până la ora trei și jumătate, când se întâlnea din nou cu Joe la *Superdome*.

Aproape sosise ora de plecare, când ușa biroului se deschise și năvăli Nicole.

— Slavă Domnului că ești aici, gâfâi ea, cu sufletul la gură. Tocmai mi-ai salvat viața.

Keely nu putu să nu râdă de vizibila ușurare a prietenei sale. Mâna cu verigheta i se întinse pe piept, într-un gest de recunoștință.

— Spune-mi repede ce-am făcut, ceru ea.

— Îți voi lua un interviu în direct la actualitățile de prânz.

— Mai ghicește o dată.

— Keely, lasă-te de bancuri cu mine. Nu glumesc. Invitatul programat tocmai mi-a dat telefon, spunându-mi că e bolnav și nu poate veni. Dacă nu vrei ca telespectatorii noștri să vadă cînșpe minute de diapozitive de-ale mele din vacanță, îi vei lua locul. Am să te intervievez despre M.I.A. și despre ceea ce s-a întîmplat la Washington, săptămîna trecută. Este un subiect la zi și interesant. Atunci care-i problema?

Nu-i venea nici măcar să trăiască, necum să mai apară și la televizor – asta era problema.

— Nicole, în oricare altă zi, aș face-o, dar azi nu mă simt bine. Arăt prost.

— Palavre Arăți trăsnet ca întotdeauna.

— Am cearcăne sub ochi! exclamă Keely.

— Și eu, strigă Nicole la rîndu-i. Machiajul face minuni. În plus, nu vei lăsa niște cearcăne amărâte să-mi distrugă cariera, nu?

— Nicole, știu că, dacă te-ai strădui, ai putea găsi pe cineva care îți este îndatorat. Ce zici de primar? E bun oricînd în situații de urgență.

— Și mai e și plicticos ca dracu'. Ai un subiect bun, Keely. Adună-te. Intrăm în zece minute, adăugă ea, uitându-se la ceas. Doamne, nici nu m-am uitat peste scenariu. Haide.

Se apropie de biroul lui Keely și, apucînd-o de braț, o săltă în picioare.

— Am crampe, scînci Keely.

— Ia o aspirină.

— Rochia asta e...

— Minunată.

Ajunseseră la ușă.

— Of, la naiba, de ce nu? se întrebă Keely printre dinți.

— Asta-i ideea, replică Nicole, în timp ce o împingea pe culoar. La ușa toaletei, se opri. Fă ce știi

că ai nevoie și pe urmă vino. Interviuul va intra după buletinul meteo, pe la douășpe și douășpe, dar să ajungi mai repede, ca să-ți putem fixa microfonul. Și dacă-ncep să-ți pun întrebări idioate, întrerupe-mă cu explicații lungi. N-am apucat să mă pregătesc.

O îmbrânci pe Keely în toaletă.

Privind în oglinda vălurită de deasupra chiuvetei pătate de rugină, se strădui să-și aștearnă pe față o oarecare aparență de veselie. Își împrăspătă roșeața din obraji, își accentuă rujul și se pieptănă. Rochia de mătase avea să arate bine pe ecran. Cel puțin, nu purta dungi sau pepit care să se „târască”.

Uitându-se la ceas, observă că era douăsprezece fix. Ieși din toaletă și coborî scara de beton spre ușile late și groase ale studioului. Inscricția roșie *Se emite!* Era aprinsă, iar Keely întredeschise ușa doar atât cât să se strecoare înăuntru. Studioul era întunecat, cu excepția cercului de lumină din jurul pupitrului de știri, unde Nicole și colegul ei prezentator, un tânăr, citeau actualitățile.

Așteptă ca ochii să i se deprindă cu întunericul, înainte de a păși cu atenție peste cablurile așternute pe podeaua studioului. Când pe monitor apăru o reclamă, regizorul de emisie își desprinsc casca de una dintre camere și se apropie de ea, luând-o de braț.

— Salut, frumusețeo, o întâmpină el vioi. Permite-mi să te conduc în decorul pentru interviu. Faci o vâjâială cu mine?

— Numai când ți-o da voie nevastă-ta, Randy, râse Keely Cum e treaba?

— Haos, ca de obicei. Îți mulțumim că ne ajuți. Unii nu vor să apară în aceeași emisiune cu Devereaux.

— Dev...

Numele îi pieri pe buze când intră pe platou, sub mâna călăuzitoare a lui Randy, văzând că Dax era deja așezat pe canapea, cu microfonul montat.

— Cred că vă cunoașteți, spuse Randy, împingând-o ușor pe Keely lângă Dax și predându-i un microfon. Vezi să nu-ți agațe mătasea, o preveni el.

— Randy, mai avem treizeci de secunde pauză, îl anunță un cameraman.

— Mai trec pe la voi în pauza următoare, spuse regizorul înainte de a reveni la camera lui și a-și pune casca la loc.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Keely, din colțul gurii.

— N-am știut, răspunse Dax printre dinți, aranjându-și cravata cu multă pompă.

Capul i se răsuci spre el.

— N-ai știut?

— Până azi-dimineață. Nicole m-a sunat cu noaptea-n cap, numai scuze. A zis să fiu aici la amiază. Și iată-mă.

Keely își îndepărtă trupul de prezența lui caldă, atât de aproape, pe mica sofa. Trăgându-și marginea fustei, mormăi:

— Ne-a tras în piept pe amândoi. Și mie mi-a făcut aceeași figură. Nu știam că vei fi aici. A spus că-i salvam emisiunea, pentru că invitatul lor nu putea

veni. Îmi pare rău.

— Mie nu.

Îl privi din nou, dar, înainte de a putea vorbi, reflectoarele studioului se aprinseră, scaldând decorul în lumină.

— Salut, păpușel! bubui glasul regizorului de studio, din cabina de sticlă suspendată deasupra pardoselii.

Keely își dădu seama că începuse o nouă pauză publicitară. Cameramanii își manevrau cu abilitate spre ei cele trei camere greoaie, reglându-și-le asupra lui Keely și a lui Dax.

— Vai, scuzați, domnule congressman. Vorbeam cu mica noastră Keely, aci de față.

— Salut, Dave, răspunse Keely, punându-și mâna streășină la ochi și făcându-i semn cu mâna omului de la pupitrul de emisie. Pe neașteptate, vocea ei reverberă prin studio.

— Dă-mi un nivel, te rog, îl auziră pe Dave spunând, apoi, lui Keely, prin difuzor: Mai încearcă o dată, acum pentru proba de microfon.

— Salut, Dave. Keely Preston, probă de microfon. Un, doi, trei.

— Sună grrrozav, gât-mieros. Domnule congressman Devereaux, sunteți amabil?

— Salut, Dave. Ce face nou-născutul?

— Ei, fir-aș al dracu'! Așa e. Data trecută când ați fost aici, nevastă-mea era la maternitate. Mulțumesc că ți-ai amintit. Amândoi sunt bine.

— Perfect, răspunse Dax.

Glasul fără chip spuse apoi, exasperat:

— Nicole, ești bună te rog să-ți aduci pe platou poponețul ăla dulce? Mai avem șaiszeci de secunde.

Keely observase că Nicole se repezise afară de pe platoul de știri și alerga spre oglinda din studiou

pentru a-și verifica perfectă coafură. Acum, traversează sala cavernoasă și se trânti pe scaunul din fața canapelei, agățându-și de guler un microfon.

— Doamne-Dumnezeule, șopti ea sufocată. Ce mai zi. Bună ziua din nou, domnule congressman Devereaux.

O ignoră pe Keely care știe cât de jenată era prietena ei. De când zicea Nicole „Doamne-Dumnezeule”?

— Spune-mi Dax, te rog, îi ceru el.

Nicole zâmbi.

— Așa voi face, dar nu în timpul interviului.

— Te iau pe camera doi, Nicole, o instrui calm Randy, înlocuind instrucțiunile tunătoare ale lui Dave. Cînșpe secunde.

— Gata, voi doi? Întrebă Nicole.

Fără a aștepta răspunsul, se întoarse cu fața spre cameră, își linse buzele și zâmbi. Când lumina roșie de lângă obiectivul camerei se aprinse, începu:

— Astăzi la rubrica de interviu a emisiunii, îi avem invitați în studio pe colega noastră, Keely Preston, și pe domnul congressman Dax Devereaux.

În următoarele șapte minute, Keely și Dax au răspuns la întrebările lui Nicole și au abordat subiecte pe care ea le omisese. Interviul a decurs fără probleme. Keely și Dax nu păreau interesați unul de altul decât prin intermediul tematicii în discuție.

La un moment dat, în timp ce Dax vorbea cu glasul său stăpânit și convingător, Keely întoarse capul să-l privească. Gesticula insistent, iar ea își dădu seama cât de familiară îi era acea atitudine. Toate ideile pe care le exprima erau concise clare, explicite. Nu-și menaja niciodată cuvintele, când era vorba despre bunăstarea cuiva. Unii îl puteau eticheta drept fanatic. Kelly îl admira ca pe un om cu convingeri

ferme.

— Vă mulțumesc amândurora, spuse în când termină interviul și emisiunea de actualități luă sfârșit; se ridică, scoțându-și microfonul. Nici nu vă pot spune cât de recunoscătoare vă sunt că ați renunțat la alte treburi și ați făcut asta pentru mine.

— Îmi pare bine că am putut, răspunse Keely, abia stăpânindu-și furia, în timp ce se elibera pe bâjbâite de microfon.

Știa exact ce avusese Nicole în minte, invitându-i pe amândoi în emisie. Keely negase că ar fi manifestat vreun interes ieșit din comun față de Dax, când Nicole o provocase, seara trecută. Ar fi trebuit să știe că Nicole nu era o neghioabă și, dacă avea vreo sensibilitate deosebit de acută, aceasta se referea la relațiile dintre bărbați și femei.

— Acum, scuză-mă. Am de lucru.

Fără a le mai adresa o vorbă, trecu pe lângă Dax și ieși din studio.

Tremura toată când urcă scara spre etajul doi, navigând prin labirintul de coridoare, până la biroul ei retras. Se lăsă pe scaun și-și acoperi fața cu ambele mâini, respirând adânc. De astă dată, soarta avusese parte de ajutorul altcuiva, dar iarăși îi adusese pe ea și pe Dax împreună. Se împăcase cu gândul că Dax n-avea să ocupe niciun loc în viața ei.

În noaptea trecută, frustrat și furios, ajunsese și el la aceeași concluzie și, manifestând mai multă disciplină decât ar fi putut avea Keely vreodată, spusese că renunța s-o mai vadă. Acum, după doar câteva ore, se întâlniseră iarăși, așezați unul lângă altul pe aceeași canapea, respirând același aer, și fusese dureros să stea atât de aproape, prefăcându-se indiferenți.

Un lucru era sigur: n-avea să stea în biroul acela

întunecos, lingându-și rănilor. Cu cât ieșea mai repede din clădire, cu atât mai bine.

Tocmai își lua haina din cuiul de pe perete, când ușa se deschise încet și Dax se strecură înăuntru, închizând-o în urma lui.

Se priviră lung, în tăcere, câteva momente, Keely cu mâinile încremenite în timp ce-și lua haina. Dax stătea cu spatele spre ușă, parcă ținând în frâu niște forțe contrare.

— Unde te duci? o întrebă el într-un târziu.

Keely se îmbracă. Un mecanism defensiv? Da. Se simțea expusă, vulnerabilă. Irațional și iritant, inima i se zbătea în piept.

— Afară. Îmi iau câteva ore libere, la mijlocul zilei.

— Aha, răspunse el, fără a schița însă nicio mișcare de a se da la o parte din drum. *Doamne, frumoasă mai e*, își spuse. În noaptea trecută, crezuse în toate cuvintele pe care le rostise. Era o demență pentru amândoi să continue cu întâlnirile acelea secrete. Dax disprețuia minciuna și evaziunea. În contextul dat, adăugau un ele de vulgaritate sentimentelor pe care le avea pentru Keely și, fie și numai din acest motiv, nu dorea să mai aibă parte de întrevederi tainice.

N-avea cum să-și reprime dorința pentru ea, așa că voia să elimine tentația. O despărțire civilizată. O înlăturare chirurgicală. Scurt și dintr-o dată. Neconvins, dar hotărât, intrase în studioul acela de televiziune. Apariția ei îi nimicise până și ultima umbră de hotărâre.

Demn, stătuse, răspunzând la întrebările lui Nicole logic și concis, și tot timpul, în minte, făcuse dragoste cu femeia asta. Nu fusese imun față de vecinătatea ei. Trupul său radia o căldura care-l

atrăgea. Era conștient de fiecare mișcare pe care o schița, oricât de mică. Privindu-i ridicările și coborârile ușoare ale pieptului, îi înregistra fiecare respirație.

— Am venit să-ți spun că n-am știut că participi și tu la emisiunea de azi. Văzându-te, am fost la fel de surprins ca și tine.

— Nici eu nu știam că vii. Toată povestea miroase a Nicole. Ea a aranjat-o.

— De ce? Adică, pe lângă faptul că s-a așteptat să iasă un interviu interesant?

— Cred că nu ne-ar fi găsit nici pe departe atât de interesanți, dacă nu ne vedea aseară dansând de împreună, își mută Keely privirea. A... ăă... a început să-mi pună întrebări cu subînțeles, pe urmă.

Știind, deja, că plecarea ei ar fi fost o încercare zadarnică de a lăsa totul în urmă, își scoase pardesiul și îl agăță la loc în cârligul de pe perete. Lăsându-și poșeta pe birou, se așează în scaunul scârțâitor.

— Ce fel de întrebări? zise Dax venind spre marginea biroului și așezându-se pe un colț.

— Despre tine. Cât de bine am ajuns să te cunosc, la Washington.

— Și ce i-ai spus?

— Că abia ne întâlniserăm.

— Iar ea ce-a zis?

Privindu-l, Keely răspunse solemn:

— A zis că nu-i vine să creadă, după cum dansam împreună.

Dax se aplecă înainte, prinzându-i o mână. Degetul lui mare îi mângâie fiecare dintre unghiile lungi, ovale, îngrijite.

— Și ce te-a mai întrebat?

Când își ridică ochii, se opri la nivelul gurii ei. Parcă simțindu-i privirea, limba lui Keely săgetă scurt afară. Câtă putere emana, cu delicatețea ei trandafirie.

Imaginea îl făcea să tremure pe dinăuntru.

— A vrut să știe dacă te consider un „malac”. Îi tresări ei colțul gurii, într-un zâmbet.

Sprânceană neagră și netedă se arcui deasupra unui ochi amuzat.

— Un *malac*? Ei, ce interesant. Și abia aștept să aud ce i-ai răspuns, se aplecă Dax și mai mult, aproape peste ea.

Keely trebui să-și lase capul pe spate, pentru a-l privi în ochi.

— Am zis că, după părerea mea, ai putea fi numit malac.

Dax își înclină capul într-o parte, întrebând-o tachinător:

— Ai spus tu asta despre mine?

Zâmbetul lui era molipsitor, iar Keely răspunse, cu cochetărie:

— Într-un moment de slăbiciune.

Râseră împreună, încetișor. Degetul lui arătător se ridică, poposind pe colțul arcuit al gurii ei. O mângâie pe buza de jos, după care i se desprinsă de gura ei, numai pentru a-i cuprinde gâtul cu degetele pe sub guler, ca s-o tragă spre buzele sale ce coborau. Cealaltă mână o atinse pe lângă sân, când se strecură pe sub brațul ei pentru a-i apăsa spatele, arcuind-o spre el.

Deschiderea bruscă a ușii răsună ca o împușcătură, făcându-i să se îndepărteze precipitat. Keely sări din scaun, dar Dax rămase în fața ei, întors spre ușă, ca pentru a o apăra. Se relaxară ușurați, văzând-o pe Nicole oprită dincoace de prag. Închise repede ușa în urma ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Voi doi sunteți caz de balamuc. Nu știați că dacă serviți o masă din asta trebuie să încuiați ușa? Îi admonestă ea cu

măinile în șolduri, ca un părinte indignat.

Keely îl împinse pe Dax într-o parte, ocolind biroul.

— Nicole, îmi vine să te strâng de gât pentru figura de azi. De ce-ai făcut-o?

Complet neafectată de furia prietenei sale, Nicole se așează pe biroul D.J.-ului.

— Nu vă prefaceți furioși că v-ați revăzut. Aseară, am înțeles clar că voi doi muriți să vă repeziți unul la altul, așa că m-am autointitulat combinatoare, atâta tot, recunosc eu ea încântată. A mers, judecând după ceea ce-am văzut intrând aici. Nu sunt dezamăgită decât pentru că nu v-am găsit într-o poziție mai compromițătoare.

— Nicole! exclamă Keely, cu obrajii înroșindu-i-se intens. Dax... Vreau să zic... noi

Dax veni în spatele ei, cuprinzându-i umerii cu brațul, liniștitor.

— Nicole, spuse el calm, după câte se pare, a remarcat că noi doi ne simțim atrași unul de altul de când ne-am întâlnit la Washington. A fost o situație accidentală. Niciunul din noi nu a plănuit-o, dar așa s-a întâmplat. Amândoi înțelegem zădărnicia de a ne forma o relație. Ea e căsătorită.

O privi pe Keely cu tristețe.

— Iar eu, candidez la Senat. O... o aventură cu o femeie căsătorită nu m-ar avantaja, din punct de vedere politic, chiar dacă ea ar consimți, ceea ce nu va face niciodată. Aseară, după gală, am decis să nu ne mai vedem nici în particular, nici în public, dacă o putem evita. De-asta am fost amândoi cam deconcertați, revăzându-ne astăzi.

— Aseară? Întrebă atentă Nicole, sărind jos de pe birou. După petrecere? Unde?

Dax privi spre Keely și, văzând-o încuviințând,

răspunse:

— La ea acasă.

Nicole se rezemă de birou, moleșită.

— Măculițăăăăă. V-a văzut cineva acolo?

— De ce? Întrebă Keely, neplăcându-i deloc modul în care își rodea Nicole buza de jos.

— Păi nu-s singura care a observat... căldura, cu care ați dansat voi doi. De-asta am venit aici. A apărut prima ediție a ziarului de seară. Mă gândeam că ar trebui s-o vedeți.

Abia acum observară ziarul împăturit pe care-l ținea în mână. Îl întinse spre Keely. Cu o senzație de gol în stomac, Kelly desfăcu prima pagină fascicolului monden. Acolo, într-o fotografie care nu putea scăpa atenției nimănui, se vedeau ea și Dax dansând, ținându-se strâns. Fața lui stătea aplecată peste a ei, care se înălța spre el ca o floare în lumina soarelui. Zâmbeau intim, mai elocvent chiar decât modul în care o ținea. Sub fotografie figura textul: *„Congresmanul Devereaux și Keely Preston, soția unui M.I.A. Prezența lor pe ringul de dans a făcut mai multe capete să se întoarcă.”*

— La dracu', înjură printre dinți Dax, trântind ziarul pe podea. Fir-ar al dracu'.

Keely își încrucișă brațele peste mijloc, întorcând capul, și se duse la fereastră unde rămase privind afară.

Nicole își dresă glasul:

— Ați face bine să vă pregătiți explicațiile, îi preveni ea. Cineva o să se repeadă a momeala asta. Dax, nu te-a văzut nimeni acasă la Keely?

— N-aș crede. Am parcat mașina lângă un restaurant de pe St. Charles și de-acolo am mers pe jos.

Keely se întoarse, privindu-l:

— Așa ai făcut? Nu știam.

— Nu știai? Cum credeai c-am ajuns la tine?

Făcură câțiva pași unul spre altul. Keely ridică din umeri.

— Nu m-am gândit. Pur și simplu ai apărut.

Îi culese o scama de pe reverul sacoului.

— Nu trebuia s-o faci. E un cartier periculos după lăsarea întinericului. Puteai să fii atacat.

— Sunt un *malac*, ai uitat?

— Nu, vorbesc serios, insistă ea cu sinceritate.

Nu ți-a fost frig?

Dax îi dădu la o parte o șuviță de păr.

— Când am plecat? Glumești?

Gluma lui intimă fu acoperită de un chicotit.

— Iu-huu. Pe mine m-ați uitat? interveni Nicole, făcându-i să se întoarcă spre ea cu ochii sticloși de parcă ar fi uitat într-adevăr de prezența ei în încăpere. Personal, sper că veți spune lumii să-și vadă naibii de treabă. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să începeți – sau să continuați – o relație serioasă și fierbinte. Dar dacă bărbăția e mai importantă decât pasiunea, cum bănuiesc cu tristețe că se întâmplă în cazul de față, ar fi bine să vă pregătiți pentru repercursiunile pe care are toate șansele să le genereze fotografia asta. O însoțește un articol pe care nu l-ați citit, insinuând cu convingere că la Washington s-ar fi putut întâmpla mai multe decât audiența aia la comisie. După expresiile voastre vinovate, cred ca supozițiile nu sunt departe de adevăr.

Se duse la ușă.

— Vă rog să rețineți că nu vă sunt dușman, ci prietenă. Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut azi. Dacă vedeam mai înainte ziarul, probabil că aș fi găsit o soluție mai puțin publică pentru a vă face să vă întâlniți.

Miji ochii și continuă:

— Pe de altă parte, ar putea fi scuza voastră pentru aseară. Fuseserăți invitați la emisiunea de azi ca să vorbiți despre problema M.I.A., și nu făceați decât să reeditați cele întâmplate la Washington. Nu-i prea mult, dar s-ar putea să fie tot ce aveți.

Cu aceste cuvinte, ieși. Dax și Keely rămaseră cu privirea spre ușă, încă mult timp după ce se închise. Într-un târziu, se întoarseră unul spre altul. Oftând, Dax își frecă ușor ceafa.

— Cred că tocmai s-a luat hotărârea în numele nostru.

— Așa se pare. Iartă-mă, Dax. Pentru nimic în lume nu trebuia să-ți periclitez ascensiunea politică.

— Știu. Am știut exact ce făceam, când te-am invitat la dansul ăla. M-am amăgit cu gândul că te puteam îmbrățișa platonice.

Arătă spre ziarul căzut la picioarele lui.

— O imagine care valorează mai mult decât o mie de cuvinte.

— Va trebui doar să ne asigurăm că nu le mai dăm apă la moară. Aseară ai spus că nu trebuie, nu putem – să ne mai vedem. Ceea ce s-a întâmplat astăzi ar trebui să accentueze hotărârea asta.

Își ridică privirea spre el.

— Încă mai sunt măritată, Dax. Indiferent ce alți factori mai contribuie, acest fapt rămâne neschimbat și e cel care le dă tuturor celorlalți o importanță atât de vitală. Sunt căsătorită.

Dax porni spre ușă, dar înainte de a o deschide, se întoarse spre ea.

— Ai să te descurci, da? Dacă ești încolțită și ți se cere să comentezi fotografia?

— Am să fac pe proasta. Ne-am cunoscut la Washington. Am luat masa cu un grup de

congresmeni, un reputat jurnalist și încă o membră a P.R.O.O.F. Respect sprijinul pe care l-ai adus cauzei noastre. Te susțin fără rezerve în cariera ta politică. În afară de asta, nimic.

Dax dădu din cap, sumbru. Arăta ca un om în drum spre eșafod, amânându-și plecarea cât putea de mult.

— Dacă mai ai nevoie de mine pentru ceva...

Ochii ei răspunseră în locul oricăror cuvinte.

Apoi plecă, lăsând în urma lui o durere insuportabilă. Orbește, Keely reveni pe bâjbâite la birou și-și rezemă capul pe brațe. Țârâitul ascutit al telefonului îi întrerupse brutal plânsul slab.

— Da, scrâșni ea în receptor.

— Domnișoară Preston, sunt Grady Sears de la *Times-Picayune*.

Keely strânse mai tare receptorul, adunându-și toată stăpânirea de sine.

— Da?

Capitolul 9

N-a fost decât primul dintr-o serie de apeluri similare. Insistenții reporteri au rămas total dezamăgiți de răspunsurile calme ale lui Kelly Preston Williams la barajul lor de întrebări insinuante. Chestionată dacă între ea și congresmanul Devereaux exista o legătură romantică, râdea cu nepăsare.

— Sunt convinsă că domnul congressman n-ar fi deloc flatat ca numele să-i fie legat romantic de al unei bătrâne doamne căsătorite.

— Soțul dumneavoastră lipsește de peste doisprezece ani, doamnă Williams. Și nu sunteți deloc bătrână. Congresmanul are o sumedenie de întâlniri romantice notorii.

Oare? Cât de multe au fost? N-o fi decât una dintre numeroase altele?

— Nu știu nimic despre viața sentimentală a congresmanului Devereaux, trecută sau prezentă.

— Cum explicați atitudinea intimă în care dansați?

Această întrebare era pusă cu un rânjet de satisfacție.

— Fotografiile nu mint, doamnă Williams.

— Nu, dar pot fi interpretate greșit. Congresmanul și cu mine sărbătoream o victorie comună, obținută la Washington. A susținut cauza P.R.O.O.F. Dacă și în campania electorală va folosi la fel de multă eleganță ca pe ringul de dans, cu siguranță că va câștiga alegerile.

Ultimele cuvinte le spusese cu un zâmbet silit. Părea ca o muiere idioată și afectată, dar era mai bine așa, decât să pară o participantă vinovată într-o încurcătură amoroasă.

Toate interviurile au urmat același sistem. Întrucât nici ea și nici Dax nu ofereau noi prilejuri de ațâțare a flăcărilor scandalului, acesta se stingea rapid. Exact când credea că-i respinsese până și pe cei mai incisivi dintre reporteri, află că îi mai rămăsese să-l înfrunte pe cel mai rău.

Trecuseră patru zile de la apariția ei și a lui Dax în emisiunea de actualități. Joe o aducea înapoi la mașina parcată pe *Superdome*, după o zi de muncă grea. Trei reporteri îndărătnici îi ceruseră noi comentarii.

— Se pare că ești căutată! strigă Joe, peste duduital zgomotos al motorului, în timp ce ateriza.

Keely observase deja mașina parcată lângă ei, iar acum îl văzu pe omul care deschidea portiera, coborând de la volan. Era Al Van Dorf.

— Așa se-arată, murmură ea cu amărăciune.

Mulțumindu-i lui Joe pentru că o adusese vătămată, îi făcu semn cu mâna și, în loc să fugă pe sub palele elicei ca de obicei, porni cu pas măsurat spre mașină. Van Dorf se poziționase în drum.

Reporterul privi elicopterul decolând și înclinându-se accentuat în direcția hangarului, unde Joe îl ținea când nu era folosit.

— Rămân încontinuu uimit de cum zboară aparatele astea, spuse el, continuând să privească aeronava care se îndepărta.

— Bună ziua, domnule Van Dorf. Ce vă aduce la New Orleans? Vi s-au epuizat subiectele fierbinți din Washington?

Ușurel, Keely, se preveni ea. Nu era în interesul ei să-l irite. Își îmblânzi cuvintele sarcastice cu un surâs grațios, dându-și seama, după privirea lui iscoditoare, că nu știa dacă întrebarea fusese sau nu intenționat ironică.

— Să zicem că, în acest moment, aici se găsesc subiecte mai interesante.

Ochii lui feroce sclipiră dinapoia ochelarilor demodați. Zâmbetul i se ivi încet și, în sfârșit, se materializă, zise insolent:

— Ca de pildă, dumneavoastră și kongresmanul Devereaux.

Expresia ei de totală uimire ar fi meritat un Oscar.

— Nu... nu înțeleg. Domnul kongresman Devereaux și cu mine?

— Ce-ar fi să mergem undeva să bem un păhărel și să stăm de vorbă? dădu el s-o apuce de braț. Keely îl evită cu grație, lăsându-l însă cu mesajul clar că nu dorea să fie atinsă.

— Nu, mulțumesc, domnule Van Dorf. Sunt în drum spre casă.

— Ei, atunci, cred că va trebui să vorbim aici. Băgând mâna în buzunarul de la piept, scoase o pagină de ziar împăturită. Keely știu imediat care era. Van Dorf studie fotografia lor, cu e înclinare obiectivă a capului său aproape chel.

— Sunteți fotogenică, doamnă Williams.

— Mulțumesc.

— N-ați spune că și congressmanul e fotogenic? E chipeș ca un diavol.

— Așa este. Foarte chipeș.

Răspunsul ei prompt îl surprinse. Părea aproape furios că nu dădea niciun semn de nervozitate. Profitând că-l prinsese cu garda jos, întreabă:

— Despre ce doriți să vorbim, domnule Van Dorf?

O privi cu șiretenie. Femeia asta nu era o pradă ușoară. Dacă intenționa să joace dur, atunci așa avea să facă și el.

— Devereaux se pricepe la fel de bine la amor ca la dezbateri?

Dacă întrebarea fusese menită s-o șocheze, reuși. Un moment, Keely rămase prea buimacă pentru a răspunde. Când o făcu, îi veni greu să articuleze cuvintele, cu buzele ca de cauciuc.

— Aluzia dumneavoastră e de neiertat, domnule Van Dorf, și prefer să n-o onorez cu un răspuns negativ.

— Nu sunteți amanți, dumneavoastră și Devereaux?

— Nu.

— Atunci, cum explicați fotografia asta?

— Cum o explicați dumneavoastră? ripostă ea; starea șocată îi fusese înlocuită de furie și abia își stăpânea impulsul de a pocni rânjetul ăla afectat care-i strâmba gura într-o grimasă hâdă. Oamenii dansează tot timpul. Insinuați că președintele are o aventură cu fiecare femeie cu care dansează la recepțiile Casei Albe?

— Da, oamenii dansează tot timpul, dar rareori având niște zâmbete atât de sublime pe fețe.

— Congresmanul Devereaux este un om fermecător. Îl găsesc inteligent, charismatic, entuziast. Îl admir pentru poziția pe care a avut-o în problema M.I.A. Îi respect curajul cu care își înfruntă adversarii. Admirație și respect. Asta e tot ce simt pentru el.

Minți, o acuză propria-i minte, îndârjind-o și mai mult spre a-l descuraja pe Van Dorf.

— Felul cum detectați ceva ilicit într-un singur dans mă depășește. Asta considerați dumneavoastră gazetărie profesionistă?

— Nu e vorba numai despre un dans, doamnă Williams, replică Van Dorf rece. Mai sunt și toate acele priviri și zâmbete pe furiș de la Washington. O zi ploioasă, în care niciunul din dumneavoastră n-a putut fi găsit. O presimțire de-a mea.

Keely râse fără chef.

— Dacă „presimțirile” sunt singurele dumneavoastră surse de informații, n-ar strica să găsiți altele, mai de încredere. N-am fost niciodată amanta congresmanului Devereaux.

Acesta era adevărul.

— Și niciun voi fi vreodată.

Asta rămâne de văzut.

— Și nici nu vreau.

Ceea ce era *o minciună*.

— Acum, v-am acordat tot timpul de care dispuneam. Cred că ați avea lucruri mai interesante de scris decât despre „privirile și zâmbetele pe furiș”, care toate nu sunt decât plăsmuiri ale bogatei dumneavoastră imaginații.

Cu aceste cuvinte, trecu pe lângă el spre mașină, descurie portiera cu mâini tremurătoare și se așază. În timp ce-și trăgea înăuntru marginea pardesiului, Van Dorf o întreabă:

— Ce părere are kongresmanul Devereaux despre dumneavoastră?

— Întrebați-l.

Îi adresează zâmbetul lui leneș, îngâmfat.

— A, asta și intenționez. Puteți fi sigură.

Keely trânti portiera, porni motorul și, stăpânindu-și imboldul de a demara în trombă, părăsi parcajul cu e viteză rezonabilă.

Seara, când se culcă, încă mai tremura de nervozitate. Ar fi putut să spună și ceva ce nu spusese? Afirmase ceva ce nu trebuia? Oare Var Dorf o șezuse? Probabil că nu, dar nu avea nicio bază pentru un reportaj. Dacă publica un articol, făcând aluzii la o relație sentimentală între ei, s-ar fi făcut de râs. Nu avea nicio probă, niciun fapt real. Materialul lui se limita strict la supoziții. Și, în esență, ea și Dax erau nevinovați.

Desigur, putea nimeri peste faptul că Dax o vizitase acasă, după balul de binefacere al Ligii artelor. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice ca să-l convingă că nu se întâmplase nimic, mai ales din moment ce Van Dorf era pregătit să creadă tot ce putea fi mai rău. Dar, în fond, nimic *nu se întâmplase*. Nu aveau absolut niciun motiv de vinovăție.

Toată lumea o credea amanta lui Dax. Nu era nimeni în stare să-și închipuie că Dax putea avea relații platonice cu o femeie?

În ultimele două zile, faptele sexuale ale lui Dax și lunga sa listă de „cuceriri” fuseseră întoarse și pe față și pe dos. Keely negase cu vehemență că ar fi fost următorul nume pe acea listă, dar asta era suspectată, automat, a fi. Dacă se supunea avansurilor lui Dax, așa ceva ar fi devenit? Încă o dungă pe răbojul lui? Nu, nu. Și totuși...

Citise în ziarul din seara trecută un interviu cu Dax. Întrebat despre fotografia, de-acum infamă, cu Keely Preston, răspunsese vesel: *„Aș fi dorit să-mi fi publicat fotografia cu reprezentantul Sindicatului docherilor. Arătam mult mai bine, deși hamalul ăla mățăhălos nu era nici pe departe la fel de fermecător ca doamna Williams.”*

Luase totul în derâdere, cu nepăsare. Desigur, în situația dată, nici nu putea face altceva. Dar poate că asta simțea cu adevărat. Poate că nu suferea nici pe departe atât cât îi declarase el.

Lacrimile îi încețoșau vederea, atunci când privi spre bibliotecă. Fotografia ei cu Mark în ziua nunții se afla la locul său, pe raftul al treilea. Mireasa avea părul împletit în două cozi lungi, căzându-i pe umeri, până la sâni. Rochia de lână pură era tivită la cel puțin cincisprezece centimetri deasupra genunchilor și se combina ridicol cu botinele din imitație de piele ce-i cuprindeau pulpele. Nici nu putuse fi vorba despre o rochie tradițională de mireasă. Nu avuseseră timp aleagă s-o aleagă. Însă chiar se măritase, arătând așa?

Ochii ei arzători se abătură spre tânărul din fotografie. *Mark! Unde ești? Ce ți s-a întâmplat? Mai ești în viață? Iubitul meu Mark. Căci asta ai fost, un iubit. Bun, generos, tandru, amuzant, toate la un loc.*

Ideala dragoste dintâi.

În fotografie, părul lui era tuns după moda Beatles de la începuturi, cu şuvițe lungi căzându-i peste sprâncene. Era cu numai câteva zile înainte ca armata să-l oblige să se tundă, la cazarmă. Pantalonii și mânecile sacoului erau prea scurte și strâmte pentru constituția lui athletică. Pantofii arătau minusculi în contrast cu croiala largă, la modă, a pantalonilor.

Amândoi aveau pe buze zâmbete prostești, foarte încântați de ei înșiși că făcuseră o faptă atât de matură precum căsătoria.

Keely se ridică în capul oaselor, pentru a privi mai atentă fotografia. Fata din poză părea a fi alta. Nu avea nicio legătură cu femeia care era acum – Kelly Preston Williams! Îi era la fel de străină ca o necunoscută. Această Keely nu se putea regăsi în copila de-atunci.

Și nici Mark, dacă trăia, nu mai era același tânăr. Keely nu putea atașa un chip, un glas, un zâmbet, o personalitate, bărbatului care va fi fost Mark, dacă se întorcea acasă. Băiatul din fotografie se dusese, dispăruse. Și, la fel de sigur, nici nu mai exista.

Keely se întinse în pat, cu privirea în tavan. Încercă să-și aducă aminte ce simțise când era sărutată și mângâiată de Mark, dar nu se putea concentra decât asupra sărutărilor și mângâierilor lui Dax. Nu-și amintea să fi pierdut vreodată orice simț al timpului și al spațiului, când o săruta Mark. Poate că băătăle inimii i se acceleraseră și palmele i se umeziseră de nerăbdare, dar nu ținea minte să-i fi invadat membrele acea căldură grea, nici senzația lichidă, de topire, care în același timp o schilodea și-i dădea viață.

Închizând ochii, chemă un iubit imaginar. Când acesta sosi, nu avea aspectul tânăr și blond al soțului

ei, ci păr și ochi negri, moșteniți de la strămoșii creoli francezi.

Trupul nu-i era cutreierat de mâini neîndemânatice, ci de unele sigure pe talentul lor excitant. Nu bâjbâiau după zonele erogene, ci le găseau fără greș, atingându-le cu reverență. Lăcomia și pripa nici nu intrau în discuție.

Sărutările lui erau profunde, angajând fiecare parte din gurile amândurora într-un balet senzual. Dinții, buzele și limbile deveneau instrumente erotice care hărțuiau, mângâiau, sorbeau, sondau.

O gură cu gropiță îi murmură ceva pe sân, înainte de a-i potopi cu sărutări ușoare pielea gingașă. O limbă trecea mătăsos peste sfârc, ca pentru a-l ademeni să se relaxeze, dar făcând vârful bosumflat să se întărească și mai mult.

Mâinile persuasive mângâiau tot mai jos, atingeau, găseau. Îl primea cu bucurie pe fantomaticul amant. Acesta acceptă invitația, șoptindu-i la ureche, proslăvindu-i feminitatea chiar în timp ce și-o revendica sieși.

Se mișcau împreună, dăruind și primind în egală măsură. Golul acela dureros, ce făcea atât de mult parte din ea, se umplea. Devenea una cu amantul ce-i sufla cuvinte drăgăstoase în ureche, în timp ce trupul lui grăia într-un limbaj poetic numai al său.

Zvârcolindu-se de dor neostoit, Keely își arcui soldurile în sus, implorându-i iubitului imaginar eliberarea. Aceasta o învălui ca o pătură caldă, sufocând-o un moment, până începu să se agațe de aer ca să-i umple plămânii flămânzi.

Încet de tot, coborî. Ochii i se deschiseră temători, întrebându-se amețită ce i se întâmplase. Înțelegerea aduse cu sine o rușine ce-o inundă. Căci, când îi cerșise iubitului să înceteze, nu numele soțului

ei îl rostise, ci pe acela al lui Dax Devereaux.

Perna îi absorbi lacrimile fierbinți ale amarnicelor remușcări.

*

— Vrei să luăm niște sandvișuri la Jackson Square, de prânz?

La fel ca majoritatea conversațiilor telefonice ale lui Nicole, și aceasta era fără preambul.

— Eu nu...

— Ai altceva mai bun de făcut? o întrerupse Nicole, cu o undă de asprime.

— Nu, recunoscui Keely.

— Ne vedem la intrare, în juma' de oră. Aduc eu sandvișurile.

Din ziua când îi făcuse lui Keely farsa de a se prezenta împreună cu Dax la actualități, Nicole o ocolea discret. Vorbiseră ocazional la telefon, se întâlniseră pe coridoarele studioului, dar între ele nu se mai simțea vechea camaraderie, iar Keely îi ducea dorul.

La momentul stabilit, coborî s-o întâlnească pe Nicole la poartă. Ieșiră din clădire pe Chartres, mergând câteva străzi pe jos, spre scuarul istoric. Acela era unul dintre locurile favorite ale lui Keely. Cu Catedrala Saint Louis, Prezbiteriul și Cabildo-ul, pe o latură, și cu clădirea Pontalba pe latura alăturată, uneori îi părea rău că pierduse toate în evenimente memorabile care se produsese acolo sau în apropierea acelui punct de reper. Se mulțumea să se plimbe printre artizanii de trotuar care-și înșirau mărfurile în jurul scuarului.

În ziua aceea, când au intrat în scuar pe poarta dinspre nord, din fața catedralei, soarele strălucea, iar

un porumbel stătea încântat pe capul lui Andrew Jackson⁷. Florile timpurii de primăvară făgăduiau îmbobocirea. Alegând o bancă liberă, Nicole scormoni prin punga de hârtie și-i întinse lui Keely un sandviș împachetat.

— Mă omoară suspansul, spuse ea, mușcând dintr-o tartină din pâine de secară cu ou și salată. Sunt sau nu sunt?

— Ești sau nu ești, ce?

— Iertată.

Nicole rostise cuvântul încet, privind-o pe Keely cu atâta regret, încât aceasta nu-și putu stăpâni râsul. Lăsându-și sandvișul în poală, își îmbrățișă prietena, strângând-o cu putere.

— Ești, și îmi pare și mie rău. Mi-ai lipsit.

Nicole se retrase, înghițindu-și lacrimile rebele.

— Ei, slavă Domnului că s-a terminat. Credeam că va trebui să port pânză de sac și cenușă în cap până la sfârșitul zilelor. Iar griul îmi vine oribil.

Replica ei n-o păcăli pe Keely. Fusese răvășită emoțional și era clar că-i lipsiseră confidențele la fel de mult ca și ei.

— Ceea ce-ai făcut a fost o lovitură sub centură, dar pe-atunci asta mă preocupa cel mai puțin, clătină Keely din cap.

Trecuseră două săptămâni de când îl văzuse ultima oară pe Dax. N-ar fi trebuit ca timpul să vindece toate rănilor? Dovedise contrarul acest truism. Cu cât trecea mai mult fără să-l vadă, cu atât jinduia mai mult după el.

— Vrei să-mi povestești? Adică, tot ceea ce n-am putut deduce singură.

Keely îi aruncă o privire piezișă.

⁷ Andrew Jackson. 1767- 1845, al șaptelea președinte al Statelor Unite, 1829-1837.

— Și ce ai dedus?

Învelind resturile tartinei în celofan, Nicole deschise o cutie de răcoritoare. Îi oferi și lui Keely una, răspunzând:

— Cred că v-ați cunoscut undeva prin Washington, v-ați simțit instantaneu atrași unul de altul, ați știut din capul locului că situația putea deveni încurcată, ținând seama de pozițiile voastre în viața profesională, și de-atunci conștiințele și libidourile vi se luptă încontinuu.

Keely privi absentă spre statuia lui Andrew Jackson unde poposiseră și mai mulți porumbei.

— Cam asta ar fi.

— Keely, de ce te martirizezi singură? Dacă vrei să ai o aventură cu el, n-ai decât. Ce dacă e congressman, tot bărbat este. Și cui îi pasă, în vremurile noastre, cine cu cine se culcă? Fii egoistă. Mai gândește-te și la tine, măcar o dată.

— Trebuie să mă gândesc și la el.

— De ce? E băiat mare. A intrat în povestea asta cu ochii deschiși. Cunoscându-te pe tine, nu cred că l-ai provocat până n-a mai avut încotro, nu? N-a fost el agresorul?

— Păi, ba da, dar... l-am spus de la bun început că sunt măritată, dar nici n-am refuzat să mă întâlnesc cu el. A fost atât de... era...

Nicole murmură o obscenitate printre dinți.

— Te-ai culcat cu el?

La vederea expresiei șocate a lui Keely, se grăbi să se justifice:

— Ei, ce dracu', nu văd niciun motiv să te-ascunzi după deget. Ai făcut-o?

— Nu, abia șopti Keely.

— Atunci nu-i de mirare ca ești nefericită. De ce, pentru Dumnezeu, ți-e atâta rușine? Nu e o stare

permanentă. Culcă-te cu el și scoate-ți-l din organism. Nu e ca și cum ai fi îndrăgostită...

Se întrerupse, trăgând șuierător aer în piept. Apucând-o pe Keely de sub bărbie, îi smuci fața spre ea și văzu lacrimile ce luceau în ochii verzi și chinuiți ai prietenei sale.

— Dumnezeule, murmură ea. *Ești* îndrăgostită de el. De Dax Devereaux. Măculițăăă, Keely. Tu când faci ceva, o faci în stil mare, nu? Eu te-am încurajat să ai o aventură simpatică și fără complicații, iar tu ai ales un congressman care speră să ajungă senator, după care te-ai îndrăgostit lulea de el.

Keely se simțea atinsă de tonul muștrător al lui Nicole.

— Nu mi-aș dori să am o aventură cu el dacă nu l-aș iubi. Eu nu-s ca tine. Nu pot să separ sexul de dragoste. Pentru mine, sunt una și aceeași. Nu pot lua la fel de ușor ca tine sexul cu un bărbat.

În momentul când cuvintele îi ieșiră pe gură, își și dori să le retracteze. Acoperi mâna moleșită și inertă a lui Nicole cu a ei, apăsând-o cu putere.

— Iartă-mă, scrâșni ea. N-aș fi spus asta dacă nu eram supărată. Știi că nu te cenzurez. Ceea ce faci tu, cum vezi lucrurile, e treaba ta.

Nicole pufni scurt.

— Ce naiba, dacă cineva îmi cunoaște reputația, eu-s aia.

Privi un moment în gol, apoi își întoarse spre Keely capul, cu claia sa de păr bogat.

— Nu ți-a trecut niciodată prin minte că mi-aș putea dori să fiu la fel ca tine?

— Ca *mine*? întrebă Keely, cu sinceră neîncredere.

— Te surprinde? Nu știu de ce-ar fi cazul. Poate nu-ți dai seama cât de unică ești. Tu reprezinți ceva. Ți

s-au oferit niște valori, niște principii după care să trăiești. Nu ți s-au predicat. Le-ai învățat prin forța exemplului. Mi-ar plăcea să fiu distinsă în stilul tău. Am un limbaj deplorabil și-o știu. Un comportament scandalos, și știu. Aș vrea să fiu rafinată, să vorbesc delicat și cu distincție. Aș dori ca și pe mine să mă respecte oamenii la fel ca pe ca și pe tine.

Slobozi din nou hohotul acela dur de râs.

— Slabe speranțe.

Keely ezită, înainte de a o întreba încet:

— De de... de ce ai... relații... cu atât de mulți bărbați?

— Adică de ce mă culc cu atâția, nu?

Întrebarea era plină de amărăciune, dar destinată sieși, nu lui Keely.

— Cred că nu fac decât să răspund la ceea ce se așteaptă din partea mea. Mama l-a părăsit pe tatăl meu, când eram prea mică pentru a mai ține minte. El însă nu m-a lăsat niciodată s-o uit. În fiecare zi din viața mea, mi-a amintit cât de mult semănăm cu ea: o târfă din naștere, bună ce nimic, condamnată la o viață de păcat și de imoralitate. Și-a descărcat asupra mea toată furia pe care o avea pentru mama.

Își urmări cu degetul țesătura în diagonală a fustei, amintindu-și trecutul dureros.

— Înțeleg, m-am analizat și eu. Caut pe cineva care să mă iubească, sperând să găsesc în fiecare bărbat cu care umblu afecțiunea paternă pe care n-am avut-o niciodată. Din ziua când am avut prima oară nevoie de suport, tatăl meu m-a numit vagaboandă. A avut dreptate. Sunt o vagaboandă. De înaltă clasă, dar tot vagaboandă sunt.

— Nu spune asta despre tine, Nicole. Nu ești așa ceva! Ai o mare capacitate de a iubi, numai că niciodată nu ți-ai canalizat-o în direcția potrivită. Cred

că te temi să iubești pe cineva, ți-e frică să nu te respingă la fel cum a făcut tatăl tău.

— Vorbeam despre tine, ai uitat?

— Acum vorbim despre tine. Pe sub fațada asta dură, gen mă-doare-n-cot, pe care i-o arăți lumii, există o femeie nesigură și singuratică, implorând să fie iubită pentru ceea ce este, nu pentru imaginea orbitoare pe care o proiectează. Iar un bărbat cu cap are toate șansele s-o vadă pe această femeie.

Privind fața lui Nicole, adăugă:

— Charles Hepburn, poate.

La aceste cuvinte, Nicole râse de-a binelea.

— Vorbești despre respingeri! Am încercat toate figurile, ca la carte, ca să-l aduc pe omul ăsta în patul meu, dar m-a refuzat scurt. Nu că nu l-aș dori *eu* pe *el*, ci *el* nu mă vrea pe mine. A devenit, în ceea ce mă privește, o problemă de mândrie. O provocare.

Apăsându-și mâna pe inimă, declară teatral:

— Pune mare preț pe fidelitate.

— Bravo lui!

— Ei bine, o poate lăsa baltă, dacă-și închipuie că aș renunța la oricare alt bărbat pentru el.

Rămaseră tăcute. Nicole împinse o pietricică pe asfalt, cu vârful pantofului.

— Indiferent ce ți-am spus în trecut, te respect, pe tine și idealurile tale.

Keely surâse.

— Iar eu îți invidiez curajul. Uneori, cred că moralitatea înseamnă ceva mai mult decât teama de consecințe.

Nicole își umezi gura angelică, întrebând ezitant:

— Ce simte Dax pentru tine, Keely?

— Nu știu. A spus lucruri care mă fac să cred că... dar, în fond...

Lăsă fraza neterminată.

— Ai încredere că mă pricep puțin mai mult decât tine la bărbați?

Când Keely dădu din cap, privind-o, Nicole continuă:

— Cred că l-a pocnit la fel de rău ca pe tine. Stai o clipă și lasă-mă să termin, adăugă ea oprind încercarea lui Keely de a o întrerupe. Să nu te-nfurii sau cine știe ce, O.K.? M-am dat și eu puțin la el.

Keely rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă, iar Nicole se repezi mai departe:

— Am spus să nu te-nfurii pe mine. Ce naiba, merita să fac o-ncercare, nu? Pe-atunci, bănuiam doar că s-ar putea ca voi doi să aveți ceva pus la fiert pe foc scăzut. A fost după interviu, când ai ieșit din platou înțepată, ca o sfântă jignită. Mi-am pus în joc toate armele de „vino-ncoa”, dar tipul a rămas complet indiferent. Zero. Nicio șansă. Nici măcar n-a intrat în joc, prefăcându-se că l-aș interesa, ci se încăpățâna să tot întoarcă ochii spre ușa pe unde ieșiseși.

— Asta nu prea dovedește mare lucru.

— Nu. Dar când v-am văzut împreună, era... nu știu... atent, protector. Cunoscându-i reputația cu femeile, care majoritate provine din exagerarea conjuncturilor, sunt convinsă, nu mă așteptam să fie atât de...

Căută un cuvânt, și propuse:

— ... absorbit. Oricum *altfel* o fi, nu se prinde. Recunosc că am refuzat câteva oferte și, cu toată modestia, puține oferte de-ale mele au fost refuzate. Nu-i un lucru de care să fiu deosebit de mândră. Sunt însă mândră să-ți spun că omul tău nici măcar nu i-a văzut pe-ăștia - își cuprinse ea sânii, ridicându-i și apoi lăsându-i să cadă la loc. Nici părul ăsta nu l-a văzut, nici ochii, care se pricep la nebunie să scoată bărbații

din minți. Te vedea numai pe tine, Keely.

Se opri, pentru a judeca efectul cuvintelor ei asupra lui Kelly.

— Crezi ce vrei. Dacă ar fi să pun pariu, aş miza că între tine şi congressman încă nu s-a scris ultimul capitol.

Keely scutură din cap a negație.

— Nu. Apreciez tot ce mi-ai spus, dar s-a terminat încă înainte de-a fi început măcar.

— Strict confidențial, spuse Nicole, cu voce întretăiată. Dacă diseară ai avea de ales, pe care l-ai prefera? Pe Dax sau pe Mark?

Keely se smuci, ca şi cum ar fi primit o palmă.

— Joci necinstit! N-am ce răspuns să-ţi dau la aşa ceva.

Privind-o cu tristețe, Nicole spuse într-o șoaptă compătimitoare:

— Tocmai mi l-ai dat.

Capitolul 10

Keely şi Nicole erau sleite de râs, când au deschis uşile grele ale studioului, ieşind. Se rezemau una de alta, abia ținându-se pe picioare, chicotind ca două liceene. Trecuseră două săptămâni de la picnicul din Jackson Square. Confidențele împărtășite în acea zi adăugaseră o dimensiune nouă prieteniei lor. Azi, Nicole o convinsese pe Kelly să ia cina împreună, între emisiunile de seară.

— Îți vine să crezi? Adică, *pe bune*, poți să crezi? găfâi Nicole, ștergându-și ochii de lacrimi. Când

am zis... când am zis... când...

Căzură pradă unui nou acces de chicoteli, în timp ce înaintau cu pași nesiguri pe culoar.

— Vreau să știu și eu bancul.

Se întoarseră amândouă, pentru a-l vedea pe Charles Hepburn venind spre ele. Îl însoțea Dax Devereaux.

Râsul păru să fie absorbit din trupul lui Keely către un aspirator gigantic. Avea încă gura deschisă într-un zâmbet larg, dar nu mai ieșea niciun sunet. Nici să-și tragă respirația nu putea. Apariția lui Dax îi blocase până și funcțiile reflexe.

— A, Charles, spuse Nicole, alergând spre el să-l cuprindă cu brațele pe după gât; continua să râdă neputincioasă. Ai văzut buletinul de știri?

— Nu, Dax și cu mine tocmai ne încheiam întâlnirea. Ce s-a întâmplat?

— A ieșit un dezastru. Probabil c-ai să-i pierzi pe toți sponsorii pe care i-ai periat cu atâta grijă. Dar a fost atât de comic!

Râsul ei era contagios. Dax zâmbea. Charles o privi pe Nicole, ca și cum ar fi fost un copil fermecător și precoce, spunându-i:

— Păi, povestește-ne.

— O.K., răspunse ea. Îndreptându-se și dregându-și vocea. Prezентam știrea despre C.P.R. Săptămâna asta, organizează sesiuni de predare gratuită în școlile publice.

Trase adânc aer în piept, pentru a-și stăpâni chicotelile care-i făceau deja glasul să șovăie:

Oricum, ultimul lucru pe care l-am spus a fost: *„Fiți foarte atenți. Ceea ce veți vedea, s-ar putea să vă salveze viața, dumneavoastră sau unei persoane dragi.”* Și au pus banda, dar în locul materialului despre C.P.R., era o reclamă la laxative!

Cei doi bărbați râseră și ei. Nicole se prăvăli peste Charles ca o păpușă de cârpe. Acesta o prinse, strângând-o la piept, în timp ce râdeau cu toții.

— Tocmai spuseseam că le va salva viața și pe ecran a apărut o cutie de la... laxative. Te... termină tu Keely. Eu nu mai pot.

Keely aruncă o privire fugară spre Dax, după care li se adresă tuturor:

— Ei, și au oprit reclama, revenind la Nicole. Râdea atât de tare, încât abia mai putea vorbi. Când a reușit în sfârșit, în loc să revină la text, a predat, totul meteorologului.

Râseră cu toții din nou și, un moment, îi distraseră atenția dinții strălucitori și gropița adâncă a lui Dax.

— Bietul om nu se aștepta. Nici măcar nu-și luase sacoul pe el. Noroc că avea prins microfonul. Oricum, ca un soldat instruit, a început să îndruge verzi și uscate despre depresiuni atmosferice și câmpuri anticiclonice, și abia pe urmă și-a dat seama că încă i se mai bâțâia țigara în colțul gurii.

— Și atunci a început toată comedia, îi ținu isonul Nicole. Cred că s-a așteptat să nu observe dacă-și lăsa țigara să cadă ca din întâmplare pe jos. Dar uitase de toate hârtiile și chestiile alea pe care le folosește el. Țigara a căzut într-o grămadă mare din jurul picioarelor și a început să fumege. Așa că a început să tropăie, încercând să stingă țigara și dând din bățul indicator. Parc-ar fi fost o baghetă magică scăpată de sub control.

Începu să imite comic tropăielile din picioare și mișcările arătătorului, izbucnind toți iarăși în râs până nu mai putură respira.

Când își reveni întrucâtva, Charles spuse:

— Probabil veți fi cu toții concediași, până

măine dimineață. S-ar putea s-o recomand chiar eu.

— Faci bancuri? Direcția nici n-ar îndrăzni să ne dea afară. A fost cel mai spontan și mai distractiv buletin de știri pe care l-am transmis vreodată. Probabil că vom câștiga și mai mulți telespectatori.

În timp ce Nicole și Charles dezbăteau problema, Dax și Keely se sorbeau însetați din priviri. Ea își spunea că ridurile fine din jurul ochilor lui păreau și mai adânci, ca și cum nu s-ar fi odihnit destul. *E/* reflecta că ochii ei verzi arătau enormi pe fața palidă.

Ea își spunea că firele argintii de la tâmpile lui erau mai vizibile. *E/* își spunea că părul ei îi încadra fermecător fața. Știa că mirosea a flori.

Ea cugeta că gropita de lângă gura lui era mai ispititoare ca oricând. *E/* medita că gura ei nu invitase niciodată mai mult la sărut aș cum stătea întredeschisă, respirând ușor, sacadat.

Ea remarca faptul că nodul cravatei lui era totdeauna impecabil. *E/* observa cât de ațâțător i se profila pe gât lănișorul subțire de aur.

Ea se gândea că niciodată nu arătase mai înalt și mai puternic. *E/* considera că niciodată nu o văzuse mai delicată sau mai feminină.

Ea își amintea fanteziile erotice și roșea drăgălaș. *E/* plăsmuia fantezii noi, chiar atunci pe loc, cu sângele adunându-i-se fără greș în centrul trupului.

— Ce zici, Dax?

Dax și Keely tresăriră ușor, prinși pe nepregătite de întrebarea lui Charles.

— Ce? Scuză-mă, spuse Dax. Nu eram atent.

— Te-am întrebat dacă te deranjează să le invităm pe Nicole și pe Keely la cină cu noi.

Dax reveni cu privirea spre Keely, în timp ce ochii îi străluceau.

— Nu, sigur că nu mă deranjează. Ba chiar îmi

place ideea. Nu că n-aș găsi interesantă compania ta, Charles, îl privi el din nou, zâmbind.

Charles râse bine dispus.

— N-o iau ca pe o jignire. Sincer, aș prefera să ne decoreze și doamnele masa. Plănuiam să mergem la *Arnaud's*. Vă convine? le întrebă el politicos.

— Da, se repezi Nicole, aruncându-i lui Keely o privire care o avertiza să nu care cumva să protesteze. Probabil că tu și Dax veți putea discuta despre reclamele radio. Sunt convinsă că știi despre el mai multe decât Charles.

— Voi fi bucuroasă să ajut în orice fel pot, răspunse Keely moale.

Era o discuție retorică și o știau toți. Nicole nu făcuse decât să le ofere o scuză, în caz că erau văzuți împreună.

Zarurile erau aruncate. Keely nu contribuise cu nimic la acea întâlnire accidentală. Dax păruse încântat de propunerea ca ea și Nicole să-i însoțească la cină. Evident, ce altceva ar fi putut face? Îl privi îngrijorată, cu o expresie de scuză în ochi. Ai lui însă străluceau spre ea cu o căldură care-i spunea că situația nu-l deranja câtuși de puțin.

Fără o vorbă, Dax îi luă din mâini impermeabilul, ținându-i-l să-l îmbrace. Keely se întoarse cu spatele și-și strecură brațele în mâneci, păstrând distanța. Bănuia că, dacă o atingea, s-ar fi prăbușit de pe picioare. Ca prin miracol însă n-o făcu. Dax se aplecă până când îi simți pieptul pe spate. Capul lui se aplecă lângă al ei și se întoarse să-i șoptească la ureche:

— Te deranjează cu ceva?

Glasul său era o mângâiere, scăzută și vibrantă, ca o muzică de violoncel. Keely își înclină capul într-o parte, răsucindu-l ușor pentru a-l privi. Atât de

aproape. Colonia lui de lămâie, simplă și înțepătoare, era îmbătătoare. Aproape că-l atingea cu vârful nasului pe bărbia umbrită, la ora aceea a serii, de o abia vizibilă barbă. Favoriții scurți i se îngustau fermecător spre părul ce-i atingea pavilionul urechii. Arăta atât de moale. O mâncau degetele să-l atingă.

— Nu, n-am nimic împotriva.

Șoapta îi era răgușită și intimă, exprimând mai mult decât cuvintele în sine.

— Trebuie să mergem pe jos până la primul colț, unde mi-am parcat mașina. Sper că nu te superi, Dax, spuse Charles, în timp ce o cuprindea pe Nicole cu un braț pe după umeri și o conducea spre o ieșire.

— Deloc, răspunse Dax.

Odată ajunși pe trotuarul îngust și denivelat, Dax o prinse pe Keely cu mâna de sub cot. Orice gentleman ar fi făcut același lucru. Nu era decât un gest de curtoazie. Dar ar fi reușit oricare altul să facă o asemenea atitudine banală să fie ca un preludiu erotic?

Îi cuprinse cu degetele îndoitura brațului. Degetul lui mare i se potrivea în adâncitura articulației de la cot. Începu să lunece înainte și-napoi, într-o mângâiere senzuală. Apoi, și-l plimbă peste cele două oase rotunjite, împingându-i pielea, amintindu-i de alte mângâieri, prin alte locuri.

Pe canapeaua din spate a *Mercedes*-ului lui Charles, se așezară genunchi lângă genunchi, pulpă lângă pulpă. Fără a se atinge în niciun alt loc, rămaseră cu ochii spre punctul de contact, simțind căldura ce se răspândea dintr-acolo. La fiecare mișcare a mașinii, ciorapul ce-i acoperea și genunchiul se freca de pantalonul lui.

Nicole și Charles conversau cu animație. Keely și Dax răspundeau într-o doară, ca pentru a spune: „Nu

ne mai bateți la cap, suntem ocupați să ne gândim unul la altul.”

Charles găsi un loc de parcare pe Dauphine, așa că nu avură de mers decât un cvartal pe Bienville, până la restaurant. Șeful de sală își cunoștea meseria, căci li se adresă tuturor pe nume, conducându-i reverențios spre masa rezervată de către Charles într-unul dintre cele mai intime unghere ale restaurantului.

De obicei, Keely se desfăta în ambianța europeană de la *Arnaud's*. Îi plăceau decorul discret, proaspăt, elegant, glasurile scăzute, cu accent străin, ale chelnerilor. Nici măcar vesela și tacâmurile nu îndrăzneau să zăngăne zgomotos în acel local, stricând atmosfera.

În seara aceea, nu mai era conștientă decât de omul așezat alături. Prefăcându-se a consulta împreună un menu, se uitau unul la altul. Era o ocazie pentru ca umărul lui să apese pe al ei, ca degetul lui mare să-i mângâie ei arătătorul. Când Charles îi întrebă ce alegeau, răspunseră fâstâciți, jenant de nepregătiți să-i răspundă. Comandară în grabă *meunière* de păstrăv și, scăpați de această îndatorire, reîncepură încântați să se privească. Charles luă asupra lui sarcina de completa comanda, bănuind, pe bună dreptate, ca puțin le păsa ce mâncau.

— Dax și cu mine am stat împreună aproape toată după-amiaza, spuse el, după ce chelnerul le lăsă pe masă băuturile de la aperitiv.

— Zău? întrebă Nicole. Ai cumpărat spațiu de emisie?

Dax își rezemă antebrațele pe masă, aplecându-se ușor înainte.

— Mă tem ca Charles și-a găsit un client prost. Cu cât încerca mai mult să-mi explice posibilitățile, cu atât mă zăpăceam mai tare. Și e atât de scump, fără

să mai pun la socoteală și costurile de... *de producție*.

Accentuase ultimele cuvinte, rostindu-le pe ton întrebător.

— Da, confirmă Charles. Înainte de a putea să-ți difuzăm o reclamă, trebuie s-o ai, zâmbi el vesel. Voi fi încântat să-ți recomand câteva case de producție.

— M-am gândit. Ar trebui să angajez niște profesioniști ca să-mi rezolve toate problemele astea. S-ar putea coordona mai bine toată campania de presă. Ce părere ai?

Se vedea clar că Dax respecta competența profesională a lui Charles.

— Cred că ai fi foarte ușurat de multe responsabilități istovitoare, ca să te poți concentra mai bine asupra altor chestiuni.

Chelnerul adusese un coș cu chifle franțuzești pe un șervet de in. Coaja tare, aurie, le menținea miezul moale, fraged. Dax rupse o bucată, o unse din belșug cu unt și i-o dădu lui Keely. Degetele lui le atinseră pe ale ei, iar în acel moment ochii li se întâlniră și se susținură. Până și cea mai mărunță atingere a pielii pe piele îi electriza. Câmpul magnetic din jurul lor nu se risipi decât în momentul când un ospătar slugarnic le servi supă de ceapă cu crutoane.

În acea seară din mijlocul săptămânii, restaurantul nu era aglomerat, dar se fereau totuși de ochii curioșilor, făcând supremul efort de a nu părea mai mult decât doi comeseni. În tot timpul cinei, conversația ramase ușoară și amuzantă, oricât era de condimentată cu declarațiile răutăcioase ale lui Nicole, care le făcea numai pentru a-l enerva pe Charles și a încerca să-i zguduie stoicismul.

— Vrea cineva desert? întrebă Charles, jucând rolul de amfitrion.

— În momentul de față, sunt prea plină,

răspunse Nicole.

— Eu aş bea o cafea, zise Keely, iar Dax îi ţinu izonul. Când sosiră cafelele, el îi puse din capul locului frişcă şi i-o mestecă în ceaşcă. Intimitatea firească a gestului nu le scăpă lui Nicole şi lui Charles, dar privirea lor complice scăpă atenţiei celorlalţi doi.

În holul restaurantului, pe când îşi luau mantourile, Nicole spuse:

— Aş vrea să ne plimbăm puţin şi abia apoi să iau desertul. Şi ştii ce mi-ar plăcea cel mai mult? Beignets la *Café du Monde*.

— Vrei să mergem pe jos tocmai până la Café du Monde? o întrebă Charles.

— Sigur, tataie. Nu te simţi în stare?

— Probabil că aş ajunge până acolo, dar şi înapoi, mă îndoiesc. În plus, n-ai timp. Trebuie să te-ntorci la lucru, ai uitat?

— Putem lua un taxi, de-acolo până aici. Şi se difuzează un film lung, aşa că actualităţile se vor da mai târziu.

Charles îi privi pe Keely şi Dax, care stăteau unul lângă altul, fără să le pese ce planuri se făceau, câtă vreme nu era nevoie să se despartă imediat.

— Dax? Keely? Sunteţi dispuşi?

— Eu n-am alte planuri, răspunse Dax.

— Nici eu, zise şi Keely.

Se stabilise. Erau încântaţi. Puteau petrece o seară întreagă împreună şi, câtă vreme erau protejaţi sub auspicii profesionale, puteau oricând să justifice faptul de a fi văzuţi împreună.

— Hai s-o luăm pe Bourbon Street. E deosebit de zgomotoasă, murdară, aglomerată, imorală şi decadentă.

— Ştiu. Ador decadenţa, răspunse ea, cu un licăr în ochii săi albaştri. Îl luă pe Charles de braţ,

aproape târându-l până la intersecția dintre Bourbon și Bienville.

S-au amestecat în mulțimea, care părea o nimica toată pe lângă ceea ce-avea să fie peste câteva săptămâni, în timpul sărbătorii de *Mardi Gras*⁸. Sunetele și mirosurile de pe Bourbon Street, New Orleans, erau unice. Aroma condimentată a supei de alge se combina cu aceea a berii și a umezelii mucegăite care era inerentă Cartierului francez. Muzica formațiilor de jazz se revărsa în stradă din numeroasele cluburi de noapte, amestecându-se discordant cu *Cotton Eyed Joe* interpretat de o orchestră country-western. Strigătorii din fața barurilor *topless* deschideau ispititor ușile, făcând reclamă la atributele fizice ale dansatoarelor dinăuntru. De cele multe ori, se putea întrezări pielea goală luminată de reflectoarele stroboscopice colorate.

În fața unei asemenea săli de divertisment se afla o inscripție anunțând: „*Acte sexuale celebre interpretate pe viu*”.

— Mă întreb ce le-o fi făcând să fie celebre? murmură pedant Charles.

— Ei, dacă trebuie să-ntrebi, e clar că nu le-ai văzut niciodată în acțiune, ciripi Nicole.

Charles oftă obosit și, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri, o duse de-acolo ca pe un copil recalcitrant.

Continuă să înainteze în zigzag pe legendara stradă, până când cartierul deveni mai puțin comercial și mai liniștit. Cotiră pe St. Peter Street, care în cele din urmă avea să-i scoată în Jackson Square, la cafenea.

Strada era întunecoasă și pustie. Charles și Nicole mergeau în frunte, trecând pe lângă magazine

8 (n.tr.) Marțea dinainte de Miercurea Cenușii – Lăsata Secului pentru Postul Sfințelor Paști.

închise, galerii de artă și porți cu gratii care protejau gangurile spre curțile interioare ale locatarilor.

Dax își ridică brațul de pe talia lui Keely, punându-i-l pe umeri și trăgând-o mai aproape.

— Cum te-ai distrat?

— Bine. Tu?

— Bine.

— Pari obosit. Ai lucrat?

— Mhm. În ultimele trei săptămâni, am fost la Washington. Calendarul parlamentar e plin. Încercăm să ne terminăm toate treburile înainte de închiderea sesiunii.

— Aha.

— Am luat cina la Casa Albă, cu Președintele și cu Prima Doamnă.

— Serios?

— Da, zâmbi el copilăros. Profesional, desigur, dar a fost plăcut că m-au invitat.

Merseră un timp în tăcere, apoi Dax spuse:

— Am citit ce-ai declarat în ziare.

— Și eu am citit ce-ai declarat tu.

— Să nu crezi tot ce citești.

Keely întoarse capul spre el.

— Nu?

— Nu, clătină Dax din cap.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă, că te consider o femeie admirabil de curajoasă, care luptă pentru o cauză nobilă, și că nu am nicio înclinație romantică față de tine.

Inima lui Keely îi bătea în tâmpă.

— Să nu cred asta?

— Ba, prima parte, da, iar pe-a doua, nu. Dacă ai știi cât de sentimental devin în preajma ta, te-ai teme să mergi cu mine pe strada asta întunecoasă.

Atunci, ai știi de ce n-am mâncat și n-am dormit omenește în ultima lună. Ai știi de ce-mi număr în fiecare dimineață cel puțin zece noi fire albe. Sper că e adevărat ce se spune despre părul alb, că inspiră încredere.

Ajunseseră în Jackson Square. Porțile din jurul parcului propriu-zis erau închise pe timpul nopții, dar trecură prin fața clădirii Pontalba privind ostentativ în vitrinele aflate la nivelul străzii, dar fără să vadă nimic.

— Ai avut probleme cu reporterii?

— Nu tocmai, răspunse Keely. Câteva zile, atâta tot.

— Îmi pare rău, Keely. Eu sunt obișnuit, dar știu că tu nu ești. Aș fi preferat să fi cruțată de tate astea.

— Am supraviețuit. Van Dorf m-a...

— Van Dorf? A trecut pe la tine?

— Da. Mă aștepta la mașină, într-o zi, când m-a depus Joe la *Superdome*.

— Canalia, mârâi Dax. Azi-măine am să-l... Nu ți-a făcut niciun rău, sper?

Keely râse, netezindu-i reverul treniului cu un gest liniștitor.

— Nu. A făcut doar câteva aluzii urâte.

— Ce fel de aluzii?

Își feri ochii de privirea lui sfredelitoare.

— A spus doar... înțelegi... m-a întrebat unele lucruri despre tine.

— Ce-a întrebat? insistă Dax.

Roșind, Keely încercă să-și mute privirea, dar el n-o lăsă. Îi apucă bărbia în mână și o forță să întoarcă capul până fu nevoită să-l privească.

— Ce-a întrebat?

Își linse buzele.

— M-a întrebat dacă ești bun la pat.

— Ce-a făcut?! săriră mâinile lui Dax pe umerii

ei, strângând cu putere. Te-a întrebat asta? Așa să-mi ajute Dumnezeu, Keely, dacă publică un cuvânt nerușinat despre tine...

— Dar n-a făcut-o și nici n-o va face. O fi el lipsit de scrupule, dar prost nu e. Știe că n-are ce să scrie.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul. Că nu știu.

Dax încercă să-și stăpânească zâmbetul ce-l amenința pe neașteptate, dar nu reuși, până la urmă lăsându-l să apară.

— Ia ghici.

Retrăgându-se din fața lui, Keely îl privi pătrunzător în ochi, cu un licăr ștregăresc.

— Ce?

— Ghicește cum sunt la pat.

— Nu!

— Haide. Intră-n joc. Ghicește. Te-ajut și eu.

— Nu vreau să mă ajuți.

Neluând-o în seamă, se aplecă, apropiindu-și buzele de urechea ei, și șopti:

— Încă nu sunt celebru, dar mă străduiesc.

Apoi, ridică încet capul, studiindu-i reacția, nedumerită de apusele lui. Amintindu-și conversația anterioară cu Charles și cu Nicole în fața night-club-ului, Keely izbucni în râs. Dax o prinse de ceafă și-i apăsă fața la pieptul lui, pe când râdea. Degetele i se înlănțuiră după capul ei, iar cel mai mare i se strecură pe sub păr, masând-o după urechi. Într-un târziu, râsul se potoli, iar Keely își înalță capul. Îi privi gura, în timp ce Dax vorbea:

— Vreau atât de mult să te sărut, încât simt că nu mai rezist. Dar locul ăsta e cam prea public și prea luminat, nu crezi?

Dădu din cap, amorțită. Fară tragere de inimă, Dax o eliberă și porniră să se alăture celeilalte perechi

care aștepta la colțul străzii să se schimbe lumina semaforului. Traversară strada Decatur, trecând pe lângă Parcul de artilerie Washington, spre Café du Monde. Veche de peste o sută de ani, cafeneaua încă mai era unul dintre cele mai populare localuri din oraș. Servind numai beignets, gogoși prăjite, presărate cu zahăr pudră, și cafea, nu ducea niciodată lipsă de clienți, în toate cele douăzeci și patru de ore zilnice de activitate.

Aleseră o masă pe veranda acoperită, cu toate că seara era răcoroasă și cețoasă, acolo, în apropierea apei. Scaunele erau din crom și vinilin verde, mesele gri, stil *Formica*, însă lumea venea la Café du Monde pentru cafeaua și gogoșile fierbinți. De asemenea și pentru a privi circulația neconținută – pietonală, cu tracțiune cabalină și motorizată care ocolea Jackson Square.

Comandară două rânduri de gogoși, trei cafele negre și un *café au lait* pentru Keely. În câteva minute, li se serviră gogoșile calde, îmbrăcate în zahăr, cu cafea de cicoare aburind în căni.

Se repezică hămesiți asupra gogoșilor. Fiecare mușcătură stârnea zahărul pudră, până când un nor alb și fin păru să plutească pe deasupra mesei, făcându-i să piardă cu râsete prețiosul timp de mâncare. Fețele, mâinile și hainele le erau pudrate de asemenea cu zahărul pudră, dar suportau cu încântare tot chinul.

Keely și Nicole luară fiecare câte o farfurie cu zahărul rămas, pentru a-l culege cu degetele umezite. În timp ce și le lingea pe ale ei, cu mișcări deliberat provocatoare, Nicole propuse:

— Haideți să mergem pe chei.

Și îl privi seducător pe Charles, cu ochii semiînchiși.

— Trebuie să te-ntorci la lucru.

— Am timp.

Fără a aștepta permisiunea sau consimțământul nimănui, se ridică de pe scaun și porni spre tunelul de legătură cu trotuarul larg de pe chei, denumit afectuos Moonwalk⁹. De-a lungul promenadei erau plasate în poziții strategice felinare cu lumina scăzută adecvat, suficientă ca să nu cazi în Mississippi, dar nu atât de puternică, încât să risipească atmosfera romantică.

Ceilalți urmară exemplul lui Nicole și, când ieșiră din tunel, aceasta alesese deja o bancă pentru ea și Charles. Printr-o înțelegere tacită, când partenerul ei se așează alături, Keely și Dax își continuă drumul. Absorbiți în umbre, fură înghiți de ceața ce se lăsa ușor, căutându-și o bancă și pentru ei. Luminile de pe ambele maluri ale fluviului se reflectau unduitor în suprafața apei. Ceea ce ziua nu era prea fermecător, în timpul nopții devenea magic.

Dax îi cuprinse umerii cu un braț, trăgând-o spre el, ocrotitor. Keely își rezemă capul de brațul lui tare. Închise ochii. Îi simțea respirația pe față, apropiindu-se. Blând îi sufla peste pleoape, peste gură. Aceasta se întredeschise, pentru a inhala aerul expirat de el. Apoi, buzele li se atinseră.

Acum, după ce fuseseră despărțiți atât de mult timp, prelungeau tortura, înteteau nerăbdarea, perpetuau emoția. O sărută cu buzele închise, o dată, de două ori, de trei ori. Atingerile ușoare nu puteau numi cu adevărat sărutări, ci mai mult mângâieri ale gurii cu gura.

Făcându-și palmele căuș peste părul de deasupra urechilor lui Dax, pe care jinduse să-l atingă, Keely îi cuprinse capul. Limba lui se juca ațățător peste linia îmbinării dintre buzele sale, săgetând și mângâind

9 Promenada-sub-clar-de-lună (aprox.)

până când și a ei îi ieși în întâmpinare. Devenise o făptură sălbatică, pe vecie întemnițată, dar acum liberă să facă tot ce poftea. Îi urma conturul buzelor, poposea în gropiță, îi tortura colțurile gurii până când aceasta se deschise sub iscodelile ei. Străbătu peștera dulce ca mierea, culegându-i nectarul și lăsându-l pe al său în loc. Se strecura pe după dinți, luneca peste cerul gurii. Cu profunde gemete chinuite, se desprinseră unul de altul.

Se priviră fără a vorbi. Ochii le hoinăreau liber, îmbătați de intimitatea ce li se acordase și luându-și libertăți altminteri interzise. Păr, ochi, urechi, nasuri, guri, erau cercetate în voie până nu mai putură suporta și iarăși se alăturară cu patimă nesățioasă.

Gurile li se contopiră, risipind îndoielile care le înțețosaseră mințile. Chiar crezuse Keely toate acele nimicuri pe care le spusese despre admirație și respect? Lăsase Dax într-adevăr în urma lui o suită de țiiitoare cu inimile frânte? Cât de fidelă îi mai era soțului ei? O iubea el pe Madeline? Îi este dor de el acestei femei? Îi e dor de mine acestui bărbat?

Într-un târziu, Dax îi eliberă buzele, numai pentru a-și îngropa gura în părul ei umezit de ceață.

— Doamne, Keely, săptămânile astea din urmă au fost un iad. Numai la tine m-am gândit.

— Am fost nefericită, zăpăcită. Mă gândeam că poate era adevărat tot ce le spuseseși reporterii ăloră.

— Ba nu. Știai adevărul. Te rog, descheie-ți mantoul. Vreau să... Așa... Nu erau decât cuvinte, trebuia să spun ceva. N-am crezut nicio vorbă.

— M-am gândit eu, dar nu erai aici...

Se sărutară.

— Am vrut să-ți telefonez, dar aveam tot felul de coșmaruri despre interceptări și... nu lasă nasturi. Vreau doar să-ți simt mâinile pe mine... da... o, ce

dulce...

Iarăși se sărutară.

— ... telefoane interceptate și știi... ești așa de bună la gust, Keely.

— Te îngrijorează asemenea lucruri? Întrebă ea cu un geamăt ușor, în timp ce Dax îi prindea în dinți lobul urechii.

— Mai mult spre binele tău decât al meu... Ce gingaș e...

— Dax... oftă ea. Ce-am făcut de-am stârnit atâta agitație? Da, atinge-mă...

— Ce bine te simt... Ne-au văzut atâția oameni dansând. Nu-mi dădusem seama de publicul căruia îi atrăgeam atenția. Nu eram conștient de nimic, decât că te țineam în brațe și te doream... O, da, iubito... așa...

Îi apăsă mâna cu a lui, peste cămașă.

— Te doresc, Keely. Vreau să fac dragoste cu tine, să fiu în tine. Te doresc atât de mult, încât îți simt gustul prin toți porii.

Capitolul 11

Degetele ei îi jucau prin păr, strângându-l capul la sân. Căuta ceva de spus. Nu existau vorbe de consolare pe care să i le poată împărtăși, căci era la fel de rătăcită ca și el. Știa că îl dorea la fel de mult, pe cât o dorea el pe ea?

Charles o scuti de rostirea unor platitudini răsuflăte. Îl văzu apropiindu-se agale pentru a se opri la o distanță discretă, cu privirea spre fluviu. Keely îl

înghionti pe Dax, rostindu-i încet numele, iar el se îndreptă, urmărindu-i direcția privirii. Charles își dresе glasul sonor:

— Scuzați-mă, dar Nicole trebuie să se întoarcă la studio. Desigur, dacă vreți să mai rămâneți...

— Nu, răspunse morocănos Dax, găsind de cuviință să-și dreagă și el glasul. Mergem și noi.

Se ridică, întinzându-i mâna lui Keely. Ea își încheie în grabă haina, își luă lucrurile și i se alătură, pentru a urma pașii reverberați ai lui Charles pe promenadă.

Nicole stătea tolănită pe bancă, având o expresie îngâmfată și satisfăcută. Keely aruncă o privire întrebătoare în direcția lui Charles, dar expresia opacă a acestuia nu dezvăluia nimic. „Apele liniștite sapă adânc”, își spuse ea, cu un surâs.

Reveniră pe același drum, până în partea din față a Jackson Square.

— De vreme ce aveți mașinile parcat la K.D.I.X., mă gândeam s-o conducem pe Nicole înapoi, după care iau de-acolo un taxi până la mașina mea, le explică Charles, cu meticulozitatea unui instructor de cercetași.

— Perfect, răspunse Dax, o cuprinse pe Keely cu brațul de talie., în timp ce mergeau de-a lungul trotuarelor învăluite în ceață. Ducă-se la dracu' imaginea mea. Cu cât încerc mai mult să mi-o ameliores, cu atât mai dezavantajoasă devine.

Își potrivi pasul, încetinind pentru ca Nicole și Charles să rămână în fața lor la o depărtare suficient de discretă.

— Ce părere a avut Madeline de publicitatea legăturii dintre numele tău și al meu? se interesă Keely.

— Nu știu. N-am întrebat-o.

Nu te interesează opinia ei? continuă ea, cu timiditate.

— În privința ta, nu. Are o grămadă de bani, e plăcut s-o privești și, uneori, poate fi amuzantă. Dar mai are și o undă de răutate. E posesivă, acaparatoare, ambițioasă și geloasă.

— Voi doi ați...?

Keely nu se putu hotărî să formuleze întrebarea, așa că-și propti bărbia în piept, privind asfaltul ud de sub picioare.

Străbătuseră aproape un cvartal întreg, înainte ca Dax să-i răspundă:

— Nu cred că ar fi elegant față de Madeline sau față de oricare altă femeie, să răspund la o asemenea întrebare.

— Iartă-mă, Dax. N-aveam dreptul să te întreb. Scrâșni din dinți, dorindu-și ca nici măcar să nu fi făcut aluzie.

— Ai tot dreptul, așa că nu-ți mai cere scuze. Mă bucur că ai întrebat. Înseamnă mult pentru mine că te interesează asemenea lucruri. În zilele noastre, majorității oamenilor puțin le pasă.

Ajunseră la destinație și se opriră în colțul clădirii. Dax o încercui cu brațele, vorbindu-i încet:

— Îți dau cuvântul meu, Keely, că de când te-am cunoscut pe tine, n-am mai fost cu nicio altă femeie.

Bucuria tresăltă în ea și, pe când se agăța de el, închise strâns ochii, cu o ușurare extatică. Gândul la Dax împreună cu altcineva o chinuise enorm. Acum, inima îi cânta, deși pe nedrept, aflând că nu-și descărcase în trupul altei femei patimile pe care i le inspira ea. Simțindu-se vinovată pentru propriu-i egoism, se îndepărtă ca să-l privească

— Nu era nevoie să-mi spui asta.

— Dar te bucuri al naibii de mult că ți-am spus-o, nu?

Era atât de transparentă? O cunoștea deja atât de bine?

— Da, răspunse ea cu sinceritate.

Degetul lui Dax îi răsuci o șuviță de păr, în timp ce murmură:

— N-ar fi cinstit să duc altă femeie în pat, Kelly, când îmi doresc să te am pe tine alături.

— Dax...

— M-am întors să văd dacă va ține figura - fără ironie -, dar se pare că vă descurcați, îi tachină Nicole. Charles a consimțit cu mărinimie să mă conducă acasă așa cum se cuvine, deci rămâne până termin emisiunea. Sunteți bineveniți să stați și voi.

— Eu trebuie să ajung acasă, răspunse Keely. Mă scol la ora cinci, ai uitat?

— Iar eu o conduc pe Kelly la mașină, adăugă și Dax; apropiindu-se de Charles, îi strânse mâna. Îți mulțumesc pentru ajutorul dat în legătură cu reclamele și pentru cina delicioasă. Totul mi-a plăcut. De cum găsesc pe cineva care să-mi coordoneze campania de presă, vă pun în legătură.

— K.D.I.X. Îți va aprecia încrederea. Succes, Dax!

— Mulțumesc. Noapte bună, Nicole.

— Noapte bună la toată lumea, strigă ea veselă, în timp ce plutea prin intrarea personalului spre studio. Îl târa pe Charles după ea, ca o regină cu un inamic învins.

Dax rămase privind gânditor după ei.

— Sunt îndrăgostiți, nu-i așa?

— Da. Charles știe. De Nicole, încă nu-s sigură.

— Ce mai pereche! Cine s-ar fi așteptat vreodată se se aleagă unul pe altul.

Keely zâmbi, dar cu o expresie tristă.

— Alegerile de soiul ăsta nu le facem singuri.

Dax înțelese prea bine ideea.

— Așa se pare, replică el cu glas senzual. Unele lucruri se întâmplă pur și simplu, nu?

Intrară în parcare, întunecată și pustie, lugubră, parcurgând rampa spre locul unde aveau mașinile. Lângă micul ei automobil, nu se mai afla decât un *Lincoln* ciocolatiu.

— Asta-i a ta? întrebă Keely.

— Da.

Sătul de conversație, Dax își strecură mâinile pe sub mantoul ei, punându-i-le pe mijloc, și o trase spre el, rezemați de mașină. Picioarele lui Keely rămaseră imobilizate între ale lui. Atingându-se cu ea de la glezne până la piept, se aplecă înainte, lăsându-și buzele peste ale sale.

Keely își pierdu toată perspectiva spațiului din jur, sub cerințele gurii lui. Sunetul înfundat al traficului de jos, ceața care-i cuprindea ca un voal eteric, suprafața dură apăsându-i șira spinării, toate dispărură odată cu atingerea lui. Gura și modul senzual în care i-o poseda pe a sa erau singurele sisteme de referință.

Când în sfârșit se dezlipi, Dax o făcu numai cât să vorbească:

— Keely, te-au gândi, măcar, să vii cu mine în weekend?

Așteptă răspunsul, dar șocul o amuțise. Profitând de avantaj, se repezi:

— Nu vreau să-mi înțelegi greșit invitația. Fără nicio obligație. Vreau doar să vii la mine acasă și să-mi cunoști părinții.

Era o chemare atât de tandră, de deznădăjduită, de atrăgătoare, încât lui Keely i se frânse inima la gândul că trebuia să-l refuze. Chiar

dacă intențiile îi erau onorabile, Dax știa la fel de bine ca și ea ca ar fi fost chinuitor și primejdios să locuiască peste noapte în aceeași casă.

Nedorind însă să-l refuze de-a dreptul, ocoli răspunsul:

— Crezi că ar fi înțelept?

— E cea mai mare nebunie, replică el, urmărindu-i cu degetul conturul feței. Crezusem că venirea în camera ta, la *Hilton*, a fost cea mai mare prostie din viața mea. Invitația de a petrece weekend-ul la mine acasă e și mai și. Și totuși ți-o car.

— Mi-ar face plăcere să-ți cunosc părinții, dar ce-ai să le spui despre mine?

Deodată, se întrebă câte femei mai dusesse Dax la el, în timpul weekend-ului, constatând că o durea să calculeze.

— Le voi spune că ești o doamnă pentru care am o mare considerație. Tatăl meu își va exercita tot farmecul de gentleman sudist, iar mama te va potopi cu rețete și antidoturi pentru orice catastrofă.

Keely râse, jucându-se cu nasturele de alamă al sacou lui, în timp ce-l întreba într-o doară.

— Mai locuiește cineva cu voi? Vreo servitoare, eventual?

Vocea îi era ascuțită și tremurătoare.

Dax îi ridică bărbia cu degetul, privind-o lung și adânc în ochi.

— După cină, pleacă acasă.

— Aha.

— Nu-i dădu drumul. Ba chiar, îi înclină și mai mult capul pe spate, spunând;

— Keely. Nu m-aștept să te răzgândești în nicio privință, pe scurtul drum de-aici până acolo. Nici nu vreau să-ți compromiți, de hatârul meu, principiile pe care ți le-ai stabilit. Dacă te face să te simți mai bine,

Îți dau cuie și ciocan, și te poți baricada în dormitorul pe care ți-l ofer, de când apune soarele.

Surâse, dar Keely simți că vorbea serios.

— Vreau doar să stăm un timp singuri. Să vorbim, să ne plimbăm. Putem să lucrăm în grădină sau să călărim, să mergem la pescuit, să ne mozolim, să ne plimbăm cu barca, să rearanjăm mobila, să...

— Stai! Dă-napoi.

— Păi, mobila din bibliotecă trebuie aranjată altfel. Mă gândeam...

— Nu, înainte de asta.

— Am pe proprietate un lac și am putea...

— Și mai înainte.

— Ia să vedem, miji el ochii, chipurile concentrându-se. A, te referi la partea cu mozulitul?

Buzele i se arcuiră în surâsul drăcesc, pe care Keely i-l adora, și spuse:

— Pe-asta am aruncat-o doar ca văd dacă ești atentă.

Kelly râse, iar Dax adăugă:

— Da-i o idee a naibii de bună.

Își rezemă fruntea de a ei, legănându-se amândoi, strâns îmbrățișați.

— Vii? o întrebă el încet.

În aceeași poziție, Keely răspunse cu gravitate:

— Nu pot, Dax. Știi bine. Mi-ar face nespusă plăcere. Dar nu se poate.

El tăcu un timp, asimilându-i răspunsul și înghițindu-și dezamăgirea.

— Promit să fiu cum nu se poate mai cuminte.

— Dar s-ar putea ca eu să nu fiu. În loc să ne relaxăm, cred că vom fi amândoi încordați și nervoși și n-ar mai fi nicio distracție.

— N-am să permit eu. Îți promit că mă relaxez.

— Riscul să afle cineva că am fost acolo va fi

prea mare. Dacă se întâmplă asta, suntem distruși amândoi.

— Există oricând posibilitatea, dar îmi voi lua toate măsurile de prevedere ca să rămână secret.

Își strecură degetele prin părul ei, până ajunseră pe pielea capului.

— Te rog. Vino, Keely.

Când îi simți mișcarea de refuz, insistă grăbit:

— Măcar spune că te mai gândești. Îți aștept răspunsul până la sfârșitul săptămânii.

Probabil că și la sfârșitul săptămânii răspunsul avea să fie același, dar putea face această mărunță concesie.

— Bine, zise ea, ridicându-și ochii spre Dax. Îți promit că mă mai gândesc.

*

S-a gândit. Toată ziua. Toată noaptea. Toată săptămâna.

Miercuri, ajunsese într-o stare de spirit abominabilă. Părea că șoferii cei mai încăpățânați aleseseră tocmai acea zi ca să pună de-o orgie cu barele mașinilor, blocând circulația pe arterele majore și făcându-i pe ea și pe Joe să încerce înnebuniți să țină pasul, informându-i pe navetiști despre riscurile ivite.

— Keely, ce naiba i-a apucat azi? o întreba D.J.-ul de după-amiază. După ce puse un disc cu Willie Nelson.

— Îmi dau toată silința, Clark, se răsti ea în microfon. În ultimele douăzeci de minute ni s-au raportat cinci accidente.

— Păi, se pare că zburați peste tot orașul, bombăni el.

— Asta și facem! Îmi vine rău de cât ne învârtim

pe-aici în cerc. Nu eu orchestrez accidentele astea, să știi.

— Bine, bine. Scuză-mă. Doar fii mai concisă, te rog. Mi-ai luat prea mult din timpul de emisie.

Keely își închise casca, iar Joe râse când o auzi mormăind:

— Bou încrezut.

La ora cinci fără un minut, joi dimineață, sună telefonul.

— Alo.

— Ei?

— Încă nu știu.

Dax închise.

La ora șapte și jumătate în aceeași seară, telefonul sună din nou.

— Alo.

— Ei?

— Lasă-mă până la miezul nopții.

În ceasurile lungi ale serii, Keely își cântări dilema. Dax îi făgăduise că n-avea să considere vizita o abdicare de la convingerile ei. Avea încredere în el. Niciodată n-ar fi adus-o în patul lui cu forța sau prin constrângere. În ea însăși nu avea încredere.

În timpul ultimei săptămâni, revăzuse cu vinovăție fotografii de-ale lui Mark, îi scrisese mamei lui, își răsfoise anuarul și oracolele din liceu, încercând să se convingă că încă îl mai iubea. Și totuși nu se putea gândi la el decât ca la o imagine bidimensională pe o hârtie. Nu era un om în carne și oase, cu lumină și căldură, sunet și miros.

Cât timp avea să se mai agațe de amintirea aceea tandră? Era mai mult decât posibil ca Mark să fi murit de ani de zile. Avea să-și irosească viața, tinerețea, dragostea, pentru o încăpățănare despre care se convinsese pe ea însăși că era iluzie?

Recunoștea de bunăvoie, în sinea ei că îl iubea pe Dax. Nu ca o dragoste adolescentină, ci pornirea unei femei pentru un bărbat. Nu atrăgea după sine iluzii idealiste, ci toate dorurile și chinurile ce mergeau mână-n mână cu adevărata dragoste. Ea și Dax nu erau doi copii inconștienți de nedreptățile care li se puteau întâmpla. Spera că aveau curajul de a le înfrunta.

Atunci a luat hotărârea. Urma să-și petreacă sfârșitul de săptămână cu Dax. N-avea să fie agresivă, nici să se opună, ci să răspundă cu dragoste în orice împrejurări se iveau. Aveau să știe amândoi când și dacă era momentul potrivit.

Cu acest gând însuflețitor, își atacă înversunată debaraua, căutând hainele cele mai potrivite care să le ia cu ea. Călărie, pescuit, plimbări, îi trecură prin minte toate lucrurile pe care spusese el ca aveau să le facă, în timp ce alegea și puneă hainele lângă valiza deschisă. Două zile? Într-o jumătate de oră, luase deja destule haine ca să-i ajungă două săptămâni.

Telefonul sună la douăsprezece fără zece. Mai devreme! cântă inima lui Keely. Dax nu mai avea răbdare să-i audă răspunsul, cum și ea abia aștepta să i-l comunice.

Luând receptorul, strigă:

— Da, da, da. Vin.

Urmare câteva momente de tăcere, apoi vocea unei femei spuse:

— Mă scuzați. Sunteți Keely Williams?

Părea cunoscută de undeva.

— Da, răspunse ea prudentă.

— Keely, aici e Betty Allway.

— Betty! exclamă Keely, jenată cumplit de modul cum răspunsese la telefon și întrebându-se, vinovată cum avea să se explice. Dar de ce-ar trebuit

s-o facă? Lăsase în urma ei orice vinovăție.

Înainte de a apuca să spună ceva, Betty reîncepuse să vorbească, iar de astă dată Kelly distinsese tensiunea din vocea ei, de obicei prietenoasă.

— Keely. Am niște vești.

Încet, ca un balon din care se scurgea heliul, Keely se așează pe marginea patului. Ochii i se ațintiră drept spre fotografia lui Mark din bibliotecă.

— Da?

— Dintr-o junglă cambodgiană au ieșit douăzeci și șase de oameni. Au ajuns până la o tabără de refugiați a Crucii Roșii. Aceasta a anunțat armata noastră, care a primit permisiunea de a se duce să-i preia. Sunt duși mai întâi în Germania, pentru primul ajutor și pentru observații. De fapt, au și ajuns acolo. Poimâine, vor fi trimiși la Paris. Am fost invitate să mergem să-i întâlnim.

Tăcerea se prelungi, palpabilă. Betty nu întrerupse firul gândurilor tumultuoase ale lui Kelly. O lăsa pe femeia mai tânără să digere vestea, cu toate implicațiile sale.

Când vorbi, Keely nu reuși decât să șoptească răgușit:

— E... este și Mark...

— Armata încă n-a comunicat niciun nume. Nici măcar nu-s sigură că i-au identificat pe toți. Cum lesne îți poți închipui, unii delirează, din cauza malnutriției și a bolii. Tot ce știu e că sunt douăzeci și șase la număr.

— Când ai fost anunțată?

— În urmă cu o oră. Generalul Vanderslice mi-a telefonat de la Pentagon. Pregătesc o delegație oficială a Statelor Unite, care să se prezinte acolo. Departamentul de Stat, Congresul, armata, tu, eu și P.R.O.O.F., și un grup de reprezentanți mass-media atent selecționat vom fi invitați să mergem cu un avion

închiriat de guvern. Deocamdată, până se apreciază starea mintală și fizică a acelor oameni, vor fi ținuti mai mult sau mai puțin izolați.

— Înțeleg.

Keely își privi mâna, surprinsă să vadă că-l tremura violent, ca și cum ar fi fost lovită de paralizie. Transpirația i se prelingea pe piept și spatele genunchilor. Un vuiet puternic în urechi îi tăia auzul.

— Ți-e greu să vii, Keely? Nu știu cât timp vom sta. Aș zice că trei, patru zile, cel puțin.

— N... nu. Sigur că vin și eu.

Știa că era gata să plângă și-și apăsă cu pumnul buzele strânse, subțiate.

— Betty crezi că...

— Nu știu, răspunse intuitiv Betty. Deja m-am întrebat de-o mie de ori dacă Bill e printre ei, dar n-am de unde ști. Nu-s în stare nici copiilor să le spun, teamă să nu-și facă speranțe prea mari. Paisprezece ani au fost prea mulți, în așteptarea acestei zile. Acum, când a sosit, mi-e groază să aflu. Nu-mi rămâne decât să mă conving singură că voi fi fericită pentru oricine figurează pe lista asta.

— Da. Și eu voi fi, bineînțeles, spuse incoerent Kelly.

Își trecu mâna peste ochi, distrată. I se contractaseră toți mușchii din trup, când Betty îi dăduse vestea, iar acum când se forța să se relaxeze, găsea acest lucru dureros.

— Când plecăm? De unde?

— Avionul decolează de la Baza aeriană *Andrews*, mâine seară la ora șase.

— Mâine? Întrebă Keely fără vlagă.

Atât de curând. Nici nu avea timp să se pregătească moral.

— Da. Vom fi așteptate la Aeroportul Național și

conduse până la *Andrews*. O să domnească haosul, sunt sigură, așa că fii pregătită.

— Deci, ne vedem acolo. Nu știu când sosesc. Telefoniez chiar acum la agenția de voiaj.

— Sunt numai douăzeci și șase, Keely.

Douăzeci și șase din peste două mii. Amândouă se gândeau cât de slabe erau șansele ca oricare dintre soții lor să facă parte din grupul acela.

— Știu, Betty. Voi încerca să țin minte.

Cealaltă oftă.

— Ne vedem mâine.

Și închise.

De ce nu se bucurau? Fiindcă le era teamă. Încă. Ochii lui Keely priveau în gol spre hainele împrăștiate pe pat, iar când își aminti de ce se aflau acolo, își încrucișă brațele peste abdomen, strângându-și-l, parcă pradă chinurilor, și începu să se legene înainte și-napoi. Vaietul ei prelung părea să răzbată din fălcile iadului.

Peste câteva minute, când sună telefonul, exact la miezul nopții, nu răspunse.

Capitolul 12

Locul dintre omoplați o ardea de oboseală. Keely își cocoșă umerii, ridicându-și-i cât de sus putea spre urechi, stătu astfel câteva secunde, după care îi lăsă să revină la loc. Închise ochii și-și roti capul de câteva ori, destinându-și gâtul.

Încăperea era aglomerată, înăbușitoare. Un strat de fum de țigări plutea pe deasupra capetelor,

Încețoșând candelabrele cu ciucuri de cristal. În ziua aceea, prelunga sală de recepții a Ambasadei americane din Paris arăta oricum, numai a salon oficial nu. Bărbați fără sacouri, nerași și murdari, stăteau rezemați de pereți, adunându-se în grupuri mici pentru a conversa în șoaptă. La diferite intervale, grupurile își mutau locul, ca și cum ar fi fost programate dinainte.

Ziariștii își verificau încontinuu reportofonele. Fotografii moșmondeau cu rolfilme și blitz-uri. Echipetele de televiziune își reglau atent camerele, asigurându-se că urmau să aibă curent electric în momentul necesar.

Numai militarii în uniforme îngrijite nu păreau răvășiți sau decrepiți. În schimb, intrau și cu vioiciune, periodic, îndeplinind însărcinări neînțelese de ceilalți. Keely bănuia că prezența lor nu era, realmente, necesară, dar contribuia la a da impresia că așteptarea nu se prelungea chiar atât de insuportabil.

Ea și Betty stăteau una lângă alta pe o canapea mică. Se aflau în camera aceea de câteva ore, așteptând o veste, orice fel de veste, despre oamenii care acum se aflau, după cum circula zvonul, în altă parte a ambasadei. Zvonurile însă veneau și treceau. Unele se dovediseră corecte, majoritatea nu. Keely se îndoia de veridicitatea a tot ceea ce auzea.

Așteptau acolo de când, cu cincisprezece ore în urmă, convoiul străbătuse străzile Parisului, de la Aeroportul *Charles de Gaulle* până la ambasadă, aducând delegația oficială.

Se spusese tot ceea ce se putea spune atât oficial, cât și în particular. Nu le mai rămăsese decât să aștepte. Lectura n-ar fi avut niciun rost, cuvintele scrise fiind lipsite de orice înțeles. Panorama se vedea de la ferestrele ce dădeau spre *Bulevardul Gabriel* își pierduse fascinația. Vorbirea era o activitate extenuantă. Așa ca stăteau cu privirea în gol, rugându-

se inconștient.

Zborul peste Atlantic fusese istovitor. Pe Keely o intervievaseră numeroși reporteri, toți râvnindu-i și răpindu-i lacomi fiecare secundă. Congresmanul Parker, căruia i se ceruse să facă parte din delegație datorită președinției sale la recente audiențe ale subcomisiei, îi venise, finalmente, în ajutor, cerându-le reporterilor s-o lase un timp să se odihnească. Cu un gest patern, o bătuse pe umăr și o îndemnase să încerce să doarmă.

Dar era imposibil, în prezența altor doi pasageri din avion. Unul era congressmanul Devereaux. Celălalt, Al Van Dorf.

Un reporter de televiziune tocmai îi punea o întrebare personală, când Keely îl văzuse pe Dax intrând pe ușa avionului. Răspunsul i se împiedicase pe limbă, iar bubuitul din urechi acoperise următoarea întrebare. Trebuise să-i ceară reporterului s-o repete.

Ochii lui Dax nu-i întâlniseră pe ai ei decât un moment, comunicând însă o cantitate de informații enciclopedică. Îi spuneau că situația îl uluia la fel de mult ca și pe ea. O înștiințau că era sfâșiat între speranța ca Mark să se fi numărat printre cei câțiva oameni care scăpaseră din Cambodgia și disperarea de a ști ceea ce avea să însemne pentru ei doi reapariția lui neașteptată. Ochii lui îi urau fericire, dar recunoșteau în mod egoist că dorea să aibă parte și el de fericirea aceea. O informau că nu dorise să se afle acolo, dar nu avea încotro. Nu putuse sta cu mâinile-n sân, altundeva, așteptând și fără să afle imediat dacă numele lui Mark Williams figura pe acea listă atât de importantă. Cel mai intens mesaj pe care-l transmiteau ochii aceia era că dorea s-o cuprindă în brațe.

Toate acestea fuseseră comunicate dintr-o singură privire expresivă. Keely nu îndrăznise să-l

privească în restul zborului, nici de când fuseseră introduși în acea sală de recepții și li se dăduse vestea eronată că avea să vină curând la ei un purtător de cuvânt al armatei.

Chiar de s-ar fi simțit îndemnată să-l privească sau să-i vorbească lui Dax, împotriva oricărei rațiuni contrare, ochii de vultur ai lui Al Van Dorf o împiedicau. Ziaristul o privea ca un cercetător studiind o celulă la microscop. Keely știa că fiecare mișcare, fiecare cuvânt pe care-l rostea, erau însemnate cu grijă în carnețelul lui. Ajunsese să deteste imaginea acelui bloc-notes cu coperti verzi și a creionului în continuă mișcare. În tot timpul n-o abordase decât o singură dată.

În pas de plimbare, se apropiase de mica sofa pe care stăteau Keely și Betty. Se opri în fața ei, silind-o să-l privească de jos în sus, ca o subalternă.

— Doamnă Williams, aveți speranța optimistă că soțul dumneavoastră face parte dintre acești douăzeci și șase de oameni?

Aruncase întrebarea fără nicio formulă introductivă.

— Încerc să nu fiu prea optimistă, răspunse ea.

— Sperați că este?

Keely își smuci capul în sus, fulgerându-l pe reporter cu ochii ei verzi, furtunoși.

— Fie sunteți incredibil de prost, domnule Van Dorf, fie întrebarea este nedemnă de dumneavoastră. În orice caz, refuz să răspund.

Simți ochii surprinși ai lui Betty privindu-i, dar continuă să-l fixeze pe Van Dorf. În cele din urmă învinse, acesta coborându-și privirea spre nesuferitul carnet, pentru a face o însemnare despre care Keely știa că avea menirea s-o sperie.

Betty își dresă vocea, cu diplomație.

— Domnule Van Dorf, mă tem că atât doamna Williams, cât și eu suntem prea absorbite de gândurile noastre pentru a vă răspunde cordial la întrebări în acest moment. Vă rog să ne scuzați.

Van Dorf se înclină ușor, spunând însă:

— Am o ultimă întrebare pentru doamna Williams.

Și reveni spre ea.

— Știai că în această călătorie avea să vină și kongresmanul Devereaux?

— Nu. N-am știut până nu l-am văzut îmbarcându-se în avion.

Răspunsul era sincer.

Van Dorf își afișă rânjetul de vulpoi, întrebând sugestiv:.

— De ce credeți că a venit?

Keely știa că-i pusese întrebarea în speranța de a-i spulbera calmul. Cu o privire placidă, răspunse:

— Ar trebui să-l întrebați pe kongresmanul Parker. Mi-a spus că el însuși l-a invitat pe kongresmanul Devereaux.

— Mi se pare ciudat, medită Van Dorf cu glas tare, ca dintre toți kongresmenii din Washington, l-a ales tocmai pe Devereaux.

— Deloc, interveni Betty; îi ținea partea lui Keely, deși nu știa deloc sigur despre ce era vorba. Kongresmanul Devereaux a făcut parte din subcomisie, după cum știți, domnule Van Dorf. Ne-a susținut cauza și a votat împotriva proiectului de hotărâre. E un veteran al războiului din Vietnam. De ce vă surprinde prezența lui aici, nu pot să înțeleg. Acum, vă rog, nici eu și nici Keely nu mai dorim să stăm de vorbă.

Van Dorf nu pricepea prea ușor aluziile, dar plecă totuși, după ce-o mai măsură pe Keely cu o

privire ucigătoare, prin ochelarii înșelător-blânzi.

— Îți mulțumesc, îi spuse ea lui Betty, când Van Dorf ajunsese destul de departe.

— Ce-are cu tine? De ce-ți tot pune întrebări despre Devereaux?

— Nu știu.

— Ești sigură?

O privi repede pe Betty, dar apoi își mută privirea, vinovată. Fu scutită de a răspunde, când un ofițer din infanteria marină, detașat la ambasadă, se apropie de Betty.

— Doamna Allway?

— Da?

— Sunteți amabilă să veniți cu mine, la cererea generalului Vanderslice?

Betty o privi întrebătoare pe Keely, care ridică din umeri, apoi se ridică pentru a fi condusă de omul în uniformă prin ușile decorate cu încrustații. Mai trecu o oră, timp în care Keely stătu singură. Știa în fiecare moment ce făcea Dax, deși nu îl privea niciodată. Își trecea obosit mâna peste ceafă. Își scotea sacoul și îl pune pe spătarul unui scaun. Își descheia vesta. O privea pe Keely. Tuși de trei ori, trecând spre masa unde se găseau răcoritoare și gheață. Își turnă o Coca într-un pahar de plastic, luă o înghițitură, apoi îl abandonează pe masă. O privi. Își înlănțui degetele deasupra capului, întinzându-se prelung. Începu să converseze în șoaptă cu kongresmanul Parker. Priviră amândoi spre ușa pe unde ieșiseră Betty și militarul, reîncepând apoi să discute. O privi.

Ușa din spatele podiumului fu împinsă de doi infanteriști marini, care abia avură timp să se dea la o parte, luând poziția de drepti, înainte ca generalul Vanderslice să intre grăbit. Nici măcar un fir de păr argintiu nu i se clintise de la locul lui. Tunica de

uniforma îi era încheiată meticolos peste toracele solid. Ochii îi săgetară prin sală, apreciind situația în timp ce mergea cu pași mari spre microfonul instalat pe stativ. Atitudinea lui era un exemplu de perfecțiune militară.

Toți cei din sală încetară a mai vorbi, ca și cum ar fi fost apăsat un comutator. Ochii tuturor se îndreptară spre figura autoritară a generalului, care puse pe pupitru un teanc de hârtii.

— Doamnelor și domnilor, răbdarea dumneavoastră este demnă de laudă. Știu cât de neliniștiți ați fost. Îmi dau seama de limitele confortului pe care le oferă această sală. Știu că nu v-ați odihnit după lungul zbor. Îmi cer scuze pentru amânare, care pare inerentă într-o situație de o asemenea importanță.

Discursul îi era la fel de precis și de sacadat ca limbajul corporal.

Își dresе glasul și privi hârtiile de sub microfon. Keely își coborî ochii spre mâinile încleștate, cu inima bubuindu-i în piept. Glandele refuzau să-i mai secrete salivă, iar limba, când încercă să înghită, i se lipi doar de cerul gurii.

— Vreau să vă prezint un om. Adeseori, în cariera mea militară, le-am adus omagii unor oameni pe care alții îi considerau eroi. Indiferent de motiv, acești oameni au dat dovadă de un curaj și de o tenacitate de neconceput.

Tăcu, trăgând adânc aer în piept.

— William Daniel Allway era maior, când a fost trimis în Vietnam, acum șaisprezece ani. Azi-dimineață, a fost avansat la gradul de locotenent-colonel.

Keely își apăsă gura cu degetele, pentru a-și înăbuși țipătul de bucurie. Bill Allway! Soțul lui Betty.

Lacrimile îi şiroiau necontrolate pe obraji, dar nici nu era conştientă de ele, în timp ce privea spre uşa din spatele podiumului, pentru a vedea un bărbat înalt şi osos, în uniformă militară, prea largă pe trup, rezemându-se de braţele lui Betty.

Generalul Vanderslice se răsuca spre cei doi, spunând cu blândeţe:

— Colonel Allway, doamnă Allway, poftiţi aici, vă rog.

Volumul asurzitor ce umplu sala nu erai un mic element din haosul ce se dezlănţuise. Blitz-urile camerelor foto explodau ca nişte artificii. Aplauzele şi uralele erau asurzitoare. Multe persoane, cuprinse de entuziasmul momentul şi uitând de orice ceremonie, săriseră cu picioarele pe scaune, chiuind şi strigând, primindu-l pe Bill Allway ca pe un adevărat erou.

Keely sări în picioare, aplaudând, înlăcrimată, revenirea soţului prietenei sale, viu şi nevătămat. Un lucru era neîndoielnic: Mark Williams nu se număra printre cei douăzeci şi şase de oameni. Dacă era şi el, Keely ar fi fost chemată la o reîntâlnire discretă, aşa cum se întâmplase cu Betty.

Când atmosfera sărbătorească începu, în sfârşit, să scadă într-un vuiet surd, Bill Allway se apropie de microfon. Era slab până la limita emacierii. Părul care-i mai rămăsese, era alb complet. Avea obraji supti, nasul coroiat, ochii înconjuraţi de cearcăne negre. Radia însă de bucurie strângându-şi cu putere soţia lângă el.

Generalul Vanderslice încercă să se facă auzit peste toată rumoarea.

— După cum majoritatea dintre dumneavoastră ştiţi, doamna Allway a înfruntat absenţa îndelungată a soţului ei cu acelaşi spirit neînduplecat pe care l-a dovedit şi el. Ştiu acest lucru, pentru că am avut mai

mult de-o singură ciocnire cu ea.

Prin sală răsunară râsete.

— Nici nu vă pot spune câtă plăcere mi-a făcut să aflu că Bill Allway se numără printre cei care au revenit și că doamna Allway, datorită activităților dumneaei în cadrul P.R.O.O.F., se află de asemenea aici. Colonelul Allway, în calitate de ofițer superior și de comandant al M.I.A.-ilor reîntorși, a solicitat privilegiul de a vi-i prezenta. Colonel Allway.

Bill și Betty rămaseră îmbrățișați, fără sfială, în timp ce luau locul generalului Vanderslice la pupitru. Bill o privi și o sărută ușor pe gură. Mulțimea își ieși iarăși din minți.

Betty arăta minunat. Iubirea emana din ea, în timp ce stătea cu privirea ațintită asupra soțului său. În sfârșit, acesta reveni cu ochii umbriți spre mulțime, adresându-se sălii în care se lăsase dintr-o dată liniștea.

— Este... este... atât de bine să văd din nou chipuri americane.

Glasul i se frânse și-și feri capul, jenat. N-ar fi trebuit să-și facă griji pentru lacrimile ce-i podidiseră ochii. Mulți ochi din asistență erau umezi de emoție.

— Știu că toți sunteți curioși să aflați cum am scăpat unde am fost și cum am ajuns acolo. Vă promit că veți fi informați amănunțit.

Zâmbi, cu o expresie întinsă scheletic ce frângea inima.

— Vor fi necesare zile întregi, săptămâni chiar, pentru a vă comunica amănuntele care, în situația mea, acoperă paisprezece ani. După cum desigur înțelegeți, serviciile armatei vor trebui să analizeze informațiile pe care le-am adus cu noi înainte de a putea fi aduse la cunoștința publicului.

Generalul Vanderslice interveni un moment:

— Se va ține o conferință de presă imediat după ce-i identificăm pe oamenii colonelului Allway.

Se retrase, iar Bill Allway avu din nou cuvântul.

— Numele vor fi citite în ordine alfabetică, împreună cu localitățile natale ale militarilor și data când fiecare a fost dat dispărut.

Camerele de televiziune din întreaga lume stăteau îndreptate spre Bill Allway și spre ușa pe unde avea să intre fiecare militar.

— Locotenent Christopher David Cass, Phoenix, Arizona, 17 iunie 1969. Locotenent George Robert Dickins, Gainesville, Florida, 23 aprilie 1970.

Fiecare era aplaudat și ovaționat. Keely, la fel cu toți ceilalți din sală, nu mai putea de bucurie pentru fiecare soldat care intra sfios pe ușă. Supraviețuiseră prin ani de privațiuni, boli, foame, tortură, lupte și totuși păreau să se teamă de lumini, de oameni, de camere, de întreaga atenție. Cu toții erau tunși proaspăt. Aveau uniforme noi, deși nepotrivite ca măsură. Iar chipurile lor purtau ravagiile experiențelor trăite, ca niște insigne de identificare.

După ce termină de citit lista, în fața sălii, stând solemn douăzeci de oameni, Bill Allway spuse:

— Mai sunt cinci, pe care nu vi-i putem prezenta. Doi sunt grav bolnavi, așa că pentru câteva ore încă nu le vom comunica numele, până pot fi examinați pentru a li se stabili mai exact starea. O strânse pe Betty lângă el, continuând:

— Nu sunt capelan, dar dacă părintele Weems îmi permite, aș dori să rostesc o rugăciune.

Nici chiar cel mai îndărătnic ateu n-ar fi putut refuza un asemenea apel. Toate capetele din cameră se aplecară, cu excepția celor ale operatorilor care filmau. Se lăsă tăcerea. Glasul lui Bill era aspru ca șmirghelul, dar nici să fi fost un orator renumit, n-ar fi

putut atrage atâta atenția.

— Părinte, cu inimi pline de bucurie venim la *Tine* să-Ți mulțumim pentru viață, pentru mântuire, pentru libertate. Ne rugăm pentru oamenii fără număr care încă se mai luptă să supraviețuiască. Rămân fără nume și fără chipuri, și totuși *Tu* îi cunoști. Fă-i să fie conștienți de *Tine*. Aceia dintre noi care am trecut prin infern știm că prezența *Ta* poate simțită chiar și acolo. Noi, care în pofida tuturor sorților potrivnici, suntem astăzi în viață, ne rugăm să trăim cu cinste și întru slava *Ta*. Amin.

Dacă înainte mai rămăseseră ochi uscați în sală, acum nu mai era niciunul. Copleșit, generalul Vanderslice se apropie de microfon, în timp ce Bill Allway își ajuta soția să coboare de pe platformă.

— Vă cerem îngăduința. S-a propus ca peste două ore, în această sală, să se țină conferința de presă. Astfel, veți avea posibilitatea să faceți o pauză, atât de necesară, și să le lăsați acestor oameni timp să-și adune gândurile. Sunt convins că le puteți înțelege cu toții o anume confuzie și derută.

Își consultă ceasul de argint, adăugând:

— Conferința de presă va începe la ora trei. Vă mulțumesc tuturor.

După ce soldații reveniți ieșiră pe rând, ușa se închise în urma lor. Reflectoarele se stinseră. Camerele de luat vederi fură puse la loc în cutiile lor metalice. Se aprinseră țigări. Hainele fură îmbrăcate la loc. Domnea o stare de spirit veselă, jubilantă și triumfătoare, în timp ce reprezentanții media, demnitarii și consilierii gravitau spre ușile duble.

Keely, care nu mai atrăgea atenția nimănui, se așază la loc pe canapea, privind în gol spre covor. Abia când în câmpul ei vizual apăru o pereche de încălțări, niște mocasini negri, redeveni conștientă de lumea din

jur. Ridică încet ochii de-a lungul picioarelor, peste catarama curelei cu sigiliul congresului întipărit în aur, peste cravata de mult slăbită, până la chipul drag.

Ochii cei negrii și profunzi îi cereau iertare, iertare pentru a fi simțit un fior de ușurare că pe ușa aceea nu apăruse și Mark Williams. Ochii ei îi răspunseră că-i înțelegea ușurarea. Buzele nu putură prea bine să schițeze un surâs.

— Îmi pare rău. Mă crezi? întrebă el, astfel încât să audă numai urechile lui Keely.

— Da.

Își înfundă mâinile în buzunare, privind pe deasupra capului ei, spre tabloul cu Washington trecând prin Delaware.

— Acum ce-ai să faci?

Keely își lăasă capul în piept și-și observă o pată de cafea pe fustă. Fără-ndoială, arăta îngrozitor. Când făcuse ultima oară un duș, când dormise, când mâncase, când își retușase machiajul? Nu mai ținea minte.

— Nu știu, clătină ea din cap. În clipa asta nu mă pot gândi decât la o baie și la câteva ore de somn.

— A fost o întrebare nedreaptă.

Își ridică din nou privirea spre el.

— Ba n-a fost.

Aproape toți ceilalți plecaseră, dar Dax și Keely nu erau conștienți de acest lucru. Știa, după expresia de pe fața ei, că suferea, și-și blestema incapacitatea de a o consola. *Vreau să te țin în brațe, Keely.*

— Te duci la hotel înaintea conferinței de presă?

Dax, *am nevoie de tine.*

— Da, așa cred.

Dax păși deoparte, când Keely se ridică să-și adune lucrurile.

Arăți atât de neajutorată.

— Ți-ai luat totul?

Mă simt atât de neajutorată. Am nevoie de forța ta.

— Da. Mi s-a spus că bagajele au ajuns deja la hotel.

— Bine?

Vrei să te îmbrățișez?

— Da.

— Știi ce hotel ți-au repartizat? Din câte înțeleg, a trebuit să ne împartă. E sezon turistic.

Aș vrea să fii în camera mea.

— Mi-au spus că mă cazează la *Crillon*.

Aș vrea să stau cu tine. Când nu ești lângă mine, mi-e frică.

Slavă Domnului. Pot să stau cu ochii pe tine.

— Și pe mine.

Slavă Domnului. Nu vei fi departe.

— Perfect.

Ajunseseră în fața clădirii, unde membrii delegației se imbarcau în limuzine. De fapt, aproape că le-ar fi fost mai ușor să meargă pe jos, de vreme ce hotelurile se aflau atât de aproape, dar întrucât li se oferiseră mașinile, nu le refuză nimeni.

— Mai avem loc pentru încă cineva, până la *Crillon*, spuse unul dintre atașatii ambasadei. Doamnă Williams?

Keely se întoarse, privind întrebătoare spre Dax. Nu voia să se despartă de el.

— Mai bine du-te și profită din plin de timpul pe care-l ai, îi spuse el cu blândețe, convins că avea să moară dacă n-o atingea cât mai curând.

— Aștept. Nu vreau să... Vă mulțumesc încă o dată, domnule congressman Devereaux. Nu-mi voi pierde niciodată speranța.

Dax știu, după schimbarea bruscă de ton și

subiect, că Van Dorf pândea, mai mult decât probabil, prin apropiere. O privire rapidă peste umăr i-o confirmă.

— Îi țin în loc pe ceilalți. La revedere.

Keely îi dădu fugar mâna lui Dax, apoi coborî treptele pentru a se urca în limuzină.

Dax rămase pe loc, abătut, privind în urma limuzinei negre.

— Pare necăjită, comentă Van Dorf, lângă el.

Dax îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Dumneata n-ai fi, Van Dorf? A avut o licărire de speranță că soțul ei ar mai putea fi în viață și nu numai că nu era printre oamenii care s-au întors, dar nici măcar nu a aflat care îi e situația.

— Mă surprinde, spuse nepăsător Van Dorf.

Împotriva oricărei logici, Dax mușcă momeala:

— Ce anume?

— Aparenta preocupare pentru soțul ei.

Simți că-i urcă sângele în cap.

— De ce te surprinde?

Van Dorf râse ironic, cu un sunet hidos.

— Ei, haide, domnule congressman. Ești un om de lume. E o curviștină mișto. Cât timp crezi că una sexy ca ea poate trăi fără un bărbat? O lună? Două?

Râse din nou.

— În niciun caz două ani.

Temperamentul francez care curgea prin sângele lui Dax Devereaux cu fiecare bătaie a inimii nu fusese niciodată provocat mai amarnic. Pumnii i se strânseseră pe lângă trup, ca de oțel, și făcu un mare efort pentru a și-i ține acolo, departe de beregata lui Van Dorf.

— În cazul dumitale, Van Dorf, neștiința nu e un avantaj, ci un mare păcat. Se vede clar că nu recunoști onoarea și decența la alții, fiindcă nu le-ai găsit

niciodată în dumneata însuși.

Și se îndepărtă, continuând să se mire de faptul că se abținuse să nu-l omoare. Van Dorf îi privi plecarea furioasă, zâmbind cu o satisfacție plină de răutate.

*

Kelly făcu o baie, se spală pe cap și se demachie. Înainte de a se prăbuși de-a latul patului. Peste o oră, o trezi micul deșteptător de voiaj. Se ridică în capul oaselor, buimacă și amețită. Era posibil ca micul pui de somn să-i fi făcut mai mult rău decât bine.

Târându-se de pe pat, se gândi să sară peste conferința de presă, dar imediat se răzgândi. Trebuia să se ducă. Absența ei ar fi părut nepoliticoasă și, fără îndoială, ar fi fost remarcată în articolele de presă. Mai ales în acelea scrise de Van Dorf. Încă nici nu vorbise cu Betty, măcar, și dorea să-l cunoască pe Bill.

Își luă un sarafan drept, cu cataramă aurie la curea. Culoarea verde era primăvărată, dar mânecile lungi, cu manșete, aveau să-i țină cald. Se pieptănă, fără a se osteni să folosească ondulatorul electric. Buclele naturale ale părului erau de-ajuns, încurajate de umezeala primăverii pariziene.

Ajungând din nou la ambasadă, observă ca sala de recepții fusese măturată, curățată de resturi și aerisită. O masă lungă cu un șir de microfoane se afla pe locul fostului pupitru folosit de dimineață.

Se așează pe ultimul rând de scaune, acceptând cu eleganță numeroase condoleanțe, asigurându-i pe simpatizanți că era recunoscătoare pentru întoarcerea celor ce scăpasera. Cu titlu oficial, declară:

— Cred că acest lucru nu face decât să sublinieze faptul că eforturile guvernului nostru pentru

a obține informații despre M.I.A. Nu trebui să fie abandonate. Continuă să existe posibilități foarte mari ca în Vietnam și în Cambodgia încă să se afle mulți oameni, luptând să scape cu viață. Sper ca tot ceea ce vom auzi astăzi de la supraviețuitori să aducă o nouă lumină asupra problemei.

Îl văzu pe Dax intrând și așezându-se lângă kongresmanul Parker, de-a lungul peretelui an fața ferestrelor. Dax dădu din cap, imperceptibil, iar Keely simți puterea transmisă de acel mic gest.

Conform promisiunii, generalul Vanderslice începu conferința la timp. Cei reveniți se așezară la masă, cu Bill Allway în în mijloc și cu Betty așezată pe un scaun suplimentar, exact în spatele lui.

Bombardamentul de întrebări începu și, în următoarele două ore, oamenii au fost interogați într-o duzină de limbi. S-a aflat că zece dintre ei evadaseră împreună dintr-un lagăr de prizonieri de război și, în interval de un an și jumătate. Îi luaseră alături de ei și pe ceilalți șaisprezece. În lunile petrecute împreună, trei dintre cei de la început muriseră. Numele lor au fost citite și consemnate cu grijă. Întâmplările relatate erau incredibile. Ceea ce trăiseră rămânea de neînțeles, iar publicul, cu cât afla mai mult, cu atât devenea mai copleșit.

Înainte de a declara conferința închisă, generalul Vanderslice anunță că oamenii acceptaseră o sesiune de interviuri pentru a doua zi dimineață. Toți se ridicară în picioare, aplaudându-i pe militari în timp ce ieșeau.

Keely așteptă ca mulțimea să se rărească, înainte de a se scula să plece. Exact în timp ce-și trăgea pe ea impermeabilul subțire, kongresmanul Parker se apropie. Îl însoțea și Dax.

— Doamnă Williams, v-ar face plăcere să luați

cina cu mine și cu congressmanul Devereaux? o invită el politicos.

Oare ar fi fost cazul? Congresmanul cel vârstnic nu știa că avea să joace rolul de paravan, dar prezența lui urma să-i protejeze pe ea și pe Dax de speculații și suspiciuni.

Era gata să răspundă afirmativ, când un ofițer din infanteria marină se apropie, salutând militărește:

— Scuzați-mă, doamnă Williams, dar m-a trimis după dumneavoastră doamna Allway. Trebuie să vă vorbească despre oamenii aflați încă în spital.

Lui Keely i se opri inima în loc. Era posibil să se întâmple asta? Încă un foc tras în beznă? Sau Betty știa...?

— Vin... vin imediat, se bâlbâi ea; apoi se întoarse spre Dax spre congressmanul Parker. Scuzați-mă, dar...

— Nu e nevoie să vă cereți scuze, doamna Williams. S-ar putea totuși să existe vești despre soțul dumneavoastră, răspunse Parker.

Evită ochii lui Dax, în timp ce îl urma pe ofițer afară, pe un coridor întunecos, până într-un birou gol. Tăcerea o impresiona în primul moment. Toată ziua, urechile i se adaptaseră la hărmălaie, iar acum liniștea i le mângâia cu binevenită blândețe. Însoțitorul o lăsa singură.

O ușă din latura opusă a cabinetului se deschise, apărând Betty și soțul ei. Un moment se priviră peste întinderea covorului cu birouri deasupra, după care Keely alergă spre ei, aruncându-și brațele pe după gâtul lui Betty.

— Îmi pare atât de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

— Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche, îmi pare rău. N-ar trebui să fiu atât de fericită.

— Ba cum să nu! se retrase Keely pentru a-i privi fața preocupată. Ai toate motivele să fii în extaz. Și, după ce te-am văzut azi, știu că ești.

Se întoarse spre bărbatul cel slab de lângă Betty.

— Bună, Bill, îl salută ea. Am auzit atât de multe despre tine. Bine ai venit.

Îi întinse mâna, dar, în ultimul moment, se aruncă impulsivă spre el, îmbrățișându-l strâns. Omul nu se simți ofensat. Keely îi simți brațele subțiri cuprinzând-o.

— Betty mi-a vorbit despre tine și despre campania pe care ai făcut-o pentru M.I.A. N-aș vrea decât să fie și soțul tău cu noi.

La aceste cuvinte, Keely își aminti de ce fusese chemată. Le cercetă fețele, dar nu distinse dincolo de expresiile lor compătimitoare, nicio veste bună reținută.

— Cei din spital...? întrebă ea, fără să termine fraza.

Betty clătină din cap cu tristețe, luându-i mâna într-ale ei.

— Îmi pare rău, Keely, dar nu, Mark nu este printre ei. De-asta te-am chemat aici, pentru ca Bill și cu mine să-ți putem vorbi între patru ochi. N-am știut câte speranțe nutreai și voiam să te cruț de orice optimism neîntemeiat.

— Keely.

Întoarse orbește ochii spre Bill Allway, care-i rostise numele cu glasul său găjâit.

— După ce Betty mi-a vorbit despre Mark, i-am întrebat imediat pe ceilalți dacă știau ceva de un pilot de elicopter cu acest nume. Le-am spus data prăbușirii elicopterului și orice detaliu știam că ar putea fi de folos. Nimeni nu ne-a putut da nicio informație.

Desigur, militarii încă internați în spital n-au putut fi chestionați.

Keely se întoarse cu spatele, pornind spre fereastră, de unde privi orizontul Parisului unde se aprindeau luminile înserării.

— Vă mulțumesc amândurora pentru efort. Ținând seama de faptul că nu v-ați mai văzut de cincisprezece ani, mă simt vinovată că mult timp din cele câteva ore de când sunteți împreună l-ați petrecut gândindu-vă la mine și la Mark. Vă mulțumesc, repetă ea.

— Keely...

Incapabilă să mai suporte compătimirile, se răsuci, întrerupând-o pe Betty înainte de a putea spune mai mult.

— N-am nimic, serios. Voi doi aveți nevoie de timp ca să stați singuri. Duceți-vă. O să-mi fie bine. Ba chiar, încercă ea vitejește să simuleze indiferența, kongresmanul Parker m-a invitat la cină.

Își răsfrânse buzele, în ceva ce spera să semene cu un zâmbet. În lumina slabă din birou, era posibil ca soții Allway să-l fi luat ca atare.

— Nu-s atât de sigură... începu evaziv Betty

— Eu sunt sigură. Acum, duceți-vă.

— Ne vedem mâine, spuse Bill.

— Desigur. Noapte bună.

leșiră pe ușa pe care intraseră, lăsând-o singură. Mai singură decât fusese vreodată în viața ei.

Avea senzația că se afla pe un soi de trambulină emoțională, fiind catapultată în zbor numai pentru a se prăbuși imediat înapoi. Detesta acel conflict al emoțiilor prin care trecea. Ar fi vrut să delireze de fericire pentru soții Allway, și așa se simțea. Dar nu putea să nu fie invidioasă pe Betty, pentru că i se

terminase sentința.

Așa să fi fost? Cum avea să fie de acum încolo mariajul soților Allway? Îl puteau relua de unde-l lăsaseră, după paisprezece ani de despărțire? După ce-l văzuse împreună, Keely bănuia că aveau șanse extrem de mari.

Dar ea și Mark? Ce-ar fi simțit azi, dacă era chemată să întâlnească un bărbat, un om pe care nu-l cunoștea, de care era legată prin acte și jurăminte maritale, dar față de care nu mai simțea nicio afinitate? În primul moment când l-ar fi văzut, oare aveau să-i revină năvalnic toate sentimentele de dragoste pe care acum nu și le mai putea reactiva? I s-ar fi aruncat în brațe? Sau ar fi fost înfricoșată la gândul că acel străin era soțul ei – străinul acela pe care nu-l cunoștea, fiindcă toate urmele tinereții și ale exuberanței fuseseră eliminate de război, cu o precizie chirurgicală? Betty avusese avantajul anilor, al faptului de a-și fi cunoscut soțul, ca bărbat, înainte de plecarea la război, de a-i fi deslușit luminile și umbrele personalității. Ea și Mark nu beneficiaseră de un asemenea lux.

Pereții biroului îi dădură dintr-o dată o stare claustrofobică, iar Keely îl părăsi, evitând mulțimea din capătul holului și ieșind pe o altă ușă. Venindu-și în fire, porni spre Champs Elysée. Bulevardul era plin de mașini ce claxonau beligerant, caracteristice pentru iureșul continuu al orașului. Pietonii se îmbulzeau pe trotuare. Mergând prin mulțimea în mișcare, Keely găsea ofensator faptul că atâția oameni veneau acasă după doar o zi de lucru ca oricare alta. Unii nici nu aveau griji, decât mâncarea de seară sau dacă să treacă pe la spălătoria chimică azi sau să aștepte până mâine.

Place de la Concorde era înțesată de turiști

veseli și parizieni enervați de aceștia. Înghiontită prin gloată, Keely se întreabă într-o doară de câte ori fuseseră fotografiați caii lui Coysevox¹⁰ de la intrarea în Jardins des Tuileries. Puține lucruri din celebra piață cu obeliscul în centru îi atrăgea atenția pentru mai mult decât un moment. Gândurile îi hoinăreau în alta parte.

Pe Boulevard Saint-Germain, se opri la o intersecție pentru a aștepta o pauză în trafic. În marele ei necaz, bărbatul oprit alături o găsea fascinantă și nu lua drept descurajare lipsa ei de reacție față de vorbele franțuzești pe care i le turuia la ureche. Se apropiase, gata s-o împingă de pe bordură. Keely își regăsi echilibrul și-i aruncă o privire enervată, pe care omul o luă drept provocare și surâse.

Cu un curaj nebunesc, traversă strada în fugă, prin fața unui autobuz. Ajungând pe cealaltă parte, fu recunoscătoare că scăpase atât de moartea subită, cât și de atenția amoroasă a francezului. După alte câteva colțuri, simți oboseala acumulată, începând în sfârșit să se manifeste. Se așeză pe o bancă de pe trotuar, privind fără să vadă, abătută, drept înainte. Nu voia decât să fie lăsată în pace, să devină invizibilă, să se evapore. Se săturase să tot lupte.

Glasul cel iritant o agresă din nou și, de astă data, focusul urmăritor se așeză lângă ea pe bancă. Keely se bucură că știa doar foarte puțin limba. Tonul individului era desfrânat și sugestiv. Scuturând cu tărie din cap, încercă să fugă, dar fără niciun rezultat.

Apoi, din spate se auzi un alt glas în franceză, mârâind amenințător, iar curtezanul sări în picioare, cu un gest de liniștire cu mâinile, și o luă la fugă pe trotuar, de parcă l-ar fi mânat din urmă o mie de draci.

Keely își ridică privirea, pentru a-l vedea pe Dax

10 Antoine Coysevox (1640-1720), sculptor francez, autorul alegoriilor ecvestre *La Renommée* și *Mercure*

stând alături. Nu vorbi, dar ocoli banca și se așeză lângă ea. Zâmbetul înțelegător, ochii negri și limpezi care exprimau atât de multe, siguranța pe care o reprezenta îi veniră de hac.

Când căzu spre el, brațele lui se deschiseră s-o primească și să-i lege capul la piept.

Capitolul 13

Stând nemișcata, Dax nu-i tulbură accesul de plâns. Umerii zvelți de sub brațele lui erau zguduite de suspinele care o cuprinseseră. Aplecându-și capul peste părul ei șaten, mătăsos, îi inhală mireasma la fel cum, dacă putea, i-ar fi absorbit toată tristețea.

Nu pierdu timpul îngrijorându-se despre curiosul tablou pe care probabil îl alcătuiau. Toate gândurile lui, toată ființa îi era captivată de acea femeie. Era atât de neprețuită pentru el. Îi admirase tăria de caracter, frumusețea, izbânzile, cariera pe care și-o făurise. Acum, această fragilitate îi deștepta o altă emoție. Pasiunile îi năvăliră la suprafață, făcându-l să devină feroce de posesiv și de protector. Ar fi putut ucide cu ușurință pe oricine încerca să-i facă vreun rău.

Mult timp după ce lacrimile se sfârșiră, Keely rămânând sfâșiată doar de suspine reci, Dax continuă s-o țină în brațe. Orice avea să spună sau să facă, avea să fie inițiativa ei. Violetul cerului se închise într-o nuanță indigo, înnegrindu-se apoi treptat, iar ei stăteau mai departe pe bancă, îmbrățișați.

Când își înălța capul, Keely privi în altă parte, ștergându-și obrazii mânjiți de rimel și netezindu-și

părul. Dax n-o mustră pentru eforturile de a se aranja, spunându-i că era oricum frumoasă. O găsea frumoasă, în pofida răvășirii, însă știa că n-ar fi dorit să audă așa ceva. Keely era fără-ndoială jenată, sfiindu-se de el și rușinată de felul cum își pierduse stăpânirea de sine. Îi lasă frâu liber. Urma să stabilească ea urmarea, să potrivească pasul.

— Faci o plimbare cu mine? îl întrebă.

Dax se ridică, dându-i mâna. Keely o primi, dar abia după câțiva pași îi dădu drumul. El nu încercă să i-o ia din nou, deși dorea s-o înconjure cu mâna lui, într-un gest simbolic pentru instinctul de ocrotire pe care îl simțea. Merseră încet, fără a vorbi, privind prin vitrine când le atrăgea atenția câte ceva. Nu comunicau decât prin ușoare surâsuri, oftaturi încete și priviri pătrunzătoare.

Habar n-avea cât de mult se plimbaseră. Nu conta. Fu vag surprins când Keely se opri, întorcându-se spre el.

— Ți-e foame?

Dax zâmbi.

— Puțin. Ție?

— Da.

— Atunci te invit bucuros la cină.

— Unde?

— Alege tu.

— Bine.

Primul restaurant prin dreptul căruia trecură, era aglomerat și zgomotos. În cel de-al doilea găsiră numai gustări, iar Keely admise că-i era prea foame ca să ia doar o gustare.

Al treilea era perfect. Tipic franțuzesc, cu fețe de masa cadrilate, lumânări și câte o margaretă într-o vază pe fiecare masă. Partea de pe trotuar nu se închisese seara, dar interiorul cu plafon jos sugera o

aură de intimitate binevenită.

Imediat ce *garçon*-ul îi conduse la o masă, Keely spuse:

— Ma scuzi o clipă?

— Desigur.

Dax nu se așeză decât după ce Keely dispăru printr-o îngustă deschizătură umbrită dinspre fundalul localului. Când reveni la masă, văzu că se spălase pe față, se pieptănase și-și îmbroșase rujul. Îi trase scaunul, fără s-o atingă.

Keely începu să ronțăie o bucată de pâine cu coaja tare.

— Nu știam că vorbești franceza.

Zâmbi modest.

— Una dintre numeroasele mele realizări.

— Ce i-ai spus?

— Ospătarului?

— Nu, individului care mă urmărise.

Dax fu un moment distras de limba ce-i lunecă peste buze, culegând firimiturile de pâine rămase. Apoi îi veni cam greu să-și mai amintească întrebarea.

— Ăă... a, atunci. Păi, nu se găsește în niciun dicționar, zâmbi el Te-ai hotărât ce vrei să mănânci? o întrebă deschizând menu-ul jerpelit.

— Te las pe tine să comanzi. Îmi place pui fript în sos de vin.

— Atunci, ai noroc, fiindcă există aici, arătă el pe listă. *Coq au vin*. Salată?

Keely dădu din cap.

— Supă?

— N-aș crede.

Chelnerul se apropie. Deși smokingul de pe el era cam ros și destrămat la manșete, nu observă, în timp ce Dax făcea comanda. Ba chiar, niciunul din ei n-avea să-și mai amintească vreodată cum arăta. Se

uitau numai unul la celălalt.

— Vrei ceva de băut? o întrebă Dax.

— Nu. O cafea după masa.

— OK.

Se sprijini în coate, rezemându-și bărbia în pumni.

Keely privi prin fereastra cu perdele la torentul constant al traficului de pe bulevard.

— Cum ai știut unde să mă găsești?

Ar fi preferat să-l privească. Vocea ei era îndepărtată, iar amărăciunea expresiei îl ucidea.

— I-am întâlnit pe Betty și Bill Allway în hol. Mi-au spus ce discutaseră cu tine. M-am gândit ca poate aveai nevoie de... cineva. Când am intrat în biroul unde au spus că te lăsaseră, plecaseși deja. Am alergat ca un nebun să te prind. Zău că mergi repede, pe picioroangele astea lungi.

Încercarea de umor reuși, iar Keely râse, întorcând în sfârșit capul spre el.

— Oricum, continuă Dax, încurajat, te-am urmărit doar, ca să mă conving că e totul în ordine. Când l-am văzut pe ăla apropiindu-se, am atacat.

— Tocmai la timp.

— Ești sigură că nu cochetai cu el? Poate ți-am stricat o șustă reușită.

Întrucât prima intervenție de umor reușise, o încercă și pe a doua la rând.

Și aceasta dădu roade. Keely râse iarăși, iar Dax îi putu distinge o schimbare vizibilă de atitudine.

Când sosiră salatele, conversau veseli, deși despre nimic legătură cu ceea ce-i adusese din capul locului la Paris, până în acea cafenea mică.

— Va fi jignit dacă nu bem vin la cină. Suntem la Paris, să știi, șopti Dax conspirativ, aplecându-se peste masă.

— Fii atent. Îți bagi cravata în salată.

Își coborî repede privirea.

— Scuză-mă.

Culese de pe cravată stropul de oțet cu ulei și-l linse de pe vârful degetului.

Cum rămâne cu vinul?

Keely privi spre chelnerul care se învârtea prin apropiere, într-o atitudine de așteptare, și bănuî că le înțelegea perfect engleza.

— Păi, răspunse ea modestă, din moment ce crezi că va fi ofuscat dacă nu...

Dax prinse semnalul și dădu să-l cheme pe chelner. Acesta ajunsese la masă înainte ca Dax să fi ridicat complet mâna. Comanda fu pronunțată și primită în franceză. Keely stătea privind cu uimire.

Ospătarul porni cu pas vioi spre barul restaurantului, pentru a reveni cu o promptitudine de-a dreptul nefirească. Aducea o carafă de vin alb, rece, pe o tavă.

— E vinul casei, garantat a fi excelent. Sau cei puțin așa zice el, explică Dax.

Începu ritualul degustării vinului, plimbându-l comic prin gură ca pe o apă de clătit și dându-și ochii peste cap. Chelnerul încercă să se arate stupefiat, dar găsi performanța atât de distractivă încât o privi pe Keely zâmbind, ca și cum amândoi ar fi tolerat toanele unui excentric năbădăios.

Dax înghiți zgomotos.

— Minunat, superb! exclamă el, făcându-i semn ospătarului să le umple paharele. Acesta se supuse, apoi lăsă carafa pe masă.

— O, Dax! Tocmai mi-am amintit de congressmanul Parker. Ce i-ai spus?

— Că mă supără decalajul orar. Te-am scuzat și pe tine.

— Îți mulțumesc.

Mâncarea era delicioasă. Puiul fusese fript perfect, la fel și cartofii albi, mici, fasolea verde și, morcovii tineri. Nici nu le luase bine farfuriile goale ospătarul, că le și aduse pahare cu parfait de ciocolată-spumă, cu câte un munte de frișcă bătută și cu ciocolată rasă deasupra. Se înfruptară și din acestea, iar când Keely fu nevoită să se oprească la jumătatea sățiosului desert, Dax i-l termină el, plângându-se că-i mâncase toată frișca.

Carafa de vin se golise și își începură cafelele, sătui și moleșiți. Vesela fu luată de un subaltern slugarnic al chelnerului. Când între ei, pe mijlocul mesei, mai rămaseră doar lumânarea pâlpâitoare și margareta cam pleoștită, Keely știa că sosise timpul să stea de vorbă.

— Dax, începu ea încet, știu că nu m-ai întreba nici în ruptul capului, dar sunt sigură că vrei să știi ce simt.

— Ai dreptate în ambele privințe. Nici nu m-aș gândi să te întreb. Și îți revine ție să-mi spui sau nu. Singura mea datorie e să-ți fiu alături, dacă ai nevoie de mine.

Ochii ei umezi se ridicară spre ai lui, în timp ce gura îi tremura delicios și periculos.

— Am nevoie de tine.

— Mă ai.

Vru să întindă mâna peste masă, pentru a i-o cuprinde pe a ei, dar mișcarea i se opri când o văzu împreunându-și-le la marginea mesei.

— Nu știu dacă va avea sens ceva din toate astea. Nu mi-am pus gândurile în ordine, așa că s-ar putea să vorbesc aiurea.

— Nu mă deranjează.

Keely trase aer în piept, adânc, tremurător.

— Cred că probabil nu sunt o persoană foarte agreabilă. Azi mi-a fost de-a dreptul rău de dezamăgire. Dar durerea de inimă datorată lipsei lui Mark dintre acei militari nu era pentru el. Pentru mine era.

Se rezemă de spătarul cu gratii al scaunului jucându-se cu marginea feței de masă, pliind-o între degete pentru a o potrivi paralel cu tăblia.

— Când mi-am dat seama că nu era printre cei douăzeci și șase de oameni, nu m-am putut gândi decât că munca mea nu s-a sfârșit. Nu numai că nu se număra printre cei vii, dar nu știu nici dacă este printre morți. N-am ajuns nicăieri, bătând doar pasul pe loc.

Își ridică un moment ochii, ca pentru se asigura că o asculta. N-avea de ce să se îngrijoreze. Dax îi sorbea fiecare cuvânt.

— Iar când acele sărmăne specimene de oameni au înfruntat toată sala, cu atâta curaj, atâta... nesiguranță, am înțeles exact cât de egoistă sunt. Așa să fie? Toată după-amiaza i-am ascultat relatându-și experiențele. În repetate rânduri, au subliniat faptul că trăiseră așa cum erau datori, făcând tot ceea ce era necesar ca să supraviețuiască. Presupun că asta ar cuprinde toate aspectele vieții, nu?

Nu se aștepta la un răspuns, așa că Dax nu-i dădu niciunul. Keely aruncă o privire fugară, lingându-și buzele, înainte de a continua:

— Ceea ce vreau să spun e că acei M.I.A. Au vorbit despre militari americani care nu doreau neapărat să se întoarcă acasă. Dacă Mark și-a făcut acolo o viață de care nu vrea să se despartă? Poate că are o fe.. Femeie și copii. Poate că trăiește cu ea de ani de zile. Ea, nu eu, i-ar fi acum adevărata soție. Astăzi a trebuit să privesc în față adevărul incontestabil despre mine însămi, mai ales după ce i-am văzut pe Bill și pe

Betty împreună. Nu de Mark mi-e dor cu adevărat, poate foarte bine să fie mort. Dar, dacă nu oficial, pentru mine e mort de mulți ani. Ceea ce-mi lipsește e starea de femeie căsătorită. Dacă n-ar fi fost Mark, pe care l-am iubit foarte mult pe-atunci, poate că aș fi preferat să trăiesc singură ani de zile. Sau dacă i se anunța moartea, puteam alege să mă recăsătoresc. Așa cum au stat lucrurile însă, n-am avut niciodată de ales. M-am obișnuit cu gândul că pot fi văduvă. Faptul cu care nu mă pot împăca e acela că încă nu *știu*. Soarta mi-a răpit posibilitatea de a alege direcția pe care s-o ia viața mea.

Acum îi privi de-a dreptul, rugându-l din ochi s-o înțeleagă.

— Dar eu *am* o viață, Dax. Și nu vreau și mi-o irosc.

Un lung răstimp, nu vorbiră. Ospătarul, mereu atent, nu se apropie de masă. Ceva anume, modul cum bărbatul acela o privea, felul cum ea îl privea în ochi, felul de a părea nepăsători față de tot ceea ce-i înconjură, îl țineau la o distanță discretă.

Când în sfârșit tăcerea grea se risipi, cel care vorbi fu Dax:

— Te înșeli, Keely. Ceea ce spui are foarte mult sens. Și ai, categoric, dreptul la câteva gânduri egoiste. Ai o virtute ieșită din comun, pe care un ți-o recunoști.

Keely își înălță capul, privindu-i ochii aprinși.

— Care?

— Ești absolut cinstită, cu tine însăși și, acum, și cu mine. Foarte puțini dintre noi sunt dispuși vreodată să-și admită defectele sau măcar să le recunoască. Și totuși tu ai mărturisit un egoism îndoielnic, când o persoană cu adevărat egoistă, nici măcar nu s-ar considera ca atare.

— Spui asta numai pentru a mă face să mă simt mai bine, pentru a mă absolvi de vinovăție?

— Nu.

— Ești sigur?

— Da. Și eu încerc să fiu cinstit.

Keely oftă, iar lui Dax i se păru că întrezărea în acel oftat ușurare. Încercă să zâmbescă.

— Și totuși am *vorbit* aiurea.

Dax îi înțelese efortul de a risipi din gravitatea momentului.

— Puțin, răspunse el, zâmbind.

— Încă mai am sentimente ambigue despre... toate.

— Probabil că le vei avea întotdeauna, Keely.

— Da.

O tonalitate melancolică i se furișă în voce și privi un moment pe fereastră, pierdută în gânduri. Apoi, se întoarse din nou spre el.

— Îți mulțumesc că ești... că ești tu.

— N-am făcut nimic.

— M-ai ascultat.

— Nu-i mare lucru.

— E enorm.

Ascunzându-și stânjeneala pentru lauda pe care nu o considera meritată, Dax întrebă:

— Plecăm sau ai vrea să mai iei ceva?

— Nu, mulțumesc.

Se ridicară, iar Dax lăsă un teanc de franci francezi în mijlocul mesei. Îl salută pe chelner, înainte de a o urma pe Keely afară.

— Și acum? o luă el de braț, amical. Admirăm priveliștile, mergem la un night club sau acasă la culcare?

Avu nevoie de un moment ca să-și dea seama că se împotriva mîinii lui călăuzitoare și întoarse

capul spre locul unde Keely se oprise pe trotuar, printre parizienii ce se grăbeau pe lângă ea.

Ochii li se întâlneau și se susținură. Dax făcu doi pași înapoi, până la câțiva centimetri de ea căutându-i în expresie ceea ce dorea cu atâta disperare să vadă.

— Keely?

Ochii ei nu șovăiră. Dacă era cu putință, se dilatară și mai mult, mai profunzi, mai întunecoși, până ajunse să se înece în adâncurile lor verzi.

— Te doresc, șopti ea. Te doresc tot.

N-o auzi, dar îi citi cuvintele pe buze.

Keely văzu înghițind în sec și îi distinsese mărul lui Adam mișcându-se în gât, înainte de a se opri din nou. N-o înțelesese greșit. Măinile lui i se depuseră pe umeri. Mai făcu o jumătate de pas până când Keely îi simți materialul hainelor frecându-se de ea.

— Știi...

Încerca să vorbească, dar cuvintele i se opreau în gâtul uscat. Trebui să mai facă un efort.

— Știi că te doresc mai presus decât orice pe lume, iar mai târziu m-aș detesta, dacă te-ai răzgândi. Dar, Keely, în clipa asta ești extrem de vulnerabilă. Te domină emoții mult prea intense. Am luat o cină intimă la lumina lumânărilor, am băut vin și suntem la Paris, cel mai romantic oraș din lume. Nu vreau să privești în urmă spre noaptea asta și să crezi că am profitat de tine și de starea ta de spirit.

O strânse mai tare.

— Ești sigură, Keely? Fiindcă dacă mergem împreună într-o cameră și ne facem comozi măcar puțin, de astă dată nu mă voi mai putea opri. Vreau să știi asta. *Ești sigură?*

Romantismul continua să fie extrem de viu la Paris. Răsunară aplauze răzlețe dinspre trecători, când Keely se ridică pe vârfuri, îi puse mâinile pe obraji și-i

sărută ușor gura.

*

Camera pe care au luat-o se afla într-un mic hotel familial, pe o strada lăturalnică de lângă Boulevard Saint-Germain. Hotelul avea doar trei etaje, iar primul era ocupat de câteva saloane și o bucătărie pentru folosința clienților, cu anumite precizări explicate chinuitor de amănunțit nerăbdătorilor Dax și Keely.

Fură conduși pe scara de lemn până la etajul doi. Fiecare nivel era lat doar cât două camere, despărțite printr-un hol central, patru câte patru. Lambriurile erau din stejar, iar tapetul era demodat. Covoarele lungi de pe coridoare păreau imitații orientale de bun-gust. Peste tot domnea o curățenie desăvârșită.

Dax conversa fluent cu gazda, o femeie scundă rotofeie și rumenă în obraji, cu păr alb, bogat, strâns neglijent în creștetul capului. Traduse conversația, spunându-i lui Keely că, spre norocul lor, în aceeași zi plecase un chiriaș. Primiră camera din colț, ce avea două ferestre. Keely îi surâse, în timp ce urmau pe culoar pașii repezi și surprinzător de ușori ai proprietăresei.

Într-adevăr, camera avea două ferestre, perpendiculare una pe alta, în colț. Li se arată cum să deschidă obloanele exterioare, după ce ridicau geamurile. Baia fu cu mândrie deschisă, fiind tratați cu o demonstrație a funcționării robinetelor, a scurgerii de la toaletă, a mânăuirii dușului din cada îngustă și a folosirii bideului. Cu obrajii împurpurați, Keely refuză să privească ochii amuzați ai lui Dax.

După ce se asigură că nu mai aveau nevoie și

de alte prosoape, o pătură în plus, nici vin sau cafea, hoteliera plecă cu grație, dar ferm refuză bacșișul oferit de Dax și închise ușa după ea, urându-le noapte bună.

Rămași singuri, dintr-o dată îl cuprinse nervozitatea și jena. Nu știau încotro să-și îndrepte ochii. Nu știau ce sa spună. Mâinile le păreau îngreunate și inutile.

Într-un târziu, Keely își scoase mantoul și îl depuse pe balansoarul *Boston*, demodat, din colțul odăii. Pernele cadrilate ale acestuia se asortau cu cele decorative de pe pat, care era acoperit cu o cuvertură *chenille* ecru. Tivul cu franjuri ajungea până la podelele de lemn lustruit.

Keely se dădu la o parte din drum, când Dax își scoase pardesiul ușor și îl puse pe celălalt braț al balansoarului. Se găsea un scrin cu oglindă ovală înrămată deasupra. Keely trecu în fața ei, privindu-și imaginea fără a o vedea, înainte de a-și ciufuli cu mare tapaj părul. Dax, la fereastră, își făcea de lucru cu ivărul. În același moment, se întoarseră unul spre altul fără o vorbă. Parcă programați să se miște sincronizați, porniră amândoi, întâlnindu-se în centrul camerei. Mâna lui se ridică să-i mângâie obrazul. Săriră în laturi, când un ciocănit timid li se amplifică în urechi.

Dax se repezi într-acolo și o deschise. Cerându-și mii de scuze, proprietăreasa îi dădu un buchet de flori proaspete, într-o vază de porțelan. Le aranjase de dimineață, dar uitase sa le aducă sus. Dax luă buchetul, îi mulțumi și închise din nou ușa.

Rămase stingherit, ținând florile de parcă n-ar fi știut ce putea face cu ele. O privi pe Keely.

— Sunt frumoase, spuse ea. De ce nu le pui pe scrin?

— Mhm.

Părea încântat de idee și se grăbi să depună vaza pe scrin, ca fi cum i-ar fi fript mâinile. Inspectă florile. Puteau la fel de bine să fi fost o capodoperă rară.

— Le stă bine aici.

— Da, foarte bine.

Se întoarse din nou spre ea.

— Ăă... vrei să folosești... Poți merge tu prima la baie.

Keely privi spre ușa băii.

— Nu-s sigură că am nevoie... vreau să zic, ce nu te duci tu mai întâi?

Dax zâmbi încordat, scurt, practic doar cu o tresărire nervoasă a gurii.

— Bine. Nu stau mult.

Ușa se închise în urma lui și imediat Keely auzi robinetele deschise la maximum, întrebându-se ce-o fi avut de făcut cu atât de multă apă.

Privi în jurul ei perplexă. Ce să facă? Să se dezbrace? Să se culce? Să-și scoată toate hainele sau doar o parte? Dumnezeule, nu-i venea să creadă ce nătângă era. Avea treizeci de ani și nu știa cum să se culce cu un bărbat.

Se hotărî să le împace pe-amândouă, scoțându-și doar câteva veșminte. Așa ceva ar fi indicat interes, dar nu agresivitate. Cu acest gând, se descălță și-și descheie cureaua. Ce avea de făcut cu ele? Să le bage în dulap? Da.

Se duse la ușa îngustă și o deschise. Își puse pantofii ordonat pe placa de jos și-și agăță cureaua pe un cârlig de după ușă. Și acum? Dresul era cel mai puțin sexy articol vestimentar pe care și-l putea imagina. Mai bine să și-l scoată acum, decât să aibă grija lui mai târziu.

Apa din baie se opri dintr-o dată. Keely intră în

panică, temându-se ca Dax să nu iasă pe ușa surprinzând-o în postura dizgrațioasă de a-și scoate dresul. Își smuls ciorapii din picioare și-l strânse ghem. Clanța ușii de la baie țacăni sonor. Keely aruncă dresul în dulap și trânti ușa chiar în momentul când Dax o deschise pe cea a băii.

O privi curios.

— Am terminat, spuse el. Îți aparține.

— Mulțumesc.

Își înhăță poșeta și se repezi pe-alături, în sanctuarul băii. Nu se vecea nicio urmă a apei cu care se plescăise. Probabil o ștersese cu prosopul umed agățat de bara perdelei pentru duș care înconjura cada.

Fără rost, se spală pe mâini. Tot fără rost se pieptănă. Își aplică după urechi și pe gât parfum dintr-o sticlută pe care o avea în poșetă. Își dorea să nu fi plâns. Ochiul încă mai prezentau urme de lacrimi, dar n-avea ce face. Inspirând adânc, ieși din baie și stinse lumina în urma ei.

Dax stinsese lampa din tavan, lăsând doar o veioză blândă de lângă pat. Patul! Era desfăcut. Așternutul strălucea alb ca zăpada în lumina discretă.

Își scosese cămașa și era desculț. Din moment ce hainele de care se dezbrăcase nu se zăreau nicăieri, Keely se întrebă dacă-i văzuse dresul făcut ghem când și le introdusese în dulap.

Își aruncă poșeta pe balansoar, deasupra impermeabilului. Când se răsuci, îl găsi pe Dax stând lângă ea.

Îl se tăie respirația. Umerii lui lați coborau spre mușchii masivi ai pieptului. Avea coastele acoperite suplu cu piele întinsă, îngustându-se spre abdomenul plat și talia zveltă. Peste tot era acoperii cu păr negru și aspru, ce creștea în forme fascinante.

Să fi fost oare doar imaginația ei sau mâna îi tremura când o ridică s-o mângâie de pe creștetul capului, peste ureche, până pe umăr? Continuând să păstreze distanța între trupurile lor, se aplecă s-o sărute tandru pe gură. Fu un sărut chinuitor de gingaș, când buzele lui le apăsă pe ale ei, stătură un moment locului, apoi se mișcă. Buzele despărțiră, limbile se atinseră, gurile se deschiseră, patimile se învăpăiară.

— Keely. Gemu Dax, peste buzele ei; mâinile îi cutreierau în sus și-n jos spatele. Am așteptat atât de mult momentul asta, încât acum nu-mi vine să cred că e adevărat.

— E adevărat.

El se apropie, iar Keely îi simți unghiurile și suprafețele trupului potrivindu-se peste ale ei.

— Dax, spuse ea neliniștită, mi-e frică.

Râsul lui autoironic toarse molcom prin aerul de lângă urechea ei.

— Și mie.

— Și ție?

— Da.

Degetele i se încurcă în păr, aplecându-i capul pe spate.

— Dar te doresc, Keely. Te doresc.

Gura i-o cuceră iarăși pe a ei, într-un sărut devorator. Respirația lui în ureche îi trimisese fiori reci pe șira spinării. Instinctiv, se lipi de el pentru a se încălzi și toată singurătatea pe care o simțise în ziua aceea, în viața ei, fu mistuită de fierbințeala trupului său. Brațele lui o cuprinsă. Gura i-o sorbea pe a ei, făcând-o să înțeleagă ce însemna a fi prețuită. Teamă și neliniștea i se risipiră. Acela era Dax. Și ea dorea același lucru, la fel de mult ca și el. Nu era un spectacol. Era o experiență împărtășită de amândoi. La

timpul potrivit, urma să știe ce avea de făcut.

Dax făcu un pas înapoi și, privind-o drept în ochi, își ridică mâinile la fermoarul din spate al rochiei. Degetele lui nerăbdătoare eliberară în sfârșit capsă mică de sus, apoi trase fermoarul cu chinuitoare încetineală. Ochii nu i se desprindeau niciun moment de ai ei, singura mișcare vizibilă fiind freacă de flăcări ale dorinței.

Când cheița fermoarului ajunse la capăt, Dax îi trase în lături cele două părți ale rochiei, i le coborî peste umeri și în josul brațelor, până când acestea se eliberară. În loc de a lăsa rochia să cadă pe jos, se aplecă, iar Keely se sprijini cu mâna pe umărul lui gol, în timp ce pășea afară din ea cu sfială. Dax se ridică și, aproape cu respect, împături rochia pe un taburet scund din fața fotoliului.

Ochii lui exprimau o supremă disciplină când se întoarse iarăși cu fața spre ea, privindu-i nu trupul, ci ochii. Mâinile lui îi cuprinseseră ușor gâtul, mângâindu-i cu degetele mari buzele umezite. Acestea se întredeschiseră ușor, iar degetele lui Dax pipăiră șirul de dinți perfecți, albi. Îi simți slaba vibrație din venă când degetele mari îi lunecară peste gâtul zvelt, până pe claviculă. O urmări cu vârfurile lor sensibile, minunându-se de delicatețea ei.

Apoi, toate cele zece degete lunecară peste pieptul ei atât de încet, încât Keely închise ochii, implorându-l în tăcere să se grăbească, dat tot timpul desfătându-se cu întârzierile lui.

Degetele îi atinseră curbura de sus ale sânilor. Senzația de piele pe piele era nespus de delicioasă. Dar nu era de-ajuns. Amândoi tânjeau după mai mult. Mâinile lui se strânseseră deasupra, iar ea se rezemă în palmele lor. Abia atunci coborî Dax ochii dinspre fața ei, pentru a privi locul unde-i stăteau mâinile.

Îi desprinsese încheietoarea din față a sutienului de culoarea piersicii, iar voalul căzu. Ochii i se ațintiră asupra sânilor dilatați de dorință, când înlătură sutienul și îl aruncă într-o parte.

Keely se așteptase s-o atingă din nou, fiind vag surprinsă când mâinile lui o apucară de încheieturi și i se ridicară pe după gâtul său, suprapunându-le și fixându-le după ceafă. Apoi, începu s-o mângâie pe dedesubtul brațelor, prin văile subsuorilor, pe laturile sânilor și împrejur până la spate, trăgând-o spre el.

— Keely, ești atât de minunată, șopti, cu prea puțin aer în piept.

Ea își îngropă fața în adâncitura umărului său, mișcându-și languros torsul peste al lui. Părul sârmos îi zgâria pielea, făcându-i toate terminațiile nervoase să palpitate cu bucurie curată de toate diferențele dintre trupurile lor.

O sărută, iar Keely își dădu seama după insistența fierbinte a gurii lui că suferea și se înfiora de aceeași dorință nestăpânită care-i sensibilizase și ei tot trupul la cea mai mare intensitate. Gura lui o exploră pe a ei în amănunt, după care coborî pe gât și pe piept, spre sâni.

— Lasă-mă să te gust, Keely.

— Da, Dax, da.

Sa aplecă, iar Keely se rezemă de brațul lui. Capul i se lăsă pe spate, iar spatele i se arcui când gura lui deschisă îi lunecă peste sâni, mai întâi la întâmplare, după care se închise în jurul unui sfârc, trăgând de el încet.

Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea posesiune erotică. Dintre toți bărbații de pe lume, numai Dax știa cum să-și folosească buzele și limba, întreaga gură, pentru a stârni plăceri de nedescris? Avea impresia că un cordon se desfășura prin ea din

vârful sânelui până în cea mai ascunsă parte din trup. Când limba lui Dax îi atinse sfârscul, simți acea atingere în adâncul ei. Feminitatea îi deveni deplină și caldă de-o dorință ce se cerea satisfăcută.

Degetele ei lunecară în sus de pe ceafa lui Dax, unde i le pusese el, pentru a-i mângâia părul des, negru ca pana corbului. Își simți brațele coborând, în timp ce capul lui se mișca s-o sărute pe dedesubtul sânelor și să-și continue drumul în jos.

Lăsându-se în genunchi, Dax îi netezi cu mâinile semifuroul de satin în aceeași culoare a piersicii ca a sutienului. Își lipi gura de abdomenul ei. Respirația i se infiltră prin țesătură, fierbinte și umedă.

Apoi, când furoul îi căzu împrejurul gleznelor, într-o grămăjoară spumoasă de dantele. Mâinile lui îi cuprinsesă talia dezgolită, apăsând cu degetele mari în ombilic. Apoi, pe când lunecau în jur, până în spate, gura luă locul degetelor, dăruind o atenție arzătoare acelei mici adâncituri. O sărută, ca și cum ar fi fost gura ei.

Palmele calde i se strecurară sub mica întindere de pânză a chiloților. Mâinile se mulară după curbele șoldurilor. Apoi, chiloții o luară pe aceeași cale cu semifuroul, peste șolduri, coapse și pulpe, până la podea. Ceea ce se dezvălui fu adorat cu ochi, mâini, gură, privind, atingând și sărutând. Cu limba, îi înfieră pielea abdomenului, a șoldurilor și a coapselor până când Keely nu mai suportă și, cu un țipăt deznădăjduit, își simți genunchii îndoindu-se și căzând peste zidul pieptului său.

Era pregătit. Ridicându-se repede, o lipi de el, apucând-o dinapoia genunchilor și a spatelui, și ridicând-o în brațe pentru a o duce în pat. O depuse cu o grijă rezervată de obicei obiectelor casabile.

Se îndepărtă de ea numai atât cât să-și lepede

veșmintele. Fermoarul pantalonilor hârâi slab în cameră. Capsa pocni sonor. Apoi, dintr-o mișcare rapidă, pantalonii și lenjeria dispărură, Dax rămânând splendid în goliciunea lui și privind-o cu poftă. De n-ar fi fost Dax, expresia flămândă și sticloasă din ochii lui ar fi speriat-o. În schimb, Keely simți o foame de răspuns în adâncul abdomenului.

— Keely, frumoasa mea Keely, murmură el, coborându-se treptat peste ea și strângând-o la piept. Keely îi absorbi greutatea, aranjându-și trupul sub al lui și devenind din nou conștientă de precizia cu care se potriveau.

Dax se apăsă în ea, iar țipătul ei ascuțit, feciorelnic, îl alarmă:

— O Doamne, Keely! strigă el chinuit, cuprinzându-i capul, protector, lângă umăr. Iubito, te-a durut?

— Nu nu, suspină ea. Te rog, Dax. E minunat... te rog, Dax... îl imploră.

Vraja începea să se depene. Brațele ei reveniră de la spatele lui Dax, pentru a se înlănțui cu ale sale. Degetele strâns întrepătrunse se depuseră de-o parte și de alta a capului, pe pernă. Coapsele se frecau de coapse. Pântecele se frământau unul pe altul într-o cadență ritmică. Pieptul înăsprit de păr apăsa sânii netezi. Gurile fuzionau. Sufletele cântau. Esențele se schimbau una cu alta.

Zguduiți și vlăguți, rămaseră absolut nemișcați, Dax cu capul pe pernă lângă al ei. Trecură lungi momente, în timp ce savurau intimitatea contopită a trupurilor lor umede. Glasul lui păru să răsună de foarte departe, deși Keely îi simți buzele mișcându-se direct pe ureche.

— Pentru asta a existat viața mea, Keely. Pentru clipa asta. De-asta m-am născut. Ca să fiu aci,

așa, cu tine. Înțelegeți?

Putu doar să dea din cap. Înțelegea, pentru că și ea simțea același lucru, numai că era prea răpită de miracol ca s-o poată spune.

Capitolul 14

— Cât timp am dormit? întrebă Dax, când deschise ochii.

Keely îl privea. Niciodată, deșteptarea nu fusese atât de plăcută.

— Vreo jumătate de oră. Nu știu. Nu contează.

Degetele ei îi mângâiară obrazii, nasul cu formă aristocratică, obrazul slab, până la firele argintii de pe tâmple.

Dax se potrivi în loc, răsucindu-se s-o privească și punându-i mâna pe spate pentru a o trage mai aproape.

— Cum oi fi putut dormi?

— Cred că erai frânt, răspunse ea răutăcioasă, cuprinzându-i umărul cu un braț. Dax îi dădu o palmă la fund, în joacă.

— Și tu nu erai?

— O, eram, râse ea. Dar n-aș fi putut dormi.

Degetul ei iscoditor lunecă pe buzele lui Dax; se întreba cum puteau fi atât de tari, simțindu-le atât de moi pe trupul ei.

Dax îi prinse mâna, murmurându-i în palmă:

— Și de ce oare?

— Fiindcă nu mi s-a mai întâmplat niciodată, răspunse ea calmă, urmărindu-i reacția. Niciodată n-a

fost așa.

Dincolo de pernă, ochii lui scânteiră cu o încântare mândră, pe care încerca din răspuțeri să și-o țină în frâu.

— Nu?

— Nu, clătină Keely din cap. Comparațiile n-ar fi fost cinstite față de Mark. Îi spusese lui Dax tot ce era cazul să știe.

— Mă bucur. N-aș fi sincer, spunând că nu mă bucur.

Era prea emoționată ca să zică mai mult. Căută un subiect mai neutru.

— Aici ai fost rănit în război? întrebă ea, atingându-i cu degetul cicatricea albicioasă și încrețită de sub omoplat.

— Da. Noroc că schija își pierduse forța până a ajuns la mine.

Keely sărută locul.

— E urâtă. Fiindcă au trecut câteva zile până să ajung la medic. Între timp, se infectase grav. A trebuit să-mi scoată cam o livră de carne. Mare gaură a mai rămas.

— Te rog, nu-mi povesti, îl sărută ea pe bărbie. Și cea de sub ochi?

— M-am încăierat cu vărul meu când aveam vreo treisprezece ani.

Observându-i dezamăgirea, râse:

— Scuză-mă, n-a fost nimic dramatic.

— Cum a îndrăznit să se ia de tine?

Tonul seducător al vocii ei îi atrase atenția și o privi uimit și surprins cum îngenunchea deasupra lui. Părul i se revărsa mătăsos în jurul feței. Suprafețele și văile trupului i se reliefa accentuat în aura blândă a lămpii. Luminile și umbrele îi conturau formele gingașe și curburile îngustate. Aproape cu sfială, se aplecă și-l

sărută pe gură.

Mâna lui se ridică s-o prindă de ceafă, ținând-o deasupra. O lăasă să fie ea agresoarea. Limba lui Keely îi sondă timid gura, până răzbătu dincolo de bariera dinților. Apoi, începu să exploreze în voie.

I se afunda repetat, scormonitor, în gură. Îi amintea lui Dax de un copil lingând un cornet de înghețată, retrăgându-și limba de fiecare dată pentru a savura gustul.

Ridicându-se ușor, îi sărută cicatricea de sub ochi, apoi gropița de lângă gură. Buzele i se depuseră pe gâtul lui, după care, dintr-o singură mișcare prelungă, fluidă, lunecară spre piept. Degetele lui Dax se încleștară în părul ei, cu pumnii strângându-i-se convulsiv. Cealaltă mână i se depuse în adâncitura de sub șold și, cu o minimă mișcare sugestivă, îi ridică o capsă deasupra lui.

— Keely, e în minunat, șopti, în timp ce buzele ei îi sugeau pielea. Cuvintele abia se auziră.

Keely avea un sentiment îmbătător de mulțumire, știind că putea dăruia atâta plăcere. Îl sărută în jos spre abdomen, delectându-se cu respirația lui sacadată și cu cuvintele murmurate.

Gura ei urmă suprafața strâmtată a părului, care în jurul ombilicului devenea mătăsos. Când examinează cu limba fanta aceea, genunchiul lui Dax îi imobiliză coapsa peste a lui. Explorările linguale, continuă găsind o zonă de păr mai des și mai aspru. Respirația întretăiată și scurtă a lui Dax se opri complet. Degetele lui i se încurcară în păr trăgând dureros. Mușchiul de sub obraz i se contracta spasmodic.

Keely ezită doar o clipă, înainte de a-l săruta din nou.

— O, Doamne... ce dulce.

O ridică, întorcându-se până o aduse dedesubt.

Dax, cu sărutul lui, îi apăsă spatele pe saltea. Era un sărut profund, amețitor, care implica nu numai gurile, ci și trupurile. Când limba pătrunse și mai adânc în cavitatea gurii, simboliza o altă posesiune, un alt vid umplut.

Își înalță capul, privind-o.

— Cea mai frumoasă imagine pe care am văzut-o vreodată a fost fața ta în clipa când ai aflat ce înseamnă să fii o femeie împlinită. Strălucește-mi din nou, Keely.

Cuvintele șoptite îi înțețeau iubirea, știind că împlinirea ei contribuia la a lui. Mâinile, în timp ce o mângâiau peste șolduri și peste coapse, dădeau senzația unor mânuși de catifea. Gura lui pe sâni era alternativ rapace și mângâietoare, apropiind-o și mai mult de ceea ce dorea Dax să vadă.

Odată cu tumultul ei, creștea și al lui. Ceea ce dorise să vadă îi fu aproape interzis. Căci, în ultimul moment, făcură împreună acel mic pas în moarte.

*

Au plecat în zori. Gazda, care părea să gospodărească singură hotelul, fu întristată de graba plecării. Dax o asigură că odaia fusese mai mut decât satisfăcătoare, dar alte probleme îi împiedicau să rămână mai mult. Bătrâna privi mâhnită după ei, de la recepție, în timp ce plecau din hotel.

Parisul abia se trezise Străzile erau spălate de nocturnă. Negustorii și vânzătorii își coborau copertinele și se pregăteau pentru o nouă zi de muncă. Aroma cafelei proaspete și a cornurilor umplea văzduhul.

Se opriă la o cafenea cu mesele pe trotuar,

încă închisă, cerându-i stăpânului comanda la pachet. Acesta bombăni însă, fiind în adâncul inimii un adevărat parizian și având o slăbiciune pentru îndrăgostiți, se înduplecă și le umplu o pungă cu cornuri, dându-le și două pahare de plastic pline cu cafea aburindă. Porniră în pas de plimbare, mâncând fără grabă.

Nu vorbeau despre motivul de a se întoarce la *Crillon*, știind pur și simplu că trebuiau s-o facă. În schimb, șopteau și râdeau în intime schimburi de replici care înflorea bujori roșii pe obrajii lui Keely, iar surâsul lui Dax îi dădea un aer de satir.

— Mă iubești atât de bine, spuse el.

— Serios?

— Mă iubești bine. Perfect.

Ochii ei coborâră spre cornul pe jumătate mâncat.

— N-aș suporta gândul că m-ai crede stângace sau grosolană...

— Dumnezeule, nu.

Strânse resturile micului dejun și le aruncă într-un coș de gunoi. Apoi se întoarse spre ea, întinzând mâna s-o mângâie pe obraz.

— Ești complet feminină, Keely, și-ți iubesc toate părțile trupului care te fac să fii femeie. Îmi mai place și eleganța și delicatețea ta, stilul distins și manierele decente. Și mai dor faptul că le-ai lepădat la fel ca pe haine, înainte de a veni în pat cu mine. Dar nici într-un milion de ani n-ai putea fi grosolană. Nici să nu te gândești la așa ceva.

— Dax, șopti ea încet, cu ochii lucindu-i de lacrimi.

— Nu mai suport, murmură el nerăbdător, oprind un taxi.

— Ce?

— Vreau un sărut în clipa asta.
— Nu se uită nimeni, îl provocă ea.
— Or să se uite, dacă te sărut așa cum vreau eu, o preveni Dax.

După ce o împinse pe bancheta din spate a taxiului, îi spuse șoferului destinația.

— I-am cerut să ne ducă pe drum ocolit, îi explică el lui Keely, înainte de a se prăvăli asupra ei cu disperarea unui muribund în căutarea salvării.

Începu s-o sărute agresiv, flămând, puternic, ca și cum ar fi vrut s-o însemne cu pecetea lui de proprietate. Keely știa că, într-un mod drăgăstos, se convingea pe el însuși că totuși îi aparținea, chiar și dacă nu mai erau încuiați în siguranța odăiței lor.

Când reuși să-și elibereze gura, îl împinse în piept.

— Dax, șoferul.

— Lasă-l să-și găsească singur o fată, mârâi el.

Keely râse, zbatându-se lipită de el, fără a reuși decât să-l excite și mai tare. Înainte de a înțelege ce urma, mâinile lui îi intraseră sub mantou.

— Dax! Îți dai seama ce faci?

— M-hmm.

Îi acoperi cu mâinile sânii fără sutien, pe sub rochia subțire. De dimineață o convinsese să nu și-l mai pună. Atingerea lui îi declanșă prin tot corpul o reacție în lanț de senzații, făcând-o să se crispeze lângă el.

Fierbințeala sărutărilor și insistența mâinilor îi risipeau rezistența. Puteau să fi mers cu mașina ore în șir sau doar câteva minute, când în sfârșit își dădu seama că taximetristul le spunea ceva în franceză, peste umăr.

— Dax, murmură ea, împingându-l cu fermitate. Îți spune ceva.

Dax oftă, întrerupându-se și aranjându-și hainele.

— *Crillon* e după primul colț.

Dax plăti cursa și o ajută pe Keely să coboare de pe bancheta din spate, trăgând-o de mână. Se rezemă de el, râzând, iar brațele lui o cuprinseseră un moment, înainte de a se răsuci amândoi spre hotel.

Keely îngheță.

Soții Allway veneau spre ei. Se țineau unui pe altul cu brațul pe după mijloc. Zâmbeau fericiți, dar surâsurile li se transformară în expresii de descumpănire șocată când îi văzură pe Keely și pe Dax într-o îmbrățișare asemănătoare cu a lor.

Toți patru se priviră într-o tăcere năucă. Probabil soții Allway avuseseră ideea de a lua un mic dejun liniștit și discret, departe de iureșul reporterilor și de ochii iscoditori. Sesiunea de interviuri urma să înceapă la ora zece. Sperau să petreacă singuri două ore împreună, înaintea unei zile extenuante.

Apariția lor nu fusese doar un șoc oarecare pentru Keely. Avusesese efectul unui atac. Un sfâșietor spasm de vinovăție îi străpunse inima, urmând milioanele de capilare ce radiau prin toate zonele trupului, inundând-o cu remușcări, infiltrându-se, până fu saturată complet.

Îi trădase pe acei prieteni. Ei își rămăseseră credincioși unul celuilalt, jurămintelor de căsătorie și convingerii că partenerul supraviețuia, dacă nu din alt motiv, măcar pentru acela de a se revedea.

Își trădase soțul, culcându-se cu un alt bărbat. Infidelitatea ei sexuală nu era decât o mică parte din adulter. I se dăruise toată lui Dax, de bunăvoie și nesilită de nimeni. Nu se reținuse deloc, nu păstrase nimic din ea însăși pentru Mark, în caz că se înapoia într-o bună zi. Totul îi fusese dat lui Dax, iar pentru

altcineva nu mai rămăsese nimic.

Se trădase pe ea însăși, crezând că se putea lepăda de toate convingerile morale pe care și le păstrase cu sfințenie în numele iubirii. Pasiunea pentru Dax nu-i putea justifica trădarea față de Mark. Dragostea bazată pe trădare și înșelăciune nu putea fi nicicând binecuvântată. Știa acest lucru și, până în noaptea trecută, respectase principiul. Acum însă, la lumina zilei și în fața celor doi care înfruntaseră adversități nemaiîntâlnite pentru ca în cele din urmă să fie din nou împreună. Înțelegea că se amăgise singură. Iubirea nu era niciodată gratuită. Întotdeauna trebuia să plătească prețul.

— Tocmai ieșeam să luăm micul dejun, spuse calm Bill Allway, risipind tăcerea încărcată de care Kelly nici măcar nu era conștientă.

— Vreți să veniți și...? Întrebă politicoasa Betty, însă vocea i se stinse înainte de a fi terminat invitația. În ochi nu i se citea nicio acuzație, dar Keely avea senzația că pe piept i se împlântase o literă stacojie. Dovada nici nu putea fi mai incriminatorie. Ea și Dax coborâseră dintr-un taxi la doar câteva minute după ivirea zorilor cu hainele în neorânduială și cu obrajii îmbujorați. Ce alte concluzii se mai puteau trage în afara celor corecte? Își spuse că, dacă nu murea de vinovăție, avea cu siguranță să moară de rușine.

— Nu, mulțumim, răspunse ea la invitația lui Betty, în numele amândurora.

Dax rămase tăcut, privind-o.

— Ei, atunci, noi ne ducem, reluă Bill. Betty?

Își luă soția de braț și aproape o târî din loc. Aceasta se holba la Keely și la Dax, ca și cum n-ar fi putut să-și creadă ochilor.

— Uită-te la mine, șuieră Dax, când soții Allway, ajunseseră destul de departe ca să nu-i mai audă.

— Nu, răspunse Keely, întorcându-și capul.

Brațul îi fu efectiv smuls din articulație când e răsuci cu fața spre el.

— Uită-te la mine! repetă el, poruncitor.

Keely își smuci capul în sus, privindu-l rebelă, iar inima lui Dax se frânse la vederea expresiei sale dure, închise și hotărâte.

— Știu la ce te gândești, Keely.

Glasul îi suna încordat de tensiune reprimată.

— N-ai nicio șansă să-ți imaginezi la ce mă gândesc.

— Ba da, știu. Ești cotropită de vinovăție pentru ceea ce s-a întâmplat azi-noapte.

Mâinile lui se ridicară, apucându-i umerii.

— Întâlnirea cu Betty și cu Bill ți-a pus iarăși conștiința pe jăratic. Sunt o pereche reușită și fericită, Keely. Nici n-aș putea să mă bucur mai mult pentru ei. Dar ceea ce li s-a întâmplat lor nu are nicio legătură cu tine și cu Mark.

— Are toate legăturile posibile, replică ea încăpățânată. Betty a fost fidelă. Eu n-am fost.

— Fidelă cui? Unui bărbat pe care abia îl mai ții minte? Unui bărbat despre care nu vei mai afla probabil niciodată?

Își disprețuia cruzimea propriilor cuvinte, dar nu-și putea permite să fie blând.

— Până ieri, Betty n-a știut dacă soțul ei mai era în viață. Acum, s-a întors la ea. S-ar putea întâmpla ceva la fel de repede, iar Mark ar veni acasă, cu speranța că soția lui l-a așteptat

Dax privi în jur nervos, de parcă n-ar fi suportat să-i audă spusele. Frustrarea urla din toate celulele trupului. În sfârșit, ochii lui rătăcitori, tulburi, reveniră spre ea.

— Asta e o posibilitate foarte îndepărtată și

redușă. Ceea ce s-a întâmplat între noi este o certitudine.

Își împlânzi glasul, pe măsura căldurii crescânde din ochi.

— Te iubesc, Keely. Te iubesc.

Mâna ei se repezi la gură, apăsându-i peste dinți buzele strivite. Închise strâns ochii, clătinând din cap.

— Nu, se văită ea încet! Nu spune asta acum. Nu acum.

— O voi spune până am să știu că mă auzi. Te iubesc.

Keely îl înfruntă cu o putere nou găsită, mâinile care o țineau în loc, reușind să se elibereze.

— Nu! E nedrept, Dax. Întotdeauna a fost așa. Nu înțelegi? Eu nu sunt liberă să te iubesc. Niciodată nu va fi drept ca eu să iubesc, până nu voi ști că Mark a murit.

Se poticni de-a-ndăratelea, temându-se că putea veni după ea, luând-o în brațe și condamnând-o din nou.

— Nu e posibil. Lasă-mă... lasă-mă în pace. Te rog.

Se întoarse și o luă la fugă, aproape doborându-l pe un bărbat care stătea în ușa hotelului. Abia după ce ajunsese în camera ei și se prăbuși pe pat, într-un torent de lacrimi, se ridică țeapănă și inspiră adânc, tremurător, de spaima înțelegerii.

Omul din ușă fusese Al Van Dorf.

*

Dax alerga prin sala de așteptare, cu inima bubuindu-i la fiecare pas. Abia dacă-și remarcă efortul. Cu o minimă încurajare, simțea că ar fi putut zbura.

Și când se gândea că abia în acea dimineață căzuse pradă disperării, privind-o cu inima frântă pe Keely fugind de lângă el. Aproape că-l strivise pe van Dorf, când acesta comentase sarcastic dacă veneau sau plecau.

Se îmbulzise pe lângă el și alergase furtunos în camera lui, gata să se lupte cu oricine ar fi avut destul curaj să-i pună mânia la încercare. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată în viața lui atât de neajutorat și de furios.

Ceasuri în șir, se învârtise prin odaie și cu fiecare oră, nervozitatea îi sporea. Privind situația din punct de vedere obiectiv, își dădea seama că nu exista nicio poziție justă sau injustă. N-avea să se repeadă la el niciun răspuns ușor sau soluție simplă. Problema lor nu se putea rezolva prin raționamente și deducții logice. Nu se putea tranșa apelând la judecată, cântărind o emoție puternică față de alta la fel de puternică. Era e hotărâre implicând conștiința lui Keely. Doamne! Cât se temea de hotărârea ei!

Congresmanul Parker îl sunase în cameră, iar Dax aproape că smulsese telefonul din perete, în graba de a răspunde, crezând că poate Keely se răzgândise

— Da! Lătră.

— Mă predau, râse congressmanul Parker.

Jena și dezamăgirea se confruntară, iar cea din urmă învinse.

— Îmi cer scuze. Ce pot face pentru dumneata, domnule congressman?

— Mă bucur că ți-ai oferit serviciile, fiindcă am să-ți cer o favoare. Astăzi sunt așteptat să particip la sesiunile alea de interviuri, în fine, ca să fiu prezent, dacă se vor pune întrebări privind legile sau deciziile parlamentare. Dar mai trebuie și să merg la spital, să-i vizitez pe soldați, în calitate de reprezentant al

administrației. Mă îndoiesc că președintele ar avea ceva împotriva dacă-i cer unuia dintre kongresmenii lui favoriți să mă înlocuiască acolo. Te-ar deranja?

Dax își trecu o mână prin păr. Putea foarte bine să se ducă. N-ar mai fi suportat încă o sală aglomerată, plină de fotografi și de reporteri. Dacă rămânea la hotel, nu s-ar fi gândit decât la Keely, ceea ce oricum nu l-ar fi dus nicăieri.

— Desigur. Lasă-mi puțin timp să mă spăl. Înainte de a pleca, de ce informații am nevoie?

— L-am pierdut pe unul dintre băieți, Dax. Noaptea trecută. Pur și simplu n-a răzbit.

— La dracu'!

— Mda. Îți trimit în cameră o mapă cu date despre fiecare. Când ești gata de plecare, cere la recepție să-ți trimită o mașină. Nu te repezi. Nu-i nicio grabă. A, în afară de faptul că avionul plecă diseară.

— Care avion?

— Unii au cerut să fie trimiși imediat acasă, iar președintele a aprobat. Deci, cei care se simt în stare, se întorc diseară, la fel ca toți membri delegației inițiale care vor să plece.

— La cât decolează avionul?

— La ora nouă. De pe de Gaulle. Îți bag toate detaliile într-o mapă.

— Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc, Dax. Salută-i pe soldații ăia din partea mea.

Așa că se dusesse la spital, ca înlocuitor de emisar. Doamne, dacă nu s-ar fi dus? Dacă acel caporal pe nume Gene Cox dormea? Dacă ar fi fost el nefericitul care murise în timpul nopții?

Se înfioră, în timp ce sudoarea i se prelingea pe piept. Marginile pardesiului fluturau în jurul picioarelor, în timp ce-și sălta geanta strângând-o și mai bine în

mână. Picioarele îi tropăiau pe mocheta sălii. Putea distinge poarta. Era încă aglomerată. Perfect, avionul încă nu decolase. Slavă Domnului că guvernul nu făcuse excepția de a rezolva ceva la timp.

Ignora privirile curioase îndreptate spre el. Nu luă în seamă nici semnul cu care-l chemă congressmanul Parker. Privirea sa agitată scrută sala de așteptare, până o găsi pe femeia așezată de una singură în capătul îndepărtat al încăperii, privind afară în noaptea neagră unde numai luminile albastre ale pistei străpungeau întunericul. Îi vedea fața reflectată în geam, cu o expresie distrusă.

Lăsa geanta să cadă pe jos și-și croi drum cu coatele spre ea. Keely îi văzu imaginea în geam, apărând în spatele ei. Inima lui Dax se rupse în două, la vederea nefericirii ei imediate și evidente.

Trebuie să-ți vorbesc, spuse el înnebunit.

— Nu, răspunse ea, fără să se întoarcă. Ne-am spus tot ce era de spus.

Dax îngenunche alături, vorbind încet:

Dacă vrei ca întreaga lume să audă, să fie martoră, treaba ta. Dar cred că am să-ți spun ceva ce-ai prefera să auzi între patru ochi. Deci, cum facem?

La aceste cuvinte, Keely se întoarse spre el. Dax îi înfruntă calm privirea rebelă, îi văzu beligeranța șovăind, apoi risipindu-se.

— Prea bine, spuse ea și se ridică, așteptând s-o conducă.

Dax îi făcu semn cu capul să-l urmeze. Se supuse, ascultătoare. Majoritatea celorlalți pasageri care așteptau erau prea obosiți sau apatici ca să le observe plecarea. Când ajunseră în culoarul central al aeroportului, Dax privi în jur până văzu un spațiu gol, cu telefoane publice. O luă de cot și o îndrumă într-acolo.

Kelly se întoarse spre el de cum ajunseră în nișa care le oferea o discreție moderată.

— Ce dorești?

Îi putea ierta trufia rece cu care-l privea. I-o putea ierta, fiindcă știa că, în câteva momente, sentimentele ei aveau să fie cu totul altele. Mai bine să treacă peste tot ce era mai greu.

— Keely, spuse el blând, Mark a murit. E mort din ziua când i s-a prăbușit elicopterul, acum aproape doisprezece ani.

Nu se zări nicio manifestare a tumultului emoțional prin care fără-ndoială trecea Keely. Nu apărură lacrimi, nu se auziră suspine sonore, n-o cuprinse isteria, nici bucuria, nici durerea, nimic decât o mască stoică și doi impenetrabili ochi verzi care nu trădau niciun sentiment.

— Keely, m-ai auzit? o întrebă el după un timp.

Dădu din cap, înainte de a răspunde.

— D-da.

Înghiți în sec și-și dresе glasul.

— De unde... de unde știi?

Dax îi spuse despre vizita la spital, în locul congressmanului Parker.

— După ce mi-am terminat îndatoririle oficiale, cei patru M.I.A. Și cu mine am început să vorbim ca între veterani. Din simplă curiozitate, i-am întreat pe toți despre împrejurările acelei dispariții. Unul dintre ei, un caporal pe nume Gene Cox, a menționat data unei prăbușiri de elicopter. Keely, s-a întâmplat în aceeași zi cu doborârea elicopterului lui Mark. L-am întreat pe Cox ce se întâmplase și mi-a spus că elicopterul fusese lovit și ardea deja când s-a prăbușit. El și pilotul au reușit să iasă înainte de a exploda. S-au târât în junglă care, zicea el, „colcăia” de viet-congi. Pilotul avea ambele picioare fracturate și, probabil, leziuni interne.

A murit în mai puțin de-o oră de la prăbușire. Cox l-a acoperit cu un strat gros de frunze, sperând ca vietcongii să nu găsească trupul și... Mă rog, să nu-l găsească. Apoi, Cox a fost capturat și luat prizonier, a doua zi.

Îi prinse mâinile, strângându-i-le cu putere.

— Keely, pilotul elicopterului se numea Mark Williams. Era un băiat blond și înalt, care vorbea cu accent din Sud.

Se așteptase din partea ei să se reazeme sleită de perete, eventual, sau să se sprijine de el, încercând să asimileze cele auzite. Plănuise s-o îmbrățișeze, nu ca amant, ci ca prieten, până când Keely era gata să discute despre ceea ce însemna pentru ei acea veste. Se așteptase la lacrimi, probabil, pentru viața irosită a unui om tânăr, poate chiar și la puțină revoltă împotriva războiului în care fusese sacrificat.

În toate fanteziile lui, nu prevăzuse adevărata reacție.

Keely își smulse mâinile dintr-ale lui, parcă scuturându-se de o hidoșenie. Nu scoase alt sunet decât un hohot de râs, aspru și amar, dar plin de dispreț.

— Cum at fost în stare, Dax? întrebă ea, cu scârba emanându-i din fiecare cuvânt. Cui încerci să-i salvezi conștiința - ție sau mie?

O privi mut de uimire.

— Cox...

Keely slobozi din nou râsul acela oribil.

— Nu mă îndoiesc că soldatul ăla, Cox, ți-a povestit prin ce a trecut. Dar mi se pare o coincidență cam prea mare că pilotul se numea Williams și că vorbea cu accent sudist. Mă considerai atât de naivă, încât să te cred?

Bărbia lui se strângea acum într-o încercare de

a-și stăpâni enervarea crescândă. Din respect față de situația în care se aflau, reuși să se abțină.

— Îți spun adevărul, fir-ar să fie, își forță el cuvintele printre dinți. De ce te-aș minți într-o problema atât de importantă?

— Fiindcă azi-dimineață ți-am spus că nu-ți pot aparține, că nu ne putem întemeia o viață împreună până nu aflu care a fost soarta lui Mark. Cred ca i-ai strecurat comod numele în povestea pe care ți-a spus-o soldatul. Ai obținut un pachetel ordonat și dichisit, nu?

Își aruncă părul pe spate, cu o mișcare furioasă a capului!

— Ai reputația de a obține tot ceea dorești, congressman Devereaux, prin mijloace curate sau necurate. Cred că tocmai te-ai dovedit demn de reputația asta.

Strămoșii lui mândri ar fi tolerat aproape orice, în afara unei pete pe numele familiei. La fel putea și Dax. Dar aluzia că n-ar fi un om complet integru era sigurul lucru pe care nu-l ierta niciodată. Se îndreptă cât era de înalt, privind-o cu ochii mocnind de violență.

— În regulă, Keely. Crede ce vrei. Sacrifică-ți și viața ta. Adună-ți iubirea ca un avar nenorocit. Cred că, de fapt, te delectezi cu martirajul ăsta autoimpus. Te pune mai presus, nu-i așa, decât noi ceilalți, animalele? Dar te previn, neamul omenesc îi găsește pe sfinți nemăsurat de obositori.

Keely se răsuci din fața lui, traversând sala spre zona de imbarcare. Deși inima i se măcina bucată cu bucată, mândria nu-i îngădui s-o cheme înapoi. Cum îl putuse crede capabil de e fapta atât de josnică, după cele petrecute azi-noapte. Azi-noapte... își acoperi fața cu mâinile, încercând să-și șteargă amintirile bucuriei, ale extazului împărtășit de amândoi. Era imposibil să-l

creadă în stare...

— Ți-a dat papucii gagica?

Glasul târăgănat al lui Al Van Dorf îl readuse brutal pe Dax în prezent. Lăsa să-i cadă mâinile și răsuci smucit capul spre rânjetul afectat pe care nu-l putea suferi. Van Dorf se rezema neglijent de perete, chiar lângă intrarea în nișă. Aroganța sa batjocoritoare fu ultima picătură pentru efortul lui Dax de a-și păstra calmul.

Se repezi asupra reporterului, dominat de instinctele sale din infanteria marină. Înainte ca individul să-și fi dat seama ce i se întâmpla, fu smuls de pe picioare, împins mai în penumbră și ținut de perete. Ambele mâini îi fuseseră imobilizate la spate, într-un pumn de fier. Ochelarii i se strâmbaseră pe nas. Genunchiul lui Dax i se înfipse între picioare, făcându-l să scoată un chițait subțire, vrednic de milă. Un antebraț dur îi apăsa pe beregată, ca o rangă.

— Ai făcut prea mult pe deșteptul, Van Dorf.

— Am văzut...

— N-ai văzut *nimic*. N-ai auzit *nimic*. *Nimic* ce să poți dovedi, oricum. Dacă-mi mai arunci vreodată o șmecherie din asta mârălănească, te dau în judecată pentru atât de mulți bani, încât, chiar dacă pierd, reputația ta de gazetar credibil se va duce dracului și nicio agenție de presă sau zdreanță de două parale n-o să te mai atingă nici cu-n prăjină de zece picioare. Și nu numai atât, dar te bat de te caci pe tine. M-am făcut înțeles destul de clar, Van Dorf?

Își sublinie cuvintele apăsând și mai sus genunchiul, iar individul scânci, confirmând ceea ce Dax bănuise întotdeauna - că era un laș.

— Ți-am pus o întrebare, Van Dorf. M-am făcut înțeles?

Ziaristul dădu din cap atât cât îi îngăduia brațul

sufocant al lui Dax. Ochii diavolești ce-l sfredeleau, sugerau posibilitatea ca parlamentarul încă să în mai răzgândească și să-l omoare pe loc. Cu o enorma ușurare, simți mâinile lui Dax începând să se destindă

— Ceea ce-am spus e valabil și în legătură cu doamna Williams. Dacă citesc un singur cuvânt insinuant, cu semnătura ta, te omor.

Apoi, cu un gest de silă, îi întoarse spatele lui Van Dorf, care continua să gâfâie sufocat. Porni cu pași mari spre poarta de îmbarcare, își luă geanta din locul unde o lăsase și se duse să se posteze lângă perete, într-o amenințătoare solitudine, așteptând plecarea îndelung amânată a avionului spre Statele Unite.

Capitolul 15

Luna se afla în cealaltă latură a avionului. Keely privea pe un hublou din stânga, așa că numai o aură argintie, difuză, îmblânzea noaptea. Statele păreau foarte îndepărtate. Norii de sub avion formau o pătură groasă, aparent impenetrabilă.

— Dormi?

Întrebarea o smulse din toropeală și întoarse capul, pentru a o vedea pe Betty Allway aplecata peste scaunul dinspre culoar. Întrucât reporterul care se așezase inițial lângă Keely îi luase tăcerea obtuză drept un semn că nu dorea să vorbească și se mutase pe alt loc, rămăsese singură.

— Nu, îi răspunse ea femeii mai vârstnice.

— Te deranjează dacă stau o vreme lângă tine?

Keely clătină din cap și-și luă impermeabilul pe

care-l lăsase pe fotoliu pentru a descuraja pe oricine ar mai fi dorit să se așeze acolo.

— Ce face Bill? Doarme?

— Da. Se enervează, fiindcă obosește atât de repede. Trebuie să stau cu ochii pe el, ca să nu facă prea multe din primul moment când ajunge acasă. Sunt că și el și armata vor tinde să recupereze ultimii paisprezece ani în câteva săptămâni. Îi voi înfrunța și pe el, și pe ei, ca să împiedic așa ceva.

Keely răspunse cu un surâs cald.

— Ai dreptul la puțină posesivitate, cred.

Câteva momente, stătură într-o tăcere stânjenitoare. Keely nu putea să uite expresia surprinsă a lui Betty din momentul când îi văzuse pe ea și pe Dax coborând din taxi, în zorii aceleiași zile. Mare minune că femeia accepta să stea de vorbă cu ea. După toate durerile pe care le suferiseră împreună, detesta gândul de a pierde prietenia unei femei pe care o admira de-atâta vreme.

— Keely, încep Betty, cu voce șovăitoare. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar după cum arăți, pari a avea nevoie de cineva cu care să stai de vorbă. E adevărat?

Capul lui Keely se lăsă pe tetieră. Închise un moment ochii, înainte de a-i răspunde:

— Cred că e doar efectul dezamăgirii. Ultimele trei zile au părut lungi cât o viață de om și sunt epuizată. Niciodată n-am rezistat bine la oboseală.

Încercă să zâmbească, dar nu-i reuși decât un travesti al acestei expresii.

— Nu, Keely. E mai mult de-atât. Și cred că un rol important îl joacă Dax Devereaux.

Se aplecă peste locul liber dintre ele, luându-i lui Keely mâna într-ale ei.

— Ești îndrăgostită de el?

Fu ispitită să mintă, să nege cu vehemență. Dar la ce bun? Betty îi văzuse împreună de-atâtea ori, încât era inevitabil să nu fi adunat firimiturile pentru a întregi tabloul. Auzise întrebările insinuante și provocatoare ale lui Van Dorf. Nu putea avea despre ea o părere mai proastă decât i se formase deja. Întoarse capul spre Betty, deși nu și-l ridică de pe tetieră. Privind-o în ochi, spuse:

— Da, sunt îndrăgostit de el.

— Aha, răspunse cealaltă, îngândurată. Bănuiam eu. Pot să depășesc limitele curiozității și să te întreb de când.

— Din noaptea când am sosit la Washington, pentru audierea în fața subcomisiei. Nu știam că făcea parte din comisie și nici el nu știa că Keely Preston și doamna Mark Williams erau una și aceeași persoană.

— Înțeleg.

— N-aș crede. N-am intenționat... nici eu și nici el... să se întâmple așa. Ne-am împotrivit amândoi. Mai cu seamă eu. Dar...

— Nu e nevoie să justifici dragostea, Keely.

Continua s-o țină de mână, mângâindu-i-o absentă, în timp ce spunea:

— Știe ce sentimente ai pentru el?

— Nu știu. Sunt sigură că da, dar... ne-am cam certat. A făcut ceva...

Își frecă fruntea, cu mâna liberă.

— Nu contează. Oricum e imposibilă orice relație între noi, din prea multe motive.

— Și în primul rând? Întrebă cu subînțeles Betty. Keely o privi surprinsă.

— În primul rând, fiindcă încă mai sunt căsătorită și nu știu dacă soțul meu e viu sau mort. Situația ta s-a schimbat, Betty, dar a mea nu, uiți?

Regretă imediat tonul sarcastic pe care vorbise.

— Iartă-mă, spuse ea spășită. Te rog, Betty, îmi pare rău. Nu mai știu ce vorbesc.

— Nu te scuza, Keely. Cred că pot înțelege conflictul emoțional prin care treci. Poate că ai suferit destul. Poate ar trebui să te gândești să-l declari pe Mark mort și să te măriți cu kongresmanul tău.

Dacă femeia aceea ar fi spus că avea de gând să sară din avion, Keely n-ar fi putut rămâne mai șocată. După atâția ani de campanie în sprijinul M.I.A., după jurămintele că niciodată n-aveau să abandoneze speranța descoperirii adevărului despre soții lor, nu-i venea să creadă că o auzise bine pe Betty.

— Nu poți vorbi serios,

— Ba da, replică cealaltă, categorică.

— Dar...

— Dă-mi voie să-ți mărturisesc ceva, Keely. În ultimii câțiva ani, am profitat de tine. Nu. Lasă-mă să termin, insistă ea, când Keely dădu să obiecteze. Ai făcut enorm de mult bine cauzei noastre. Ne-ai fost o reprezentantă perfectă. Erai inteligentă, frumoasă și plină de succes. Ne-ai adăugat o credibilitate pe care eu am exploatat-o până la limită. Într-un fel, cu tine ca purtătoare de cuvânt, nu mai păream un grup de muieri isterice. De la ultima noastră călătorie la Washington, mi-a fost rușine că te încurajasem, deși subtil și fără răutate, să-ți consumi tinerețea, vibrația și iubirea, cu amintirea lui Mark. Îmi amintesc chiar că te-am avertizat să nu-ți periclitizezi reputația cu un bărbat ca Dax.

— Niciodată n-am făcut nimic împotriva voinței mele, Betty. Am simțit, și încă mai simt, la fel de puternic ca întotdeauna.

— Dar acum ai o altă cauză, la fel de importantă, căreia să i te raliezi. Dacă-l iubești pe omul ăsta, și cred că îl iubești, altfel nu te-ai mai bălăci în

atâta vinovăție, ar trebui să fii cu el, Keely. Dacă felul lui de a se comporta indică asta, cred că sentimentele sunt reciproce. Are nevoie de tine. E viu și se află aici, în prezent, și în carne și oase. Mark nu este și s-ar putea să nu fie niciodată.

Keely se întoarce spre ea, furioasă.

— Cum poți să spui asta? Acum nicio săptămână, habar n-aveai că Bill se va întoarce acasă. Iar acum, e lângă tine. Ai așteptat atâtea ani, ai fost... i-ai fost fidelă.

Spre amărăciunea ei, pe obraji începuseră să i se rostogolească lacrimile.

— Da. Și aveam trei copii la care să mă gândesc. Mai avusesem și zece ani frumoși cu Bill, care n-au fost la fel de ușor de uitat ca doar câteva săptămâni ale tale. Am avut o viață împreună. Tu și Mark n-ați avut. Nu-ți pot arăta ce să faci, Keely. Pot spune numai că, dacă vrei să trăiești cu Dax, atunci fă-o. Nu-ți sacrifică pentru totdeauna fericirea, pe-a ta și pe-a lui.

Keely clătina din cap, inconștientă de lacrimi care continuau să-i curgă.

— Prea târziu, Betty. Nu sunt de acord cu ceea ce-ai spus despre dezertarea de la cauza pentru care am luptat atâta timp. Nu pot renunța pur și simplu la P.R.O.O.F. Alții continuă să se bazeze pe mine. Mai ales acum, când s-au întors acești M.I.A., avem noi speranțe, poate că se vor deschide canale de informație despre care nu știam. Dar, lăsând toate astea la o parte, Dax și cu mine am fost condamnați încă dinainte de a începe. Dacă a existat vreodată o scânteie de dragoste între noi, acum s-a stins.

O privi pe Betty, iar femeia cea vârstnică își spuse că niciodată nu mai văzuse atâta deziluzie și tristețe exprimată de o față așa de tânără.

— Voi trece eu și de criza asta, după ce ajung acasă la New Orleans și-mi reiau munca.

*

Nu știa cât de falsă avea să se dovedească această previziune. Era atât de extenuată de toate cele întâmplate la Paris și de neîncetatele interviuri pe care le dăduse în timpul scurtului popas la Washington, încât, când ajunsese acasă, își scoase telefonul din priză și se baricadă în apartament, dormind neîntrerupt aproape douăzeci și patru de ore.

Când în sfârșit se trezi, își dădu seama că săptămâna de *Mardi Gras* era în plin avânt. Nici nu mai putea fi vorba să se găsească locuri de parcare. În restaurante se așteptau ore întregi până să se elibereze o masă. Pentru a te plomba pe trotuar, trebuia să ocolești tarabele instalate pe traseele de paradă și pe petrecăreții care, în general, erau beți și zurbagii. În actuala ei stare de spirit, voia bună i se părea respingătoare.

Îi telefonă producătorului, cerând câteva zile de concediu, care i se adunaseră din urmă. După ce primi consimțământul lui mormăit, își urcă bagajele în mașină și porni spre Mississippi, să-și viziteze părinții.

Aceștia, sensibili față de dispoziția ei sumbră, umblau tiptil prin jur. Mâncă bine, dormi pe cât de bine îi îngăduiau visele și făcu plimbări îndelungate, solitare, pe malul Golfului. O scurtă vizită la azilul unde locuia doamna Williams aproape că-i anihilă toate puterile pe care și le acumulase, și n-avea să mai fie vreodată în ordine pe lume.

Când se întoarse la muncă, toți începură să o trateze cu efuziuni de blândețe și bunătate. Se simțea ca o pacientă recent eliberată dintr-un spital de boli

nervoase. Disprețuia tonul părintesc pe care-l adoptau toți cei ce i se adresau, expresiile de milă și falsa veselie.

Nicole, care nu putea să suporte deprimările de niciun fel, păstră distanța, cu excepția câtorva telefoane de consolare. Nu aduse vorba despre Dax Devereaux. O dată menționează că citise despre popularitatea lui în ascensiune rapidă, datorită activităților privitoare la revenirea M.I.A.-ilor. Keely nu făcu niciun comentariu, așa că Nicole pricepu aluzia și abandonează subiectul. Privind-o, numai, oricine ar fi observat că stăpânirea de sine a lui Keely era fragilă ca o coajă de ou. Nicole, la fel ca toată lumea, nu dorea să fie răspunzătoare de spargerea acesteia.

După trei săptămâni de discreție, Nicole se invită singură la cină.

— Îți vine să crezi? Am o seară de sâmbătă fără nicio întâlnire. Vin să iau cina cu tine. Fă oala aia de spaghetti cu tot belșugul de brânză grasă înăuntru.

Keely râse.

— Dacă detest ceva pe lumea asta, sunt musafirii timizi. Și ce-ai mai vrea?

— Chestia aia cu straturi de ciocolată, brânză cremă și pecan.

— Și altceva? Întrebă sec Keely.

— Chifle franțuzești.

— Și mai ce?

— Nimic, replică scurt Nicole. Aduc eu vinul

Îl aduse. La ora șapte a acelei seri, Keely, în blugi și în cămașă, îi deschise ușa lui Nicole, la fel de șleampătă, cu câte o sticlă de vin roșu sub fiecare braț.

— O să iasă trăsnet. Am de gând să mănânc până uit de mine. Când n-ai întâlnire sâmbăta seara, îți rămâne o singură consolare – să dai naibii dieta. În

plus, ieri mi-am vărsat mațele și toată ziua n-am mai putut să bag nimic în mine. Merit un ospăț.

— Nimic grav sau molipsitor, sper, răspunse Keely, conducând-o pe Nicole în bucătărie

— N-aș crede. Doar un microb din ăla de douășpatru de ore.

— Ei, pentru orice eventualitate, să nu-mi suflă în farfurie.

— Tu doar pune masa și...

Se întrerupse, la auzul soneriei.

— Ce naiba?! Cine să fie? Arăt ca dracu și n-am chef să fiu văzută.

— Nu știu cine poate fi, spuse Keely. N-am mai invitat pe nimeni.

— Bine, scap eu de el, oricine-o fi. Nu intenționez să împart mâncarea asta cu aromă atât de delicioasă.

Nicole ieși din bucătărie, Keely revenind cu atenția la spaghetti în clocot. Nu se răsuci decât când o auzi pe Nicole strigând-o pe un ton neobișnuit de supus:

— Keely, te caută cineva, un militar.

Ochii ei albaștri îi reflectau uimirea.

— Un militar? Întrebă Keely cu voce ascuțită, scăpând pe bufet lingura de lemn.

Nicole dădu din cap.

Keely trecu pe lângă ea ștergându-și mâna cu cârpa de vase, și intră în living. Ofițerul stătea nervos, învârtindu-și cascheta în mâini. Era slab și palid, cu tenul livid al unui om acre fusese recent bolnav. Mâinile și picioarele păreau prea mari pentru trupul îmușinat. Urechile arătau anormal de clăpăuge sub tunsoarea cazonă. Avea vreo treizeci de ani, deși ridurile ce coborau de la colțurile gurii ar fi sugerat o vârstă mai înaintată.

— Sunt Kelly Preston Williams, se prezentă ea. Doreați să mă vedeți?

— Da, doamnă Williams. Sunt locotenent Gene Cox.

Numele o lovi drept între ochi, făcând-o să se împleticească înapoi cu vreo doi pași, înainte de a se agăța de spătarul unui scaun. Urechile îi sunau atât de tare, încât aproape nu auzi exclamația de îngrijorare a lui Nicole. Îi refuză ajutorul însă, încercând să-și vină singură în fire.

— Luați loc, vă rog, spuse ea cu voce răgușită.

Militarul era descumpănit vizibil, că provocase o reacție atât de drastică. Fața lui Keely pălise complet, iar buzate îi arătau vineții. Se așeză, temându-se că, dacă nu făcea cum îl poftise, femeia s-ar fi putut prăbuși complet. Keely se așeză vlăguită pe scaun, aplecându-se spre el.

— De ce ați venit la mine?

Cox aruncă o privire fugară spre Nicole, parcă pentru a-i cere sfatul cum să-i vorbească acelei femei tulburate, dar încuviințarea ei din cap îl făcu să revină cu ochii limpezi și onești spre fața încordată a lui Keely.

— Păi, am auzit de dumneavoastră încă de la Paris. Eram în spital, dar ne informau despre ceea ce se întâmpla. Cred ca preotul a fost cel ce ne-a spus despre P.R.O.O.F. Și despre celelalte.

Își privi mâinile care continuau să frământa cascheta.

— Toate s-au întâmplat atât de repede, încât nici nu mai știu cine și ce mi-a spus.

— Îmi pare rău, zise Keely cu blândețe. Nu vreau să vă zoresc. Luați-o încet și spuneți-mi pentru ce ați venit.

— Păi, cum ziceam, am aflat despre activitatea

dumneavoastră în P.R.O.O.F. Și faptul că erați la Paris. Scuzați-mă, doamnă Williams, dar congressmanul Devereaux nu v-a transmis ceea ce i-am spus la spital? Vreau să zic, în ziua aceea, când a plecat după ce deduseserăm că probabil cel cu care m-am prăbușit era soțul dumneavoastră, am fost convins că va veni direct la dumneavoastră să vă spună.

Keely nu luă în seama strigătul slab de deznădejde al lui Nicole. Dădu din cap:

— Ba da, mi-a spus, dar...

— Ei, și săptămâna trecută l-am întâlnit în Washington. Am ajuns și eu în sfârșit acasă, cu cinci zile mai târziu decât toți ceilalți. Am fost destul de grav bolnav, explică el, dezolat. Scuzați-mă, iar mă abat de la subiect. L-am văzut pe congressman în Washington și l-am întrebat cum ați primit vestea. A spus că nu erați convinsă că pilotul elicopterului era într-adevăr soțul dumneavoastră. Sigur că nici eu nu puteam fi convins, dar azi am adus ceva care s-ar putea să lămurească lucrurile.

Căuta în buzunarul de la piept, iar inima lui Keely începu să bată cu putere. Nu era posibil! Și totuși, era. Gene Cox scotea din buzunar un medalion cu lanț de argint, pe care îl recunoscuse imediat.

— Acel Mark Williams cu care m-am prăbușit îl purta lângă ecusonul nominal. Chiar înainte de a... de a... ăă... muri, m-a rugat să vi-l aduc, dacă reușesc vreodată să scap. Când m-au capturat congii, mi-au luat ecusonul, și pe al lui, dar acesta nu i-a interesat, așa că mi l-au dat înapoi. L-am păstrat tot timpul. Nu știam dacă voi avea vreodată ocazia să vi-l înapoiez sau nu. Însă l-am ținut la mine. Nu l-am dat la schimb pe mâncare, nici pe altceva. Îi promisesem acelui pilot că n-o voi face.

Copleșit iarăși de jenă, întinse spre Keely

medalionul oxidat.

Degetele ei abia reușiră să-l apuce atât de tare tremurau. Privi medalionul cu Sf. Christopher pe care i-l dăruise lui Mark în ziua nunții. Întorcându-l în palmă, citi inscripția pentru a cărei gravare plătise o taxă în plus: „*Dumnezeu să te aibă în pază, soțul meu.*” Purta și data. Lacrimile îi potopiră ochii, în timp ce mângâia cu degetul mare argintul înnegrit.

— E al lui, Keely? întrebă Nicole calmă din spatele ei.

Nu făcu decât să dea din cap. Vorbele i se opreau în gât.

Gene Cox se foi stingherit pe canapea, spunând:

— Aș dori să vă pot spune că n-a suferit, dar n-a fost așa. Avea picioarele rupte și voma încontinuu sân... Dar a murit ca un erou. Chiar cu picioarele în halul ăla, cu elicopterul explodând, cu resturile aprinse zburând prin jur, a vrut să-i căutam și pe ceilalți băieți. Cred că, pe lângă el, mai eram încă trei în elicopter. Zău că nu mai țin minte. Mi-amintesc doar că a trebuit să mă lupt ca toți dracii ca să-l scot din luminișul ăla, la adăpostul junglei. Când... când a sosit sfârșitul, părea împăcat, înțelegeți? A spus ceva în sensul că mai bine așa, decât să se întoarcă schilodit acasă la dumneavoastră.

— S-a înșelat, spuse Keely cu voce joasă.

— Da, doamnă. Dar cred că știu ce simțea.

Își drese din nou glasul, zgomotos.

— Soția mea s-a căsătorit cu alt bărbat, acum trei ani. A venit săptămâna trecută la Washington, să mă vadă. Abia dacă am mai recunoscut-o. Și, mai mult ca sigur, ea nu m-a recunoscut pe mine.

Keely își ridică ochii spre el.

— Îmi pare rău.

Omul ridică din umeri, strânse pumnul și tuși în el fără rost. Se ridică.

— Ei, sper că asta, oricum, v-a lămurit.

Keely se apropie de el și, fără reținere, îl îmbrățișă cu tandrețe.

— Îți mulțumesc atât de mult, îi șopti la ureche, înainte de a se retrage.

— Mă bucur c-am putut s-o fac. Aș vrea să am răspunsuri pentru toți ceilalți. Vedeți, uneori credeam că eram singurii două'sase de oameni rămași acolo. E înfiorător să te gândești că mai sunt încă de-o sută de ori pe-atâția despre care nu se știe nimic.

Se întoarse spre ușă.

— Locotenente Cox, mai am o întrebare.

— Da?

— I-ați arătat și congresmanului Devereaux medalionul cu Sfântul Christopher?

— Da.

Mâinile lui Keely se încleștară.

— Și ce-a spus?

Ochii militarului săgetară spre Nicole, apoi din nou către Keely.

— A ăă... a spus că ar avea mai mult sens să vi-l aduc personal.

Înainte de a pleca, îi scrisese lui Keely adresa, făgăduind să păstreze legătura. Își oferise serviciile pentru P.R.O.O.F., în orice fel i-ar fi putut folosi organizației.

Când închise ușa în urma lui, Keely își rezemă fruntea de lemnul tare. Încă mai avea metalul în palmă și îl strânse cu putere.

— Hai și stai jos, o chemă Nicole, luând-o de umeri și întorcând-o de la ușă. Keely se lăsă dusă spre canapea, unde căzu fără vlagă. Nicole se așeză alături, netezindu-i părul și masând-o pe spate.

— Acum știi, Keely. Îmi pare rău pentru Mark, dar acum știi.

— Da.

— Știi că ți-e greu în momentul asta, dar peste câteva zile vei avea o asemenea senzație de ușurare, încât va fi ca o renaștere. Vei putea să-ți vezi de viața ta.

Continuă s-o consoleze, întrebând:

— Keely, Dax ți-a spus despre Mark, la Paris?

Keely dădu din cap.

— Și tu nu l-ai crezut? Din voce i se simțea incredulitatea ca putuse fi atât de nesocotită.

— Nu!

Nicole fu azvârlită înapoi de forța cu care sări Keely în picioare.

— Nu l-am crezut! țipă ea, disperată.

— De ce să nu-l fi crezut? Pentru numele lui Dumnezeu, Keely, ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu știu, gemu Keely, ascunzându-și fața în mâini. Am crezut că era un truc josnic.

— Un truc! Dax Devereaux n-are nevoie de trucuri.

— Știu, știu, dar eram atât de derutată. Părea o coincidență prea mare. Prea incredibilă, și mă simțeam așa de vinovată...

Ezită, când își dădu seama de scăpare.

— Vinovată? De ce?

Când Keely încercă să-i evite ochii Nicole se apropie de ea, cuprinzându-i fața cu ambele mâini.

— *De ce?*

— Fiindcă mă culcasem cu el! strigă ea împingând-o la o parte.

— Și? strigă și Nicole.

— Și? se răsuci spre prietena ei, copleșită că încă nu înțelesese. Și încă mai eram măritată cu Mark.

N-am aflat decât după ce petrecusem noaptea cu Dax că...

— O, nu! Își aruncă Nicole capul pe spate exasperată. Nu sta aici să-mi spui că te simți vinovată de a fi trădat un bărbat care era deja mort de douăzeci ani!

— Dar eu nu știam...

— Ai mai spus asta și mi se face greață când aud! răcni Nicole. Nu poți spune serios că, după ce ai dus o viață de vestală virgină timp de douăzeci de ani, ai să te condamni la încă un purgatoriu interminabil. Te-ai culcat cu un bărbat pe care-l iubești. Soțul tău e mort de douăzeci ani. Explică-mi care-i păcatul.

— Nu înțelegi, spuse Keely nervoasă.

— Al dracu' de multă dreptate ai că nu înțeleg. Aș putea trece cu vederea vreo persoană fără minte, dezechilibrată, că se agață de jale și vinovăție ani în șir, ca de cine știe ce pătură de siguranță. Dar tu ești o femeie inteligentă, frumoasă, vitală și e ceva jalnic și bolnăvicios în a-ți irosi viața în halul ăsta. Cât de multe coroane din rai poate folosi o singură persoană? Ei? Ei bine, m-am săturat de tine și de sacrificiul tău preacuvios. Rumegă-ți nefericirea, cultiv-o până te distruge mai mult decât a reușit deja, dar pe mine să nu contezi. Mi-e pân-aici.

Se răsuci și, după ce-și luă sticlele cu vin din bucătărie, ieși ca o furtună pe ușa din față.

*

Zvârcolindu-se pe pat, încerca să alunge imaginile, să blocheze sunetele, să-și șteargă amintirile. Dar toate refuzau să dispară. Dezertarea lui Nicole o duruse. Keely adormise plângând, seara, după ce aruncase la gunoi toată mâncarea preparată.

Petrecuse dimineața de duminică punând în ghivece noi plantele din curte, până o trecuseră nădușelile. Munca însă se terminase, lăsând-o blestemată cu ore întregi în care să mediteze melancolică. Niciodată nu mai fusese atât de recunoscătoare ca în momentul când acele ceasului îi indicaseră că era destul de târziu, ca să se ducă la culcare.

Somnul însă o ocolea. După ce reluase în minte discuția cu Nicole, trecuse la dimineața când ea și Dax se treziseră unul în brațele celuilalt.

Se hotărâseră ca, înainte de a părăsi micul hotel, să folosească baia de care proprietărea era atât de mândră.

— Lasă-mă să te deservesc eu, șoptise Dax, pe când stăteau față în față în strâmta cadă europeană.

— N-am avut niciodată țință prea cu astea, spusese ea, despre dușul manual.

— Eu am o țință grozavă.

— Sunt convinsă, gângurise Keely, lipindu-se strâns de goliciunea lui.

Aripa neagră a unei sprâncene se arcui deasupra ochilor lui Dax.

— Detectez cumva un dublu înțeles?

— Nu știu ce vrei să spui, dăduse ea din gene cu inocență.

— Nu știi, pe naiba, mârâise Dax, mușcând-o jucăuș de umăr, înainte de a se apleca să deschidă robinetele. Cum îți place? Mai fierbinte sau mai rece?

— Mai fierbinte.

— Un duș fierbinte pentru doamna, declarase! el, și amândoi urlară când îi împrășcă apa rece ca gheața.

— Anume ai făcut-o, îl acuzase ea, când temperatura apei fu în sfârșit potrivită, și-i reveni respirația.

— Ba nici gând. Jur, râsese Dax, în timp ce unghiile ei îi zgâriau pieptul.

Când se udaseră cum se cuvine, împărțiseră săpunul, spumându-se unul pe celalalt, până ajunseră să arate ca doi oameni de zăpadă,.

— O să iei toată pielea de pe mine, spusese Keely, când Dax își îndreptase atenția spre sânii ei, frecându-i cu degetele alunecoase de săpun.

— Atunci, va trebui să mă mut în altă parte.

Degetele nu fură întrecute decât de folosirea dușului, când îi clăti meticulos toate locurile pe care le spălase.

— Trebuie să mă bărbieresc, meditase el cu voce tare, trecându-și mâna peste bărbie, în timp ce-și studia fața în oglinda de deasupra lavaboului. Părăsiseră în sfârșit cada pentru a se șterge reciproc cu prosoape pufoase, mirosind proaspăt.

— Cu siguranță. Arăți de-a dreptul ca un pirat.

— Ce părere crezi că ar avea oamenii despre un congressman bărbos?

— Lasă-ți barbă și ai să vezi.

— S-ar putea s-o fac. Dar ești sigură că și tu vrei? Poate deveni îngrozitor de aspră.

— A, ar fi de la sine înțeles că nu ne-am săruta, nici altceva, în timp ce-ți crește. Cât timp îți trebuie ca să ai o barbă frumoasă și moale? Câteva luni?

— Ai fi impresionată de neobișnuita mea vitalitate dacă aș reuși în vreo două săptămâni?

Avea un surâs fudul, ca un Tom Sawyer modern cu a sa Becky Thatcher.

— Nu, replicase savuros Keely, ieșind din baie.

O prinsese dincolo de prag, o răsucise și o împinsese de-a-ndăratelea spre pat, până când părțile dinapoia genunchilor i se împiedică, făcând-o să cadă.

— Atunci, trebuie să găsesc altceva cu care să te impresionez.

Gura lui era ca un cablu electric neizolat care se ruptese în două. Dansă haotic peste abdomenul ei, mângâind în voie, șocând fiecare loc pe care-l atingea, electrizându-i tot trupul cu jerbe de scânteii.

Apoi, devenise mai împlânzită, traversând delta pântecului și lăsând în urmă sărutări gingașe, umede. Coapsele ei cunoscuseră fascinantă fricțiune aspră a obrajilor bărboși. Ardea toată, ardea, iar buzele lui alimentau flacăra și erau topite de ea. Degetele lui Keely îi frământau părul. Îi rostea numele la nesfârșit, deși nici nu era sigură că-l pronunța cu voce tare.

Dax se ridică în genunchi, urcându-se încet în lungul trupului ei. Bărbia sa țepoasă îi rodea pielea într-un mod care o făcea să se înfioare. Se opri la sâni. Limba îi mângâie alene sfârcurile, în timp ce mâinile îi admirau formele pline și rotunde. Ajunse față în față cu ea, având trupul întins deasupra, declarându-și puternic nevoia între coapsele ei, întrebă:

— Acum ești impresionată?

Keely își îngropase fața în pernă, urlând chinuită. Avea să uite vreodată? Nu, nu. Noaptea aceea, zorii aceia, erau cele mai prețioase momente din viața ei. Noaptea petrecută cu Dax nu semăna nicidecum cu nopțile trăite ca mireasă a lui Mark. Patima de-atunci fusese pudică și ascunsă de haine și întuneric.

Ea și Dax se zbenguiseră goi, fără jenă sau rușine. Îi cunoștea trupul musculos, închis la culoare, după atingere, după miros. El îi știa intim fiecare centimetru de piele. Niciodată nu aflase ce însemna să iubească și să fie iubită de un bărbat, până în noaptea aceea petrecută cu Dax.

Deprins acum cu toate plăcerile pe care i le

putea dăru-i el, ea putând să i le înapoieze, trupul îi palpita de dorință. Îi era dor de sărutările lui fierbinți, pătimașe, precum și de cele delicate. Râvnea să-i mai audă o dată respirația năvalnică în ureche și șoaptele de dragoste pe care i le cânta.

— Te iubesc, Keely.

Putea să-i revadă fața, când i-o spusese. De ce, în momentul acela când Dax îi rostise cuvintele pe care jinduia să le audă, nu se aruncase în brațele lui, implorându-l să nu-i mai dea niciodată drumul?

Acum era prea târziu. Știa că bărbia rigidă, dura și ochii negri, scăpărători, cu care o sfredelise în momentul când ea îl acuzase de minciună, însemnau că îndoiala ei distrusese toată iubirea pe care o simțise. Chiar dacă-l căuta să-i ceară iertare, niciodată n-avea s-o mai iubească. Pentru totdeauna urma să țină minte momentul când el încercase să-i spună ceva ce-ar fi schimbat viitorul amândurora, iar ea îl batjocorise. Nicole avea dreptate, era o proastă.

Ar fi trebuit să-l caute? Să înlăture teama și ezitarea și să-i telefoneze, să-i ceară iertare? Da!

Întindea mâna spre telefon, când o izbi un nou gând. Dax știa că Gene Cox îi adusese medalionul. Ce spusese ofițerul? *A spus că ar avea mai mult sens să vi-l aduc personal.* Dax știa, dar nu făcuse niciun efort s-o contacteze. Știa că era liberă, însă nu venise la ea să caute împăcarea.

Ea era liberă, dar el nu era.

Continua să candideze la Senat. Îi văzuse fotografia cu Madeline Robins, în ziarul de duminică. Madeline îi organizase o somptuoasă petrecere de bun-venit, în seara de după întoarcerea lui de la Washington.

Așadar în timp ce Keely asculta povestea lui Gene Cox, Dax petrecuse cu Madeline. În timp ce

prietena ei cea mai bună o certa și o părăsea, el dansa cu Madeline. Râzând.

Spusese că o iubea. Poate o iubea. Dar ar fi fost cel mai bun lucru pentru el s-o primească în viața lui, chiar acum? Ce efect ar fi avut asupra carierei sale politice? Numele de Keely Preston era prea proaspăt în memoria publicului. În curând trebuia să anunțe oficial moartea lui Mark, dar oamenii o văzuseră împreună cu Dax înainte de revenirea M.I.A.-ilor. Ar fi devenit amândoi subiect de bârfe și de speculații. Încă nu scăpaseră de umbra scandalului.

Avea nevoie în viața lui de femei tip Madeline, care-l puteau ajuta la obținerea fotoliului senatorial. Nu-i trebuia o Kelly Preston Williams.

Simțea că putea foarte bine să moară fără el, dar știa că Dax, cu siguranță, putea trăi fără ea.

Obligația și responsabilitatea să se târască din pat, la ora cinci, când sună deșteptătorul. Se îmbracă și se fardă cu gesturi mecanice. Reuși să soarbă o ceașcă cu cafea, înainte de a pleca de-acasă, spre *Superdome*.

Dimineața era călduroasă și umedă, făgăduind venirea primăverii. Se vedeau nori la orizont, unde avea să răsară în curând soarele, dar cerul de deasupra era senin. Avu la dispoziție câteva minute pentru a contempla cerul de culoarea lavandei, până auzi hurelul elicopterului și-l văzu zburând peste clădirile din centrul orașului, ca un țânțar gigantic.

Joe ateriză cu ușurință. Keely își încuie mașina și fugi spre el. Curentul teribil încerca să-i smulgă hainele și părul, dar era obișnuită și știa că rareori producea pagube permanente.

— Bună dimineața! strigă prin tot tâmbălăul, în timp ce urca la bord.

— Hai salut, frumoaso, o întâmpină Joe. Azi am

adus niște gogoși. Servește-te.

— Mulțumesc, răspunse ea, în timp ce-și prindea centura, iar elicopterul decola.

Dimineața trecu fără probleme. Primul reportaj se transmise la ora șapte fără cinci, când Keely anunță că traficul era încă lejer și toate rampele de urcare pe autostrăzi rămăseseră descongestionate. Se dovedea a fi o dimineață frumoasă, așa că nu aveau de ce să se gândească la condițiile meteorologice.

Pe când glumea cu disc-jockey-ul, în timpul celei de-a doua intervenții în direct, auzi bubuitura sonoră, ca al unui eșapament de mașină, urmată de o tăcere de moarte, motorul elicopterului murind subit.

— Doamne sfinte! exclamă Joe.

Keely întoarse capul, pentru a-i vedea mâinile agitându-se pe comenzi. Se întrerupse la jumătatea frazei despre un viitor concert rock. Panica i se ridică în gât, amărând-o ca fierea.

— Joe! strigă ea, vrând să-l vadă rezemându-se, zâmbitor, cu mâinile acelea înnebunite calmându-se, pentru a-i spune că totul era în ordine și sub control.

— Hei, Keely, ce s-a-ntâmplat acolo la voi? Ați spart un balon?

Auzi în cască glasul glumeț al disc-jockey-ului, dar acesta nu-i mai părea real.

— Joe! urlă Keely din nou, în timp ce elicopterul începea să se învârtască haotic, ca un titirez sărit de pe axă.

— Ține-te bine, Keely, răspunse pilotul, cu uluitoare resemnare. Ne prăbușim, fetițo!

Keely privi afară, unde văzu că solul și orizontul nu mai erau orizontale, ci se înclinau într-un unghi alarmant. Palele elicopterului continuau să se rotească, însă din motor nu se mai auzea niciun sunet. Micul aparat se învârtea la nesfârșit, în timp ce pământul se repezea în sus, spre ei.

— Nu! țipă ea. Nu, te rog.

În timp ce elicopterul cădea în picaj, simți centura de siguranță mușcându-l abdomenul, dar nu avea destulă rezistență ca s-o țină pe loc. Când se desprinsese, capul ei se izbi parbrizul cu o bufnitură hidoasă și deodată se simți cuprinsă de grețuri și durere.

— Ajutor! țipă, dar fără a ști dacă o auzise cineva sau dacă măcar spusese cuvântul cu voce tare. O, nu, te rog. *Nu!* încercă să deschidă ochii, însă lumina orbitoare o împiedică. Din lumină se contura o imagine.

Mark! Îl văzu, zâmbind mândru, încurajator. Era băiatul exuberant, inocent și surâzător pe care și-l amintea. Ochii i se luminară de surprindere plăcută văzând-o, iar zâmbetul îi era jovial ca întotdeauna. *Mark!* urlă mintea ei, *trăiești*. Nu suferea, nu era un schelet anonim, în junglă. Spiritul lui era cât se poate de viu, în sfera aceea unde fusese azvârlit.

Oare? Lumina pălea. Chipul lui tulbura. Keely dorea să-i vorbească, însă Mark îi făcu cu mâna nepăsător și-l întoarse spatele. Treptat, imaginea se îndepărtă, în timp ce se repezea înapoi, de unde venise. În urma lui se trase o gigantică draperie, despărțindu-i. Întunericul se lăsă rapid, iar Keely pierdea lupta cu el. Jinduia după locul cald și luminos unde se afla Mark.

Însă bezna nu voia să se mai risipească. Chiar înainte de a o înghiți, Keely își dădu seama cu șocantă claritate că inima ei cunoștea o pace pe care n-o mai simțise de ani de zile. În acea străfulgerare de timp, suspendată între două lumi, împărtășise, trăise chiar, moartea lui Mark. Acum îl putea lăsa să se odihnească. Văzându-l viu într-o lumină puternică și strălucitoare, îi putea accepta moartea din această lume, redându-i libertatea.

Împăcată, cu un oftat de capitulare, lăsa întunecimea s-o înghită.

*

— Încet, stați pe spate. Nu, domnișoară Preston, pe spate. Totul e în regulă. Sunteți la spital.

Mâini puternice și totuși blânde îi țineau umerii fixați pe pat, deși Keely se străduia să și-i ridice.

— Potrivește bandajul ăla, Patsy. Și l-a slăbit.

În timp ce mâinile continuau să o imobilizeze, altele umblară la ceva aflat deasupra sprâncenei.

— Trebuie să se trezească. Domnișoara, treziți-vă, vă rog. Haideți. Deschideți ochii și dați-ne bună ziua.

Făcu un efort să se supună, dar își simțea pleoapele grele ca de plumb și nu le putea ridica. Vocile care răsunau ca dintr-o ceață deasă erau insistente și continua să încerce până putu vedea o dâră de lumină.

— Ei, buna ziua. N-am crezut că veți fi o musafiră foarte prietenoasă. Gracie e atinsă în amorul propriu dacă pacienții nu-i vorbesc.

— Exact, așa simt. Mai ales dacă pacienta e o celebritate. Cum va simțiți?

Uniformele albe ale surorilor îi făceau rău la

ochi. Sub limbă îi fusese vârât un termometru. I se luă tensiunea.

Unde... când... cum? Întrebările i se ciocneau prin creier, izbindu-se de durerea deja existentă. Apoi, își aminti de elicopterul care se învârtea și începu din nou să se zbată sub brațele care o țineau.

— Joe, horcăi ea, fără ca măcar să-și recunoască vocea. Joe...

— E bine, i se răspunse. A depus elicopterul ăla la *Superdome* ca întotdeauna.

— L-a depus?

Cuvintele păreau să i se rostogolească prin gură, încercând să găsească o ieșire.

— Dar...

— Nu vă faceți griji acum. Veți afla detaliile mai târziu. Ați fost singura victimă. Acum credeți că puteți sorbi un 7-Up fără să vărsați pe cămașa asta superbă în care v-am îmbrăcat?

Clătină din cap, dar îi aduseră totuși paharul cu paiul îndoit, iar Keely lua docilă câteva înghițituri, înainte de a adormi din nou.

Revenirea spre deplina luciditate fu lungă și tulbure. Confuzia îi încețoșa momentele de veghe, iar somnul era atât de greu, încât i se părea că niciodată nu se trezea complet. Știa că avea un ac înfipt în dosul mâinii și, de fiecare dată când și-o mișca, simțea rezistența benzii adezive.

Părinții ei intrau și ieșeau din vise, până când își dădu seama că erau lângă ea în realitate. Mama ei plângea încet. Tatăl părea stingherit și stângaci, dar o sărută pe frunte când Keely reuși să-i zâmbească, într-un moment de luciditate.

O dată se trezi pentru a vedea chipul unui bărbat aplecat asupra ei. Era un om cu o figură haioasă, cu păr blond, zburlit, încadrându-l ca o

aureolă.

— Bună, o salută el vesel. Îmi admiram doar opera.

Kelly îl privi nedumerită, iar omul îi citi probabil întrebarea în ochi.

— Doctor Walters. Spune-mi David. Prietena ta mi-a telefonat când a aflat că trebuia să ți se coasă fruntea. Sunt specialist în chirurgie plastică. Vei avea o cicatrice mică sub păr, dar sunt atât de-al naibii de talentat încât abia se va zări cu ochiul liber.

Keely surâse.

— În rest, te simți bine? Ai nevoie de ceva?

Clătină din cap, închizând ochii, și adormi din nou.

Apoi ca prin farmec, pânzele de păianjen fură înlăturate, iar când se deșteptă, totul era limpede. Capul o durea îngrozitor, dar asta era de înțeles. O slăbiciune puternică îi făcea membrele să tremure, însă surorile o ajutară să se ridice și să se plimbe prin încăpere, înainte de a-i îngădui să se așeze la loc pe pat, amețită. Reuși să bea o cutie întreagă cu suc de mere, fără s-o vomite, așa că îi scoaseră nesuferitul ac din mână. Lăsă în urma lui o vânătaie.

În restul acelei zile, dormi intermitent, fără ca somnul să-i mai fie adânc și drogat. La căderea serii, putu citi relatările despre accident în ziarele pe care i le păstrasera surorile. Camera era plină de flori, pe care înainte nu fusese deștul de conștientă ca să le aprecieze. Infirmierele exclamau la vederea fiecărui buchet, învârtindu-se prin preajmă, în timp ce Keely le citea cu voce tare cărțile de vizită.

Una dintre acestea nu era semnată, iar surorile deplânseseră faptul, de vreme ce însoțea ce mai mare și mai frumos buchet de boboci de trandafiri galbeni. Keely nu credea că lipsa semnăturii era accidentală.

Rupse unul dintre impecabilii boboci, ținându-l pe pernă. Îi prindea lacrimile ca pe niște stropi de rouă.

A doua zi dimineată, reuși să se scoale, să facă un duș, să-și pună propria cămașă de noapte și să se fardeze. Peste noapte, în cameră apăruse, ca prin miracol, un săculeț cu articole de toaletă. Întrebată, mama ei negase că ar fi știut ceva.

Atât medicul care o tratase mai întâi în spital, cât și doctorul ei personal, au examinat-o și au convenit că putea primi vizite. Veni directorul postului K.D.I.X., emoționând-o cu îngrijorarea lui și ușurarea că încă mai era printre cei vii. Îi aduse urări de la restul personalului, în genere glumețe și desfrânate. Râse până începu s-o doară capul.

Mai târziu, veni și Joe Collins. Lacrimile ei îl făceau să arate lichid, când se aplecă s-o îmbrățișeze strâns.

— Joe, îți mulțumesc, spuse ea.

După ce grija față de starea ei i se risipi, îi explică tot ce se întâmplase:

— Ceva, o minusculă particulă de nu știu ce, a blocat alimentarea cu carburant, iar motorul s-a gripat. Noroc că am stabilizat elicopterul și am reușit să aterizez cu ceea ce se numește autorotație. Înțelegeți, palele continuă să se învârtască o vreme. Eram aproape deasupra *Superdomului* când s-a întâmplat, așa că...

Ridica din umeri, modest.

— Eram ocupat încercând să mențin aparatul în zbor și totodată îmi făceam griji ca toți dracii pentru tine. Nu vedeam decât că aveai fața plină de sânge.

— Mi-ai salvat viața, Joe.

Păru deodată intimidat și stingherit, așa că schimbă subiectul. După plecarea lui, Keely se odihni, iar surorile îi convinseră pe ceilalți vizitatori care

așteptau, să revină mai târziu.

După cină, fu ridicată în pat, pentru a se uita la televizor, când la ușă se auzi o bătaie timidă.

— Intră, spuse Keely.

Apărură Nicole și Charles. Nicole era spășită și nervoasă. Când Keely întinse brațele spre ea, se repezi prin cameră, asupra prietenei sale.

— Keely, îmi pare atât de rău. Ai făcut asta anume, ca să mi-o plătești pentru vorbele îngrozitoare pe care ți le spuseseam? O, Doamne, când te-am auzit țipând acolo sus, am crezut ca mor.

— Ai auzit?

— Da, am auzit cu toții, răspunse Charles. Amintește-ți, erai în plină conversație cu D.J.-ul. Mă tem ca n-a reacționat atât de prompt, pe cât ar fi trebuit, tăindu-ți microfonul. Ascultătorii au auzit totul.

Keely își acoperi gura și închise ochii.

— Nu mi-am dat seama. Cât de îngrozitor trebuie să fi fost.

— Ei, ai ajuns o eroină, replică Nicole mai liniștită, știind ca fusese iertată.

— Voi sunteți răspunzători de doctor, de trusa mea de machiaj și de celelalte?

— Charles și cu mine.

— Vă mulțumesc.

Cele două femei își încleștară mâinile, privindu-se cu înțelegere.

— În legătură cu seara aia, Keely...

— Am și uitat-o. În multe privințe, ai avut perfectă dreptate.

— Iar multe nu erau treaba mea.

— Ba erau. Ești prietena mea.

— Asta și sunt.

Amândouă ajunseseră primejdios de aproape de lacrimi. Charles le scuti de o scenă emoțională.

— Iubit-o, nu i-ai spus lui Keely vestea, spuse el, cu glas neutru.

Keely fu atât de șocată să-l audă pe Charles spunându-i lui Nicole „iubito”, încât se holbă la el un moment, înainte de a se întoarce spre Nicole s-o întrebe:

— Care veste?

Nicole se răsuci pe locul ei de la marginea patului, încruntându-se spre Charles.

— Ți place să te dai mare, nu?

— Da, răspunse el, legănându-se pe vârfurile picioarelor cu un zâmbet larg.

— Ei bine, mie nu mi se pare comic. Deloc.

— Sunteți buni să-mi dezvăluiți și mie misterul? îi întrerupse Keely. Ce veste?

— Sunt gravidă, bombăni Nicole.

Keely îi privi creștetul blond, aplecat, în timp ce Nicole își făcea de lucru cu așternutul de pe pat. Apoi, ochii ei trecură dincolo de Nicole spre Charles, care reușea să arate atât spășit, cât și înfumurat, în același timp. Reveni cu privirea la Nicole. Dacă prietena ei tocmai ar fi anunțat că urma să intre într-o mănăstire, n-ar fi putut să fie mai stupefiată.

— Cum ești?

Nicole sări de pe pat, făcând să se zguduie capul dureros al lui Keely.

— Cum ai auzit. Gravidă. Borțoasă. Cu plod. Cum vrei să-i zici. Iar e/ - îndreptă ea un deget acuzator spre Charles - e autorul.

Keely începu să chicotească încet. Și acumulându-se treptat până începu s-o zgâlțâie convulsiv, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Îi bubui țeasta, dar râsul era plăcut și profită de el la maximum. Colțurile gurii lui Nicole tresăriră, până începu să zâmbească, după care izbucni și ea în râs.

— Nu-mi vine sa cred, spuse Keely, ștergându-și ochii de lacrimi. Când ați...

— În noaptea când am fost cu tine și... și cu Dax la *Café du Monde*. Charles m-a condus acasă, mai știi? Mi-am folosit toate armele feminine pe care le am și în sfârșit l-am ademenit în pat. Și acum s-a răzbunat!

Charles îi făcu lui Keely cu ochiul.

— Nu ești prea supărată din cauza asta, Nicole, nu-i așa? o întreba ea intuitiv.

Nicole se aplecă, șoptind sonor:

— Cine l-ar fi crezut în stare, după cum arată? Keely, ăsta-n pat a iadul pe roți.

Aceste cuvinte declanșară din nou râsul lui Keely, lăsând-o într-un târziu complet vlăguită. În sfârșit, Nicole își găsisese nașul și niciunul din ei nu părea nefericit. Charles o strânse la piept, încrucișându-și brațele peste mijlocul ei

— Ei, și veți lăsa copilul să se nască din flori?

— Of, Keely, începu Nicole cu un văicărit, întorcându-și fața spre umărul lui Charles.

— Îi spun eu, iubito, din moment ce eu am insistat, o sărută el pe vârful nasului. Ne-am căsătorit ieri, Keely. Normal, am fi dorit mult să vii și tu. Dar am considerat că nu se cuvenea să mai amânăm.

Keely îi zâmbi, în ochi ivindu-i-se lacrimi de alt soi.

— Mă bucur atât de mult pentru amândoi! Nici n-aș putea fi mai fericită. Întotdeauna am considerat că sunteți făcuți unul pentru altul.

— Și eu, replică Charles. *Ea a* avut nevoie de muncă de lămurire.

— M-ai lămurit în modul cel mai convingător, toarse Nicole, întorcându-se în îmbrățișarea lui.

— Pot cel puțin să sărut mirele? întrebă Kelly nerăbdătoare, când sărutarea lor se prelungi fără

niciun semn de întrerupere. Charles se desprinsese din brațele posesive ale lui Nicole și se aplecă s-o sărute pe Keely pe obraz, rezervat ca de obicei.

Când se ridică, spuse:

— Aștept pe hol. Nu te grăbi, iubito.

Și se retrase cu tact, lăsându-le pe cele două prietene câțva timp singure.

— Nicole, își prinse Keely prietena de mâini. Îl iubești, nu-i așa? Și copilul? Ești fericită, nu?

— Keely, sunt atât de fericită, încât simt că-mi vine să explodez. Niciodată nu va exista o mamă mai iubitoare sau mai atentă. Nicio zi nu va trece, în care copilul ăsta să nu știe că e iubit. Și Charles. Charles, repetă ea cu nostalgie și drag. Mi-a fost teamă să-l iubesc, teamă să nu mă respingă. Dar, minunea minunilor, mă iubește, Keely. Mă iubește cu adevărat. Pentru mine însămi, nu pentru... În fine, știi tu. În ciuda tuturor... tuturor celorlalți bărbați și a reputației mele, mă iubește.

— Știam eu. Mă bucur că în sfârșit te-a convins.

— Și eu.

Pe buze îi apărură acel surâs care topea în fiecare seară inimile a mii de telespectatori. Dar zâmbetul clasic păli, când privi expresia goală a lui Keely și îi văzu ochii bântuiți, însingurați. Trupul încordat nu-i putea ascunde tensiunea din suflet.

— Și tu, Keely? Cum intenționezi să-ți rezolvi problemele inimii?

— Cred că s-au rezolvat singure, privi ea tristă trandafirii galbeni, apoi din nou pe Nicole, care o observa atentă. Mi-am dat seama, când începuse să se prăbușească elicopterul, ca Mark e mort. Locul lui este în trecut. Dax e prezentul, ar fi putut să fie viitorul, dar... îl iubesc, Nicole. Îl iubesc mai mult decât viața mea. Însă niciodată nu mă va ierta că n-am avut încredere în el.

— De unde știi? L-ai întrebat?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Atunci, de ce nu-l întrebi? E afară.

Ochii stinși de oboseală și deznădejde se repezără spre fața lui Nicole, pentru a vedea dacă o păcălea.

— Este... Dax e...

— Afară. A ajuns la spital înaintea ambulanței, Keely. Te asculta la radio. De când ești aici, n-a m-ai ieșit din spital. Am văzut nebuni furioși mai simpatici decât el, mârâind la toată lumea care... Keely, da' ce te-a... Treci înapoi în pat!

— Nu, își aruncă ea pătura, coborându-și picioarele peste marginea patului. Mă duc la el.

— Keely, pentru Dumnezeu. Lasă-mă să...

— Nu, repeta ea, dând la o parte cu ultimele puteri, mâinile lui Nicole, care încerca s-o ajute. Trebuie să ajungă la el prin forțe proprii.

La jumătatea drumului spre ușă, întinse brațele, într-un efort de a opri camera să se mai clatine, dar n-avea de gând să renunțe. Trebuia să-l vadă pe Dax, să-i spună...

Ușa era prea grea pentru ea, așa că-i dădu voie lui Nicole s-o deschidă. Picioarele desculțe nu scoaseră niciun sunet pe dușumeaua de faianță rece, când ieși pe ușă, privind în lungul holului.

Stătea așezat pe un scaun, cu genunchii

depărtați, cu mâinile încleștate între ei și cu capul în piept. Luase aceeași poziție din noaptea când îi spusese că făcea parte din subcomisie. Deprimarea i se vedea clar în umerii căzuți, în părul zbârlit, obrajii țepoși, hainele șifonate. Niciodată nu i se păruse mai frumos. Vorbea încet cu părinții ei, care stăteau pe o canapea scurtă, în fața scaunului.

— Dax...

Capul îi zvâcni în sus la auzul vocii și se răsuci să privească pe culoarul steril, spre locul unde stătea, atât de firavă și, totuși, atât de curajoasă.

Se ridică în picioare, tremurând. Făcând un pas spre ea, se împiedică de o măsută cu reviste. Apoi o luă la fugă, pașii săi lungi devorând distanța. Ochii săi, mereu convingători, străluceau și mai mult de lacrimi. O strânse aprig la piept, cuprinzând-o cu brațele ca pentru a nu-i mai da drumul niciodată.

Forța îmbrățișării lui îi tăie respirația, dar Keely renunță la ea bucuroasă. Brațele sale îi încercui mijlocul.

— Keely Keely, repetă el în părul ei.

Nu erau conștienți de spectacolul pe care-l dădeau în mijlocul coridorului, însă Nicole, da. Pentru a-i proteja, le propti câte o mână pe umeri și-i împinse înapoi în salon, închizând ușa după ei. Dax și Keely nici măcar nu percepură mișcarea.

Îi răsfirea părul cu degete febrile. Neliniștit, îi cercetă fața. Îi atinse cu dragoste trăsăturile.

— Crezusem c-ai să mori. Te ascultam la radio, îndrăgostit de timbrul vocii tale, îndrăgostit de tine, vrând să te văd. Apoi, am auzit motorul oprindu-se. Am zburat cu prea multe elicoptere, ca să nu știu în aceeași clipă ce se întâmplase. Mi s-a oprit inima în piept. Urletele mele s-au amestecat cu ale tale, iubito. Am crezut că vei muri. O, Dumnezeule, Keely...

— Şşş, îl linişti ea, mângâindu-i părul, în timp ce Dax îşi freca faţa în adâncitura gâtului ei. N-am murit. N-am murit. Trăiesc. Sunt cu tine. Şşş.

Degetele ei i se răsfirară peste gene, culegând umezeala prinsă de acestea.

— Când ai aflat că medalionul cu Sfântul Christopher dovedea moartea lui Mark, de ce n-ai venit la mine, Dax?

— Chiar o doreai?

Îşi rezemă obrazul de pieptul lui, gemând încet:

— Da, te doream. Plângeam după tine, dar îmi era frică. După ceea ce ți-am spus, n-am crezut că vei dori să mă mai vezi. Mă ierţi că m-am îndoit de tine, Dax? Îmi pare rău.

Acum o alină el pe ea.

— Am fost un prost, Keely. N-ar fi trebuit să-ţi arunc moartea lui Mark în faţă, tocmai atunci. Numai că eram atât de nerăbdător să aflu.

Îi cuprinse capul în mâini, înclinându-l pe spate pentru a o privi în ochi.

— Când ai aflat că îţi spuseseam adevărul, nu m-ai căutat.

Pe chip i se citea durerea.

— De ce, Keely?

— Fiindcă nu mă aşteptam să mă ierţi pentru că nu te crezusem. Fiindcă încă mai trebuie să te preocupi de cariera şi de viaţa ta. Fiindcă acum nu ai nevoie şi de alte probleme în viaţă. Fiindcă ți-am văzut fotografia cu Madeline.

Un zâmbet îi arcui buzele.

— Asta-i tot?

Propriile ei buze încercară să surâdă, dar tremurau prea tare.

— Fiindcă te iubesc şi nu voiam să-ţi fac nimic care să-ţi provoace suferinţe.

— Keely!

Întinse din nou mâinile spre ea, strângând-o feroce la piept.

— N-am venit la tine pentru că nu știam ce gândeai, ce simțeai. M-am gândit că poate îl plângeai pe Mark. Mai venisem o dată prea curând, prea tare, și nu voiam să mai risc și-a doua oară.

Keely îi netezi cu degetele gulerul cămășii mototolite.

— Nu. Am fost ușurată că Mark nu suferise anii de prizonierat și de chinuri. Când eram în elicopter și se prăbușea...

— Da? o îndemnă el, văzând-o că ezita.

— Ei bine, atunci mi-am luat rămas bun de la el, Dax. Va rămâne întotdeauna o amintire foarte dragă, dar e mort de prea mult timp. Mi s-a acordat o a doua șansă. Nu-mi pot permite să pierd nicio zi de viață.

La aceste cuvinte, o sărută prelung, apăsător și curat. Când în sfârșit se desprinseră, îi spuse răgușit:

— Trebuie să te culci.

O conduse înapoi la patul înalt și o ajută să se întindă. După ce Keely se rezemă de perne, nepărând să fi suferit de pe urma statului în picioare, Dax îi luă mâna, apăsând-o între ale lui.

— Keely, te măriți cu mine?

— Așa vrei tu?

— Foarte mult.

— Sunt văduvă recentă.

— De doisprezece ani? Odată ce se va anunța moartea lui Mark, oamenii îți vor înțelege dorința de a te recăsători.

— O, iubitul meu, își trecu ea mâna peste obrazul lui aspru. Nici nu mă gândesc la ce vor crede oamenii de mine, ci numai să nu-ți periclitez campania.

Dax întoarse capul doar atât cât să-i sărute

căușul palmei.

— Lasă grija asta în seama mea. Mâine, cu consimțământul tău, convoc o conferință de presa ca să anunț logodna noastră. Van Dorf va fi primul căruia îi telefonez.

— Van Dorf! Dax, o să...

— O să fie aici cu toată artileria și probabil va scrie un reportaj glorios, chicoti ei.

Ochii lui Keely se îngustară bănuitori.

— De ce nu-mi spui?

— Culcă-te la loc. Ești bolnavă, ai uitat? Deocamdată, îți spun că Al și cu mine am ajuns la o înțelegere.

O făcu să tacă, aplicându-i un sărut pe gură.

— Destul cu el. Te măriți cu mine?

Sprâncenele ei se împreună a îngrijorare.

— Dax, electoratul ar putea totuși să fie nemulțumit. Numele noastre circulă de săptămâni în șir.

— Keely, șopti el, aplecându-se s-o sărute lângă bărbie. Cred că vei fi un câștig. Publicul te va iubi. Te iubește deja. Iar dacă nu mă votează datorită femeii cu care m-am însurat sau din oricare alt motiv îmi voi servi țara ca fermier și om ce afaceri. Niciodată n-am vorbit mai serios decât acum. Prefer o viață alături de tine, decât să dețin vreo funcție. Pe tine te doresc mai mult decât orice.

— Dax.

Numele răsună ca un oftat, înainte de a-i trage capul spre ea să-l sărute pe buze.

— Crezi că te poți ocupa de campanie? Vreau să zic, cu munca ta la postul de radio și toate celelalte?

Buzele ce o mușcau mărunț se opriră când îi auziră ușorul râs.

— Întotdeauna ești un diplomat, un politician,

nu?

Dax avu bunul-simț de a zâmbi spășit. Încleștându-și degetele în părul lui, îi scutură capul.

— Cred că dragostea pentru tine va fi ocupația mea cu normă întreagă.

Ochi de abanos se topiră de iubire.

— Îmi place cum sună, spuse el cu glas înăsprit, presărându-i sărutări gingașe pe sprâncene.

— Dax?

— Hmm?

— Madeline.

— Ce-i cu ea?

— Ce-i cu ea? repetă Keely.

Dax și înălță capul.

— Absolut nimic, Keely. Niciodată n-a fost, nici chiar înainte de a te fi întâlnit pe tine Categorie, nici de-acum încolo nu va fi. Ea o dorea. Presa o dorea. Pe mine nu m-a consultat nimeni. Am profitat de publicitatea pe care o atrăgea asupra ei. Poate că am greșit, dar de-acum înainte s-a terminat. Dacă vrea să contribuie la campania mea, atunci va trebui s-o facă pe căile cuvenite.

— Stai cu mine în noaptea asta.

Acceptarea promptă a explicației lui era o garanție de încredere, de iubire. Keely întinse mâna și stinse lumina de deasupra patului. Când Dax privi prudent spre ușă, râse.

— Oricine încearcă să intre, ar trebui să treacă de Nicole, și nu cred că așa ceva va fi posibil.

Chiar și în întuneric, îi distinse zâmbetul. Dax se descâlță și se culcă lângă ea, lipindu-și trupul de al ei, pe toată lungimea patului. Fără alte vorbe, buzele lui le găsiră pe ale ei, se contopiră cu ele, se deschiseră. Limba lunecă peste dinți, dincolo de ei, în cavitatea gurii, sondând, ca o amintire a momentelor când o

iubise.

O mână i se depuse pe obraz, tandră, posesivă. Cealaltă îi coborî peste piept, pentru a se strecura în cămașă și a-i dezmierda sânul. Delicat, degetul mare trecu peste sfârc.

— Dax, murmură Keely, răsucindu-se cu fața spre el și îndesându-și trupul într-al lui.

— O, Doamne, Kelly, gemu el, desprinzându-se. Nu merge așa Trebuie să plec.

— Nu! țipă ea slab, apucându-l de pieptul cămășii.

— Nu putem face dragoste, Keely. Trebuie să te odihnești, să dormi...

— Dorm, îți promit, numai te rog nu mă părăsi.

Se pomeni cuprinsă rapid într-o într-o îmbrățișare neașteptată.

— Niciodată, niciodată! jură el. Te iubesc, Keely! Niciodată nu te voi părăsi. Niciodată!

Îi apăsă capul pe inima lui și odată cu bățile puternice și regulate ale acesteia, Keely își simți vechile neliniști risipindu-se Era un început. Durerea de ieri trecuse. Ziua de azi era splendidă și puteau privi cu nerăbdare spre promisiunea zilei de mâine.

Sfârșit